

PUNT 1

MOGELIJKHEID TOT VRAAGSTELLING : VRAAG VAN DE HEER S. LOCKEFEER NAAR DE STAND VAN ZAKEN M.B.T. DE STUDIE, AANGEVRAAGD DOOR DE INTERCOMMUNALE LAND VAN WAAS, I.V.M. DE MOGELIJKHEDEN TOT BOSVOORZIENING EN BOSUITBREIDING IN DE WASE REGIO

De heer Lockefer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Op initiatief van de intercommunale Land van Waas wordt reeds sedert enkele jaren ruime aandacht besteed aan de mogelijkheden voor bosvoorziening en bosuitbreiding in het Land van Waas.

De bezorgdheid voor meer bos in het Waasland gaat uit van het feit dat de betrokken regio als één der bosarmste gebieden, niet alleen van onze provincie, maar ook van heel Vlaanderen wordt genoemd. Ook in heel wat gemeentelijke natuurontwikkelingsplannen van diverse Wase gemeenten komt bosuitbreiding als een belangrijk aandachtspunt aan bod.

De nood aan meer bos, meer specifiek aan meer voor het publiek opengesteld bos in deze regio, is ongetwijfeld dringend te noemen.

Specifiek vraagt de betrokken intercommunale aan ons bestuur om een studie te laten uitvoeren waarbij de behoefte en de noodzaak van bosuitbreiding aan bod komen, ook wat wij omschrijven als "de haalbaarheid van een dergelijk project".

Naar ik vernomen heb heeft ons provinciaal bestuur reeds contact opgenomen met het Vlaams gewest. Mag ik vragen aan de desbetreffende gedeputeerde naar de stand van zaken met betrekking tot deze studie alsmede naar de eventuele inbreng van onze provincie ?

Dank u.

De heer gedeputeerde De Langhe

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Officieel is het pas op 14 december 2000 dat de bestendige deputatie zich heeft ingeschreven in het door u geciteerde project.

Het is een overeenkomst tussen het Vlaams gewest, met daarbij een aantal administraties - LIN, Aministratie Afdeling Bos en Groen -, de provincie Oost-Vlaanderen en de intercommunale vereniging van het Land van Waas. In deze overeenkomst verbinden de voornoemde instanties zich tot de opmaak van een studie betreffende de bebossingsmogelijkheden en de afbakening van een regionaal bos of de verschillende bosuitbreidingsgebieden in het Waasland.

Het Vlaams gewest is de aanbestedende overheid en verzorgt de centrale coördinatie. Wat betreft de financiering staat het Vlaams gewest in voor 50 %, de provincie voor 30 % en de intercommunale voor 20 %. De intercommunale Land van Waas is het aanspreekpunt van het project naar de gemeentebesturen toe.

Wat betreft de inhoudelijke opvolging werden er twee groepen samengesteld, met name een stuurgroep, die bestaat uit wetenschappelijke en ambtelijke vertegenwoordigers en een projectgroep. De stuurgroep zal de inhoudelijke opvolging doen en de projectgroep zal meer, naast inhoudelijk, ook administratief en financieel het project opvolgen.

Men is reeds begonnen met het opmaken van een voorlopig bestek voor de studie. In dit bestek wordt het voorwerp van de opdracht en de te hanteren methodiek gedetailleerd. Het voorwerp van de opdracht wordt als volgt omschreven : "Het uitvoeren van een studie waarbij op zoek wordt gegaan naar de meest geschikte locatie voor de inplanting van een stadsbos in het Waasland, enerzijds, en het onderzoeken van de haalbaarheid voor het inplanten van een regionaal bos op de dekzandrug van Stekene, anderzijds."

Voor de locatie van een stadsbos wordt gebruik gemaakt van de hiervoor ontworpen wetenschappelijke methodiek, gebaseerd op een multicriteria-analyse.

DEBATTEN

De methodiek omvat drie fasen : een uitsluitende fase, een rangschikkende fase en een haalbaarheidsfase. En ik beperk mij juist tot het opsommen om binnen de tijd te blijven.

Wat betreft het regionaal bos voor het Waasland dient enkel de haalbaarheid onderzocht te worden, aangezien de locatie ervan reeds min of meer vastligt uitgaande van voorstellen die vermeld zijn in een Structuurplan Waasland en in andere beleidsdoelstellingen, namelijk de dekzandrug van Stekene.

Maar nu komt het.

Het bestek ligt nog ter studie en het voornaamste discussiepunt betreft het regionaal bos. De intercommunale is van mening dat hiervoor nog een localisatiestudie moet gebeuren. Zij is het niet eens met de dekzandrug van Stekene als meest geschikte locatie.

Aanstaande vrijdag, 11 mei 2001, is er een vergadering gepland op de intercommunale om uit de discussie te geraken en de studie in gang te steken.

Ik hoop, Collega, dat op de vergadering van 11 mei aanstaande de intercommunale, wellicht in zijn nieuwe samenstelling, de zaken au sérieux zal nemen en dat de studie in gang zal kunnen gestoken worden. Tot daar mijn antwoord op de vraag van collega Lockeffer.

Dank u.

De heer voorzitter

In de geest van de wet belet niets u, Mijnheer de Gedeputeerde, om een meer omstandig geschreven antwoord aan de interpellant te bezorgen. Het is wel een mondelinge vraag, maar het is geen overtreding als u dat op die manier regelt. Dan kunt u het hier beknopt toelichten en krijgt de interpellant toch nog een meer gestoffeerd antwoord, al vond ik het al zeer gestoffeerd op zichzelf.

De heer gedeputeerde De Langhe

Misschien na de vergadering van vrijdag aanstaande.

De heer voorzitter

Dat zou zeer verstandig zijn. Zo wordt het interpellatierecht toch gerespecteerd, maar laten we de tijd een beetje vooruitgaan.

PUNT 2

TOEVOEGING BIJ HOOGDRINGENDHEID VAN PUNT 3 : ALGEMENE PROVINCIEBELASTING 2001 : GOEDKEURING VAN DE WIJZIGINGEN AAN DE ARTIKELN 7 EN 13 § 1 VAN DE REGLEMENTERING

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Zoals ik gesteld heb op de centrale commissie gaat het hier om een tegemoetkoming aan een geval van overmacht.

Ten gevolge van een grote vertraging bij De Post in Gent en daaropvolgend een staking dreigen er heel wat aangiften te laat binnen te komen. Wij zouden dan ook willen voorstellen om de uiterste termijn voor het indienen van die aangifteformulieren te verlengen van 1 mei tot 15 mei 2001.

Tot zover mijn toelichting, Mijnheer de Voorzitter.

Dank u.

Stemming

PUNT 3

ALGEMENE PROVINCIEBELASTING 2001 : GOEDKEURING VAN DE WIJZIGINGEN AAN DE ARTIKELN 7 EN 13 § 1 VAN DE REGLEMENTERING

Stemming

PUNT 4

BESTENDIGE DEPUTATIE : AFRONDING BESPREKING EN GOEDKEURING VAN HET BELEIDSPROGRAMMA 2001-2006

De heer voorzitter

Dames en Heren Collega's,
Krachtens de beslissingen van het bureau, de centrale commissie en de voorzitter hebben we een invoeging gedaan van onder meer de interpellaties die werden uitgesteld. Ik dank de drie interpellanten om dit te willen aanvaarden, maar het heeft ook iets logisch op dit moment van het debat.

Wij moeten de bespreking afronden. Er zijn mij een viertal amendementen bekend. De amendementen zijn allemaal rondgedeeld. Wat we gisteren in de centrale commissie gezegd hebben geldt, des te meer : als wij vandaag niet klaar geraken, vergaderen wij morgen terug om 17 00 uur.

We moeten hoe dan ook over het geheel stemmen. We zullen proberen vandaag door te werken tot rond 18 00 uur.

BELEIDSPROGRAMMA 2001-2006 : VERDERZETTING VAN DE THEMATISCHE BESPREKING

Cultuur en monumentenzorg

De heer voorzitter

Het woord is in het hoofdstuk Cultuur en Monumentenzorg – zoals gisteren werd afgesproken – eerst aan de eerste van de drie interpellanten. Zij krijgen telkens voorrang binnen het hoofdstuk.

Voor sommige hoofdstukken zijn er weinig interpellanten, maar hier krijgt nu de heer Jacobs eerst het woord voor zijn voorstel tot onderzoek van de aankoop van de site Leerlooierij Schotte te Aalst.

De heer Jacobs

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Op 14 maart jongstleden heb ik een voorstel ingediend tot onderzoek van de aankoop van de site Schotte. Let wel ! Dit is geen voorstel om de site Schotte aan te kopen, maar een voorstel tot onderzoek. Door de grondige bespreking van de beleidsnota kan dit voorstel pas nu aan de raad voorgelegd worden. Ik ben u evenwel dankbaar dat het bij de bespreking van de beleidsnota kan ingevoegd worden. Feit is dat alleen al door de indiening ervan er opmerkelijke demarches gedaan werden zodat ik vandaag – 9 mei – in de krant lees dat maar liefst twee ministers stellen dat de aanpak van Schotte prioritair is. Gelet op de actualiteit weet ik niet of het nog over twee ministers gaat. In ieder geval waren het er nog twee deze voormiddag.

DEBATTEN

Deze interesse sterkt mij in mijn overtuiging dat deze site waardevolle mogelijkheden heeft, dit ondanks de historische bodemvervuiling.

Waarom ?

Er is in de eerste plaats de unieke ligging van de site Schotte gelegen tussen twee natuurgebieden, wat op zich tot gevolg heeft dat men redelijkerwijze moeilijk kan betwisten dat een andere bestemming dan een natuur-recreatieve aan deze site zou gegeven worden.

Een tweede element is dat de site grenst aan de Dender. Zij raakt dus de Dender, wat uiteraard heel wat mogelijkheden biedt, denk maar aan waterrecreatie, watertoerisme.

Daarenboven is de site goed ontsluitbaar en is ze ook te bereiken langs het jaagpad-fietspad

Geraardsbergen-Aalst.

Dus de ligging is uniek.

Last but not least, waarom de keuze voor Schotte ?

In ons tijdperk dat, laat ons maar zeggen, zeer materialistisch ingesteld is, mag en moet men aandacht hebben voor emotionele en culturele elementen.

Welnu, de site Schotte is gelegen aan de Kapellekensbaan.

“De Kapellekensbaan”, Collega's, is de titel van één van de meesterwerken van Louis Paul Boon.

Wij hebben hier in deze raad terecht aandacht voor het huis van Anton van Wilderode. Ik ben ervan overtuigd dat aandacht voor onze Oost-Vlaamse bekende schrijver Louis Paul Boon door veel mensen zou gewaardeerd worden, en terecht.

Architectonisch zijn er ook elementen die waardevol genoeg zijn om er aandacht voor te hebben en die best behouden blijven vanuit industrieel archeologisch oogpunt.

Ik wil u ook het nadeel dat verbonden is aan deze site niet onthouden.

De site is bezwaard door bodemverontreiniging. De fabriek Schotte, daterende van het einde van de 19e eeuw, was een leerlooierij. Dat betekent dus dat de huiden van koeien daar in zure baden gelegd werden om ze nadien te kunnen bewerken.

Het is een beetje spijtig dat de gemeenschap uiteindelijk zal opdraaien, hoe dan ook, voor wat het saneren betreft van deze bodem die vervuild werd gedurende meer dan een eeuw.

Momenteel dient nog een bijkomend bodemonderzoek uitgevoerd te worden waarna er uitsluitsel zal kunnen gegeven worden over de kostprijs van de bodemsanering.

Mijn huidig voorstel strekt ertoe om de provincie te laten fungeren als motor van onderhandeling met de verschillende mogelijk geïnteresseerde partijen. Ik denk hierbij aan het Vlaams gewest, aan de stad Aalst alsook aan de privé-sector, waarom niet.

Naar de provincie toe meen ik dat het een waardevol dossier is en dat het de provincie zal toelaten om uit de schaduw te treden, zoals ik onlangs las van onze geachte gouverneur.

Ik vraag dus niet om hier vandaag te stemmen, maar ik had graag de intenties geweten van de deputatie om dan nadien het debat verder te voeren.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

U zult zich nog het Boeldossier herinneren.

Het dossier Schotte ligt een beetje, denk ik, in dezelfde lijn.

Het is uiteraard zo dat bij Boel misschien niet direct de vervuiling een probleem was, maar wel de budgettaire kostprijs die daaraan hing, want ook daar hadden we tal van mogelijkheden in de socio-culturele sfeer.

We hebben vanuit de deputatie uiteindelijk het dossier afgevoerd omwille van het prijskaartje dat daaraan hing.

Wij zijn dezelfde mening toegedaan als de interpellant wanneer hij stelt dat het uiteraard een site is waar iets kan van gemaakt worden. De vraag is natuurlijk wat het kostenplaatje is dat daaraan hangt. Ik heb van de diensten die op mijn vraag de zaak eens zijn gaan bekijken een aantal foto's gekregen – ik heb ze hier bij mij - en naargelang de foto die men bekijkt, kan men zeggen dat men er iets kan van maken of dat het totaal verkrot is en alleen maar kan dienen om te worden afgebroken.

De interpellant heeft er trouwens terecht op gewezen, Mijnheer de Voorzitter, dat er nu al een kostprijs geraamd wordt tussen 80 000 000 BEF en 150 000 000 BEF voor de sanering van de bodem.

Dan moeten wij ons ook afvragen of wij dit als provincie alleen kunnen dragen.

Misschien zijn er inderdaad andere mogelijke financiers die daarbij kunnen betrokken worden – en ik denk in de eerste plaats aan de stad – en misschien zijn er in het kader van één of ander Europees project ook wel middelen te vinden. Maar het zijn zaken waar wij vandaag geen antwoord kunnen op geven.

Wat de link met de figuur van Louis Paul Boon betreft zijn wij het uiteraard eens dat we daar een bijzonder verdienstelijke Aalstenaar hebben die alle lof verdient en die, als het enigszins mogelijk is, verdient op dezelfde manier te worden behandeld als anderen die wij hier in voorgaande zittingen hebben bedacht met de aankoop van een woning, enz... Ik ben het daar volkomen mee eens, alleen moet bekeken worden of dit pand daar wel het meest geschikte voor is.

Samengevat, Mijnheer de Voorzitter, is er een bijzonder zwaar prijskaartje, nu al, aan verbonden. Wij kennen het einde van het verhaal niet. Wij moeten eens bekijken of het cultureel aangewezen is die site te kiezen als een link naar Louis Paul Boon en Aalst toe en of het misschien niet beter is iets anders te zoeken dat minder financiële gevolgen heeft.

Voor de rest ben ik bereid op de vraag van de interpellant in te gaan hem zeggende dat wij mensen vanuit onze 3e en 9e directie kunnen samen brengen, dit voor wat het bouwtechnische en de aankoop betreft alsook voor wat het te verwerven patrimonium betreft, om eens te bekijken wat daar allemaal mogelijk is.

Uiteraard zullen we de interpellant uitnodigen om deel uit te maken van die commissie.

Dank u.

De heer gedeputeerde De Langhe

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het is natuurlijk ook omdat wij uit de regio Aalst komen, maar ik zou aan de interpellant willen zeggen - en hij weet dat veel beter dan ik - dat sedert november 1999 binnen het stadsbestuur van Aalst een aantal vergaderingen omtrent de site Schotte hebben plaatsgevonden.

Ik heb zo de indruk – en dat zal misschien om redenen van gemeenteraadsverkiezingen zijn – dat het dossier een beetje op de achtergrond is geraakt.

Zijn interpellatie is eigenlijk een oproep aan de provincie om te dienen als motor. Ik zou aan de collega, die schepen is van de stad Aalst, willen vragen om de provincie daar niet alleen zijdelings bij te betrekken, maar haar daar actief te laten aan deelnemen.

Nu - vers van de pers - wat het kostenplaatje van de site Schotte betreft - als het juist is dat de site Schotte zou opgenomen zijn op de lijst wat de prioritair te saneren gronden betreft - is dat natuurlijk een goede zaak, want dat houdt in dat OVAM zal instaan voor het saneren van die site.

Ik zou zeggen, Collega Jacobs, dat het een goede zaak is. Dat zal zeker de lont uit het kruitvat halen wat het dossier betreft. Ik denk toch wel dat de sanering van in het begin reeds 80 000 000 BEF zal kosten en dat het wellicht nog zal oplopen. Maar als dat eruit gehaald wordt, denk ik dat er serieus werk kan van gemaakt worden om het niet te laten verloren gaan.

Dank u.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Ik ben ervan overtuigd dat de gedeputeerde van Cultuur wellicht straks, bij afsluiting van die bladzijde, er nog zal op terugkomen.

Mijnheer Jacobs, het is alleen daar dat de lange, lange muur van de Labor, uit de tweede bladzijde van de Kapellekensbaan, troosteloos begint en eindigt en dus zo schitterend troosteloos is.

Vergeef mij dat tijdverlies.

Dan volgt nu de algemene tussenkomst van de heer Pauwels.

De heer Heyerick

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijnheer Pauwels zal binnen een tiental minuutjes aanwezig zijn.

De heer voorzitter

We zullen zien of onze gedoogzaamheid zo ver strekt om hem dan nog het woord te geven.

Mevrouw De Block-De Vos

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Met meer dan gewone belangstelling heb ik het hoofdstuk Cultuur gelezen en aanhoord. Niet omdat ik nu deel uitmaak van de commissie Cultuur, maar omdat ik meer dan ooit besef dat cultuur belangrijk is in onze mediageile maatschappij.

Ons provinciebestuur heeft als één van haar taken de plicht cultuur regionaal te spreiden, maar vooral laagdrempelig onder de mensen te brengen om zo de toegankelijkheid te verhogen. Daarom wil ik de dienst Cultuur bijzonder gelukwensen met deze uitgebreide beleidsnota.

Naar aanleiding van deze bespreking zou ik wel een praktisch voorstel willen doen, namelijk het volgende : naast het uitreiken van een jaarlijkse prijs voor letterkunde zou men ook kansen moeten geven aan schrijvers van boeken, essays en poëzie en deze werken samen voorstellen met de jonge solisten die hier in het provinciehuis jaarlijks hun concerten geven. Men zou zowel vrouwelijke als mannelijke auteurs – liefst minder bekende – moeten kiezen uit alle leeftijdscategorieën.

Het samenbrengen van verschillende disciplines en de leeftijdsverschillen vind ik wel zeer belangrijk en geven een meerwaarde.

Ditzelfde evenement zou men ook kunnen organiseren in de verschillende culturele centra van Oost-Vlaanderen, zoals in de beleidsnota werd gesuggereerd.

Een ander concreet voorstel zou ik willen doen in verband met de projectsubsidies naar de gemeenten toe, waarin ook verschillende bevolkingsgroepen mee participeren. Zo organiseerde onze gemeentelijke academie een tentoonstelling van actuele kunst, samen met kunstenaars en burgers.

Het concept was als volgt : de initiatiefnemers - de gemeentelijke academie - vertrokken onder meer vanuit de idee dat het interessant is om kinderen op jonge leeftijd in contact te brengen met actuele kunst, ook al zijn ze niet vertrouwd met wat er aan dit hedendaagse werk voorafgaat.

In het project stonden diverse vormen van wederzijdse beïnvloedingen centraal. De kinderen maakten een tekening op basis van een verhaal dat aan hen werd verteld. Zij vertaalden de "input" in een tekening. De kunstenaars namen het eindresultaat van het kind als vertrekpunt voor het eigen werk.

De tekeningen en kunstwerken werden tentoongesteld in leegstaande burgerhuizen zodat alle betrokken partijen samen met het publiek konden nagaan hoe interactief de dialoog tussen het kind en de kunstenaars was geweest. Er werd ook een verzorgde catalogus uitgegeven.

Dit initiatief beantwoordt volgens mij aan het vernieuwd cultuurbeleidsplan en verdient een maximale ondersteuning. Deze initiatieven kunnen bijdragen tot één van haar vele doelstellingen in dit beleid.

Dank u.

De heer voorzitter

Is mijnheer Pauwels er ? Neen ? Dan is nu het woord aan de gedeputeerde.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik zoek mijn papieren een beetje bij elkaar, wat altijd gevaarlijk is. Maar ik zal zeer kort zijn...

De heer voorzitter

Ik zal u de gelegenheid geven om uw papieren bij elkaar te zoeken.
Als ondertussen mijnheer Pauwels binnenkomt en we kunnen het nog inpassen, zullen we het proberen, maar ik kan moeilijk de zitting nu schorsen om op hem te wachten.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Ik dank in ieder geval de collega's voor hun tussenkomsten waarbij wij hebben kunnen horen dat het cultuurbeleid, globaal genomen, zoals wij het gedurende zovele jaren reeds binnen deze provincie voeren, op een zeer grote ondersteuning kan rekenen.

Wat nu de concrete tussenkomsten betreft.

Mevrouw Storms, ook u begint met te zeggen dat het globaal genomen niet zo slecht gaat en u vraagt aandacht voor geografische en sociale spreiding.

Ik denk dat we elkaar daarin perfect kunnen vinden en dat we dit ook proberen te realiseren. Alleen is datgene wat u graag als ideaal beeld gerealiseerd wilt zien en wat u op het veld concreet kunt doen, niet altijd zo eenvoudig. In ieder geval proberen wij een zo groot mogelijke diversiteit en regionale spreiding van het cultuuraanbod hetzij zelf te organiseren, of op zijn minst mee te gaan ondersteunen zodanig dat alle bevolkingslagen vanuit hun interesse, hun manier waarop zij de cultuurbeleving willen invullen aan hun trekken kunnen komen.

Optimaal zal het niet zijn en zal het allicht nooit zijn.

Tegelijkertijd proberen wij datgene wat wij globaal genomen de hogere – en begrijp me niet verkeerd – cultuuruitingen gaat noemen zo laagdrempelig mogelijk te maken om zoveel mogelijk mensen daar te laten aan deelnemen.

Wat betreft de provinciale prijzen.

Uiteraard ben ik bereid om daarover in de commissie Cultuur uitgebreid en grondig en allicht veelvuldig van gedachten te wisselen, want eenvoudig zal dat niet zijn wat u voorstelt.

U zegt aan de ene kant dat u het nut van dergelijke prijzen niet betwist - allicht terecht - maar dat een herdenking, een globalisering eventueel, nuttig zou kunnen zijn.

Alleen, gemakkelijk zal het niet zijn, temeer ik u zelf hoor voorstellen om nog eens een prijs op te richten om discipline-overschrijdende initiatieven te gaan aanmoedigen.

Misschien zit er wel iets in dat wij zouden kunnen samenbrengen.

Ik durf daar vandaag echt niet veel over zeggen omdat ik geloof dat de prijzen zoals wij ze nu uitreiken binnen de diverse disciplines een betekenis hebben.

Wat betreft het op een voldoende wijze naar buiten brengen en of de herkenbaarheid, zowel voor de kunstenaars als voor ons, als bestuur, voldoende is, daar geloof ik dat u overschot van gelijk hebt wanneer u zegt dat dit absoluut onvoldoende is.

Zelfs onze Grote Cultuurprijs die wij hebben uitgereikt en die toch een waarde heeft van 1 000 000 BEF heeft binnen de media maar een relatief beperkte weerklank gehad. Allicht ligt het voor een groot stuk aan ons om dit op een andere manier naar buiten te brengen.

DEBATTEN

Wat betreft het Forum voor Muziek, Dans en Beeldcultuur zegt u zelf dat het nog te vroeg is om daar ten gronde op in te gaan.

Collega Gillis, ik ga een beetje kriskras door uw tussenkomst, maar ik zal beginnen met Kunst in Huis. U stelt voor om er de eigen collectie aan toe te voegen. Dat zal allicht bijzonder moeilijk zijn omdat de filosofie die achter Kunst in Huis zit, voor zover ik goed ben geïnformeerd, is dat mensen die kunstwerken ontlenen de mogelijkheid hebben om die ook aan te schaffen, aan te kopen. Dat is uiteraard ondenkbaar met onze collectie. Of er andere samenwerkingsmogelijkheden zijn, kunnen we wel onderzoeken, maar dit in ieder geval zou op zich al een serieus probleem zijn.

Wat het archief betreft.

Daar wil ik toch een half minuutje op ingaan omdat ik denk dat we hier voor een reuzengroot misverstand staan.

We hebben behoefte aan ongeveer 14 kilometer archiefrek. Binnen het gebouw dat wij daarvoor wensen aan te kopen en in te richten, beschikken wij over 13,3 kilometer mogelijkheden tot archiefruimte. 9,5 kilometer in de voorbouw en de kelder en 3,8 kilometer in de achterbouw.

Dat betekent dat we voor het huidig archief - als wij het integraal zouden willen overnemen, zowel hetgeen zich bevindt in Beveren als op andere plaatsen - tussen de 7,5 en 8 kilometer nodig hebben. Dat betekent dus dat in de huidige visie, waarin wij enkel de voorbouw als archief rechtstreeks in gebruik zouden nemen, wij over 9,5 kilometer zouden beschikken met in de achterbouw nog eens 3,8 kilometer die we als reserve kunnen beschouwen.

Op die manier is zelfs in de eerste fase, met alleen de voorbouw, het archief groot genoeg om te dienen tot 2011 op zijn minst. Als we dan rekening houden met een aangroei van 200 lopende meter per jaar, wat ruim is gerekend, komen wij met de achterraimte mee ingenomen toe tot 2030.

Wanneer we bereid zouden zijn - maar dat zullen zeker onze nakomelingen zijn - om nog verder te gaan, dan kunnen wij tot 2040 geraken. Dan moeten wij wel nog een aantal bijkomende werken uitvoeren, uiteraard dit alles in de veronderstelling dat wij het in een compacte opstelling gaan archiveren. En dat is uiteraard de bedoeling.

Ik begrijp dus eigenlijk niet zozeer de kritiek als men zegt dat dit gebouw te klein zal zijn.

Ik zal in ieder geval het einde van de bezetting niet meer mee maken. Wij weten natuurlijk nog niet hoe het opslaan van archieven in de toekomst zal evolueren en wat de nieuwe archieven zullen betekenen. Ik denk dat wanneer wij een gebouw hebben dat tot 2040 mee kan, we toch al een eindje opgeschoten zijn.

De tussenkomst rond de site van Anton van Wilderode laat mij meteen ook toe iets te zeggen over de tussenkomst van collega Jacobs.

Het is inderdaad zo - en ik heb daarover al een vrij grondig eerste gesprek gehad met de voorzitter - dat wij in Oost-Vlaanderen inderdaad eens zouden moeten kijken om literaire centra op te richten - om onze groten te huisvesten.

We hebben diverse groten natuurlijk, maar ik denk dat wij de mogelijkheid moeten hebben om binnen Oost-Vlaanderen rond Anton van Wilderode, en uiteraard ook rond Louis Paul Boon, en waarom ook niet rond Cyriel Buysse, centra op te richten waar zij reëel hebben geleefd en gewerkt.

In die zin denk ik dat wij binnen afzienbare tijd met concretere voorstellen terzake zouden kunnen naar voren komen.

Wat Pamzov betreft en de vraag of het de bedoeling is om de zogenaamde derde vleugel te realiseren? Ja, uiteraard is het de bedoeling.

Als lid van de raad van bestuur weet u natuurlijk waar de problemen zich situeren. Problemen die van technische en juridisch aard waren en die voor het grootste deel nu zijn opgelost, zodanig dat wij nu - maar dat zullen beslissingen zijn, ook van die raad van bestuur - kunnen overgaan tot realisatie, voor zover die raad van bestuur daar zou willen achterstaan, die voorstellen zou willen formuleren. Maar ik neem aan van wel. Dan zullen we hier moeten kijken hoe we het in de begroting ingeschoven krijgen. Als het van mij zou mogen afhangen, allicht ook al in de begroting 2002.

Wat betreft het Caermersklooster.

We zijn ruim een maand na het plaatsbezoek. Dat is natuurlijk juist.

Zijn de diensten klaar met hun werk ? Neen.

Zijn ze er volop mee bezig ? Ja.

Zal het nog lang duren ? Neen.

Men is uit de voorbereidende besprekingen waar men heel lang heeft over gedaan – allicht niet ten onrechte -, zodanig dat wij nu aan de vooravond staan van concretisering, concrete plannen, concrete indieningen, concrete budgetten, concrete aanwijzingen, toewijzingen, enz... En dan zal allicht die trein ook vertrokken zijn.

Ik denk dat dit het belangrijkste is van uw opmerkingen, Mijnheer Gillis.

Mevrouw De Vos, u hebt eigenlijk ook gepleit voor die laagdrempelige spreiding.

U weet dat wij dat proberen te doen en die prijzen liggen ook een beetje in het verlengde daarvan.

U zegt dat we dat moeten gaan diversifiëren.

Ja, voor zover dat kan.

U zegt ook dat wij moeten rekening houden met man/vrouw, jongeren/ouderen.

Ik denk dat wij dit reeds doen. Alleen ligt natuurlijk het uitgangspunt bij de beoordeling. Als een jury werken gaat beoordelen die een prijs moeten krijgen, kan ik mij moeilijk voorstellen dat ze zich op de eerste plaats afvragen of het om jongeren, ouderen, mannen, vrouwen, of wat dan ook gaat ?

Neen, men kijkt naar het werk als dusdanig.

Dat wij daar jonge solisten moeten bij betrekken.

Ik denk dat wij dat nu al maximaal proberen te doen. De omkadering van de prijsuitreiking gebeurt maximaal met inschakeling van jongere solisten, vaak mensen die wij op één van onze concerten die wij organiseren voor de jongere solisten al hebben gezien.

Wij proberen ook in de mate van het mogelijke de prijzen uit te uitreiken in de plaats van waar de prijswinnaar is, dit om daar ook de lokale gemeenschap en het lokale verenigingsleven, het culturele leven zo maximaal mogelijk bij te betrekken.

Wat betreft de ondersteuning van initiatieven die de gemeentebesturen ontwikkelen. Dat zijn ad hoc-situaties die binnen het kader van projectondersteuning telkens moeten worden bekeken.

Wat we natuurlijk nu wel al doen - en wij hanteren daarvoor dan niet de norm zoals die door de Vlaamse gemeenschap wordt gehanteerd om erkend te zijn als cultureel centrum – is subsidies geven aan wat als culturele centra kunnen beschouwd worden, waar activiteiten op een min of meer aanvaardbare wijze worden aangeboden. Zij kunnen bij ons speciale subsidies krijgen voor zover zij activiteiten ontwikkelen bijvoorbeeld naar jongeren toe, via een programmatie die grotendeels is aangepast aan wat jonge mensen vragen.

Welnu, om dat mogelijk te maken ondersteunen wij die gemeentelijke culturele centra.

Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat ik – tegen mijn natuur in – geprobeerd heb kort te antwoorden. Ik hoop dat ik op ongeveer alles een antwoord heb gegeven, behalve natuurlijk op collega Pauwels wiens vraag ik nog niet heb gehoord.

Dank u.

De heer voorzitter

Ik zie dat mijnheer Pauwels aangekomen is. Als hij wil, aanvaarden wij eerst en vooral zijn verontschuldiging en geven we hem graag het woord, maar niet te lang. Dan kan hij nog inpikken en kan de gedeputeerde misschien zien of er een onoverkomelijke moeilijkheid in zijn woorden ligt om hem te antwoorden.

DEBATTEN

De heer Pauwels

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Dank u om de verontschuldiging te aanvaarden.

Ik denk niet dat de gedeputeerde problemen zal hebben met het beantwoorden van mijn vragen. Tussenkomen inzake beleidsverklaringen, begrotingen en begrotingswijzigingen beperken zich vaak tot 'items' die niet terug te vinden zijn of, positiever gesteld, tot 'zaken' die men er graag had in teruggevonden. Veel minder aandacht wordt besteed aan wat er wel in staat, aan positieve elementen. Het bewijst misschien alleen dat politici op dit vlak – en misschien gelukkig ook maar – een afspiegeling zijn van onze samenleving die dikwijls meer belang hecht aan wat men niet heeft dan aan wat men wel heeft.

Recent nog bespraken we breedvoerig en zeer gedetailleerd de begroting van 2001. Ik ga mezelf hier niet herhalen, en hierdoor u, Collega's, vervelen. Maar ik bevestig hierbij graag mijn tussenkomst naar aanleiding van het cultuurdebat van toen.

Mede om bovengenoemde redenen – de aandacht voor wat er niet in staat én het risico mijzelf te herhalen – wil ik mijn tussenkomst naar aanleiding van de beleidsverklaring beperken tot twee punten van uitermate tevredenheid.

Ten eerste zijn er de subsidies aan het volksontwikkelingswerk voor volwassenen in verenigingsverband. Reeds in de begrotingsbespreking heb ik stilgestaan bij het belang van het georganiseerd 'middenveld'. Het is onnodig u te herinneren aan de studies van professor Marc Elchardus en Marc Hooghe om het belang van het middenveld en het vrijwilligerswerk te beklemtonen.

Het is dan ook verheugend vast te stellen dat voor 2001 de subsidies aan het volksontwikkelingswerk voor volwassenen in verenigingsverband werden verhoogd. Zodoende staat deze verhoging er garant voor dat in 2001 de subsidies pro rata voor 100 % zullen kunnen worden uitbetaald en niet voor slechts 94,9 % zoals in 2000.

Deze structurele en financiële ondersteuning aan het "middenkader" van deze verenigingen verzekert ons dat hun lokale werkingen op een kwaliteitsvolle manier kunnen ontplooid worden en dat zij flexibel kunnen inspelen op noden en behoeften.

Ten tweede zijn er de subsidies aan de vzw "Kunst in Huis" Kunstuitleen.

Tijdens mijn tussenkomst naar aanleiding van de begrotingsbespreking heb ik eveneens sterk gepleit voor het verlenen van een subsidie aan of een samenwerking met de vzw "Kunst in Huis".

Bij deze vzw kan je "kunst" lenen zoals een boek bij de bibliotheek. Voor nauwelijks enkele honderden franken kan u werken van hedendaagse kunstenaars bij u thuis hebben. Deze vzw wil niet alleen meer mensen in aanraking brengen met actuele kunst. "Kunst in huis" wil daarnaast ook garant staan voor het feit dat de mensen een relatie kunnen opbouwen met de kunstenaars, bijvoorbeeld via allerlei initiatieven en activiteiten.

Ik ben de bestendig afgevaardigde Jean-Pierre Van Der Meiren dan ook dankbaar dat hij via de begrotingswijziging 2001, 100 000 BEF liet inschrijven ter ondersteuning van de werking van deze vzw.

Ik zou, met toestemming van de voorzitter, u, Geachte Collega's, allen een brochure willen laten bezorgen zodat u op een rustig moment iets meer kan vernemen omtrent de werkwijze van de vzw Kunst in Huis.

De heer voorzitter

U bedoelt toch geen rustig moment tijdens uw toespraak, Mijnheer Pauwels ?

De heer Pauwels

Neen, Mijnheer de Voorzitter, vandaar dat ik heb geoordeeld om het daarna te bedelen.

Ondanks het inschrijven van dit bedrag in de begroting, laat ik mij toch verleiden om even over het muurtje te kijken, met name bij onze collega's van de provincie Vlaams-Brabant. Daar wordt niet alleen door de provincie een ruimte met museale allures van ongeveer 150 m² ter beschikking gesteld en met inbegrip van de onderhouds- en gebruikskosten. Daarenboven wordt ook een jaarlijkse subsidie toegekend van 2 000 000 BEF per jaar.

Dit bedrag laat toe dat er keuze is uit meer dan 700 kunstwerken, dat er promotie kan gevoerd worden, dat er een animator kan tewerkgesteld worden en dat een initiatief als "Kunst op Kot" kan ontstaan. Dit laatste is een initiatief naar studenten uit het hoger en universitair onderwijs toe die op een goedkope manier kunstwerken kunnen lenen om hun kot op te fleuren. Voorwaar misschien geen slecht idee voor een studentenstad als Gent.

Misschien een kleine hint om, samen met de 4e commissie, het idee van naderbij te bekijken. Ik denk dat we daar nog iets verder kunnen gaan zelfs.

Tot slot, Geachte Collega's, wens ik bestendig afgevaardigde Jean-Pierre Van Der Meiren te feliciteren met de manier waarop hij – samen met de administratie – erin slaagt om reeds verschillende jaren na elkaar een gewaardeerd – en dit over de partijgrenzen heen – kunst- en cultuurbeleid op te zetten.

Uit de voorliggende beleidsverklaring blijkt er een goed evenwicht te bestaan tussen amateur- en professionele gezelschappen, tussen het gestructureerd vrijwilligerswerk en projectsubsidie, tussen klassieke en actuele kunstvormen. En waarom in de toekomst ook niet tussen regionale cultuurinitiatieven en grootschalige projecten, zoals dat van het Muziekforum ?

Ik denk dat dit een uitdaging is waarvoor we als raad staan !

Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer de Gedeputeerde,

U moet minstens toch bedanken voor de gelukwensen, zo meen ik.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

U weet dat u daarmee gevaarlijk spel speelt, maar nog even zeer kort en inderdaad met dankwoorden voor de lof. Men zou op de duur nog gaan geloven dat men het zeer goed doet ook.

Dat wij meer aandacht hebben voor wat we niet hebben dan voor wat we wel hebben : ja, dat is blijkbaar zo. Wij leven nu eenmaal in een klaagcultuur en kiezen is altijd verliezen. Als men een bepaalde keuze maakt, betekent dat dat men een hoop andere dingen niet doet.

Persoonlijk geloof ik, samen met u, enorm in het belang van het volksontwikkelingswerk. Ik geloof bijzonder hard in dat middenveld dat moet aanwezig zijn tussen de centrale overheid, de individuele burger én de eigen gemeente. De dag dat men erin zou slagen om in dit land het volksverenigingswerk en/of het jeugdwerk dermate aan te pakken zodat er nog maar twee niveaus overblijven – het Vlaamse niveau en het lokale niveau –, gaan wij naar een ongelooflijke verschraling op zeer korte termijn van dat tot vandaag zo geroemde middenveld, dit omdat men dan de middenkaders, die nu eenmaal nodig zijn om de vrijwilligers te voeden en te steunen, zou gaan ondermijnen.

Ik duizel natuurlijk van de 2 000 000 BEF van Vlaams-Brabant voor "Kunst in Huis". Ik kan aannemen dat Vlaams-Brabant een aantal andere dingen niet doet. Maar in ieder geval geloof ik in het initiatief op zich. Ik denk dat het belangrijkste dat wij nu gedaan hebben, is, Collega, een signaal geven dat we dit mee au sérieux willen nemen, goed beseffend dat dit maar een eerste pril begin is.

Dank u.

Provinciale domeinen

BELEIDSPROGRAMMA P. 79 : ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Gillis

Voorzitter, Collega's,

Het onderdeel provinciale domeinen in de beleidsnota is een vreemd werkstuk. Vreemd omdat nergens duidelijk wordt wat voor elk provinciaal domein gedurende deze legislatuur de investeringsenvelop is. Ik kan mij niet voorstellen dat wij hieruit moeten afleiden dat essentiële en eenvoudige beleidsafspraken niet bestaan binnen deze deputatie. Men moet toch heel goed weten welke financiële horizon men wil bereiken ? Het zou een nogal lichtzinnige aanpak zijn om voor elk domein gewoon af te wachten waar men financieel uitkomt.

Er is echter nog een andere reden waarom ik het luik provinciale domeinen van deze beleidsnota een vreemd werkstuk noem. Ik stel namelijk vast dat het uiteenvalt in 2 grote brokken : enerzijds Puyenbroeck en anderzijds de rest.

Laten we beginnen met Puyenbroeck.

De deputatie stelt in de beleidsnota de zaken nogal tendentius voor. Zo wordt van bij de aanhef verwezen naar beslissingen van de vorige legislatuur. Men stelt zeer expliciet op p. 79 : "de provincieraad nam in zitting van 10 juni 1998 kennis van het gehele masterplan".

Klemtoon ligt op "het gehele masterplan". Hierdoor geeft men de indruk dat de beleidsnota van de deputatie, de aangekondigde investeringen, ook de uitvoering is van dit masterplan. Maar door de zaak zo voor te stellen, lijkt het er sterk op dat de deputatie vooral de kritische nieuwe collega's in deze raad de wind uit de zeilen wil nemen, om geen sterkere uitdrukking te moeten gebruiken. Ik krijg de indruk dat men zich beroept op een soort continuïteit van het bestuur waarbij eventuele ietwat ongelukkige beslissingen van het verleden nu eenmaal niet kunnen worden teruggeschroefd.

Fractieleider Beke had het er in zijn algemene tussenkomst over dat men wel een aantal bemerkingen had bij een aantal beleidsdomeinen, maar dat men daar omwille van de continuïteit nu eenmaal niet op terugkomt. De nieuwe collega's in deze raad mogen zich niet in slaap laten wiegen, want de beleidsnota wijkt op een aantal belangrijke punten af van dit door de provincieraad gestemde masterplan. Zo beroept de deputatie zich op dit masterplan om onder andere alle oorspronkelijke budgetten en investeringslimieten die door diezelfde provincieraad werden gestemd feestelijk naast zich neer te leggen zonder dat hiervoor expliciet een nieuw mandaat aan de raad wordt gevraagd. Ze gaan er immers van uit dat een begrotingswijziging op zich - en we hebben er inzake Puyenbroeck al een paar ter stemming - hen voldoende mandaat geeft.

Een aantal voorbeelden uit dat masterplan.

- Was er in het masterplan sprake van een golfterrein ? Jazeker, maar in dat masterplan gestemd door de provincieraad was sprake van 18 holes voor 65 miljoen. Ondertussen weten we dat die 18 holes 150 miljoen kosten zonder dat daar eigenlijk een nieuwe machtiging vanwege de provincieraad aan de deputatie voor bestaat. Dit luik is in elk geval niet de uitvoering van het masterplan gestemd door de provincieraad. En als ik p. 80 goed lees, dan houdt men zelfs uitdrukkelijk de uitbreiding naar 27 holes open als denkpiste. Is dit echt de beleidsvisie van de VLD-CVP-SP meerderheid in deze raad ? Denkt men er inderdaad aan het golfterrein van 18 holes eventueel uit te breiden naar 27 ? Als men de ontsporing ziet van de 18 holes, dan houd ik mijn hart vast voor de komende belastingsverhogingen.
- Ook de extra kosten voor clubhuis met winkelruimte, receptiegebouw, loods voor onderhoudsmateriaal, enz. hangen nog in de lucht, want daarover is evenmin iets beslist.
- Over de extra kosten voor de aankoop van aanpalende percelen en compensatiebebossing wordt evenmin met een woord gerept. Ondanks tussenkomsten in het verleden, blijft deze beleidsnota daarover totaal vaag. Naast golf en zwemmen heeft de deputatie ook andere plannen met Puyenbroeck.

- Eveneens op p. 80 en de volgende bladzijden heeft men het over het vergroten van het administratief gebouw, een apart informaticalokaal, de renovatie van de boswachterswoning, een indoor kinderspeeltuin, een knuffelhoeve, de opwaardering van het kampeerterrein en nog een aantal andere initiatieven. In de beleidsnota wordt vermeld hoeveel ervoor in de begroting 2001 is ingeschreven (indoor kinderspeeltuin : 35 miljoen, knuffelhoeve : 15 miljoen), maar we hebben er geen idee van hoe groot het uiteindelijke kostenplaatje van elk deelaspect zal zijn. Hoeveel komt daar in 2002 bij, hoeveel eventueel in 2003, hoe ziet de totale investeringsenvelop er uit ? Welke prioriteiten zitten er in de verschillende plannen als er iets tegenslaat ? Het is onbekend.
- Daarbij komt nog een aanzienlijke personeelskost. Alleen al voor de indoor kinderspeeltuin wordt aan 10 fulltime mensen gedacht. En we weten ondertussen ook dat het golfterrein minstens 5 fulltime mensen zal vergen. Is de deputatie het écht eens over zo'n personeelsuitbreiding ?
- Ten slotte houdt men in de beleidsnota ietwat de boot af over het management van het domein zelf. Wordt het niet hoog tijd dat we van Puyenbroeck - een beetje naar analogie met het domein De Gavers - een aparte autonome entiteit maken ? Liefst een autonoom provinciebedrijf, zodat we als provincieraad een sneller en juister zicht krijgen op kosten en baten van dit domein. De Agalev-fractie is daar in elk geval al voorstander van.

Als inzake Puyenbroeck de plannen van de deputatie duidelijk zijn, behalve dan natuurlijk het kostenplaatje, dan ontbreken die volledig voor de rest van de provinciale domeinen.

Ik overloop ze even samen met u.

- Het Leen

Op p. 85 lezen we : "Er moet gedacht worden over het kampeerterrein, er moet gedacht worden over de hengelsport, er moet gedacht worden over fietsen in het domein, enz.". Er staan nog een aantal gedachten in. En dat in een beleidstekst ? Wat denkt de deputatie over dit alles ? Het feit dat er zich een probleem stelt, dat iets moet geformuleerd worden als antwoord op een aantal vragen, is natuurlijk geen beleid.

Op p. 86 kunnen we lezen : "Het idee van werkkampen KAN overwogen worden, het idee van bosbus KAN terug worden opgenomen".

Op p. 87: "Twee gebouwen van het domein wachten op renovatie". Waarom staat in deze beleidstekst niet "zullen gerenoveerd worden" ? Idem voor de sanitaire voorzieningen, idem over het aanpassen van de parkings, enz. Zo kan ik nog verder gaan. Alles staat in een ergerlijke voorwaardelijke wijs.

Alles KAN natuurlijk, maar in een beleidstekst zijn de woorden ZAL en ZOU beter. Aan een verzameling mogelijkheden, denkplaatjes, vrome wensen, enz. heeft men in een beleidstekst niets.

Zo lezen we ook over het Leen : "Er moet continu gestreefd worden naar uitbreiding van het bosareaal".

Dat is een positieve invalshoek, maar opnieuw, wat is de investeringsenvelop die men hiervoor wil aanwenden ? Met hoeveel hectare wil men uitbreiden en tegen wanneer ? Om het ietwat cru te stellen : als de deputatie 3 bomen buiten het domein bijkoopt vóór 2006 dan is alvast dit luik van hun beleidsplan uitgevoerd. Dit is geen ernstig engagement.

- Wat met het heemmuseum ?

Er zijn al tientallen krantenberichten verschenen hierover. Naar aanleiding van de in het vooruitzicht gestelde aankoop van het Belgacomgebouw leek er een oplossing te zijn. De aankoop van het Belgacomgebouw is nu van de baan dus we moeten een knoop doorhakken. Ook daarover niets in de beleidsnota.

- Het Gentbos.

Op p. 88 lezen we "Binnen de bestemmingen van het goedgekeurde BPA zullen gronden die vrijkomen MOGELIJKS aangekocht worden ten behoeve van bosuitbreiding." Wat wil dat zeggen "mogelijks" ?

Alles kan natuurlijk, het kan evengoed zijn dat we NIETS aankopen van hetgeen vrijkomt. Ook hier een gebrek aan engagement in verband met het Gentbos. Ook hier dezelfde onduidelijkheid over wat het beleid van de deputatie is.

- De Roomakker

Dezelfde onduidelijkheid, want we lezen "Uitbreiding van het domein is een MOGELIJKHEID als gronden te koop worden aangeboden." Er staat absoluut niet dat we ZULLEN aankopen als de gelegenheid zich voordoet. We KUNNEN aankopen, we kunnen ook NIET aankopen. Dat is geen beleid, dat zijn holle frases.

DEBATTEN

Voorzitter, Collega's,

U ziet het, in het luik provinciale domeinen staan veel mooie zinnen en worden door de verschillende diensten die de verschillende domeinen in hun beheer hebben veel verlanglijstjes naar voren geschoven en uitspraken van de deputatie gevraagd, maar wat concreet het beleid inhoudt is voor mij onduidelijk, evenals de financiering. Misschien kan de bevoegde gedeputeerde mij in zijn antwoord ter hulp komen. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u. Ik heb inmiddels de toelating gegeven om de stukken die mijnheer Pauwels had meegebracht rond te delen. De stukken die hij op de banken heeft laten leggen, dienen niet als verstrooiing, maar omdat ze het bekijken waard zijn. U zult het hem willen meedelen dat ik daar de aandacht heb op gevestigd. Ik dank onze medewerksters en medewerkers om het uit te delen.

BELEIDSPROGRAMMA P. 79: TUSSENKOMST M.B.T. HET DOMEIN PUYENBROECK

Mevrouw Van Grembergen

Natuurlijk kunnen wij als fractie het golfterrein niet naast ons neerleggen. De technische aspecten laat ik over aan een aantal provincieraadsleden die daarin gespecialiseerd zijn. Bij mij is het meer een betrachting een aantal gedachten weer te geven die ik had terwijl ik de tekst aan het lezen was. Hierna kort een aantal bedenkingen.

1. Volgens de beleidsverklaring is er een grote behoefte aan golfinfrastructuur. Ik ben nieuw en ik ben nieuwsgierig en ik zou wel eens willen weten in welke studie dit te lezen staat.
2. Een beetje verder lees ik op p 89 : "de topmanager die de golfstick ter hand neemt". Is dit het democratiseren waarover men spreekt ?
3. Men spreekt over de exploitatie die nog moet bestudeerd worden. Elke zelfstandige die start, maakt een studie, plant wanneer hij winst moet maken, wanneer hij uit z'n onkosten komt. Blijkbaar moet dit niet gebeuren met belastinggelden van de bevolking.
4. Moet de provincie instaan voor het Koninklijke Belgische Golfterrein ?
5. Aansluitend hierop verklaart men bij sport "Het uiteindelijke doel van het sportbeleid van elke overheid moet dan ook zijn : een zo groot mogelijk deel van de bevolking aanzetten tot een actieve, gezonde en verantwoorde sportbeoefening, naar ieders wensen en vermogen. Dit is dus een "sport voor allen beleid" in zijn breedste betekenis".

Als provincie vind ik ook dat wij ernaar moeten streven dat elk kind elke dag sport moet kunnen beoefenen. De provincie zou de gemeentes moeten bijstaan bij de infrastructuur, de begeleiding en de uitbouw van de sport. Ik weet dat dit een zeer ambitieus project is, maar het is een project voor elkeen en niet alleen voor de topmanager met de golfstick in de hand.

Het tweede deel van mijn tussenkomst gaat over de aanpassingen van de veiligheidsnormen voor de kinderspeeltuin. Deze tussenkomst is er een van vrij technische aard. Men spreekt op p. 81 over de algemene veiligheidsvereisten. Alle toestellen en terreinen moeten voldoen aan een opsomming van 34 punten die als bijlage bij het Koninklijk Besluit zijn opgenomen, anders mag het speelterrein niet uitgebaat worden.

Om aan te tonen dat voldaan is aan deze eisen heeft de uitbater drie mogelijkheden :

- een verklaring van de leverancier dat het toestel voldoet aan de norm ;
- een risico-analyse ;
- of een combinatie van beide.

Het is echter zo dat men beide moet hebben. De leverancier moet een verklaring geven en de uitbater is verantwoordelijk voor een risico-analyse. De wijze van plaatsing, de plaats en de wijze van uitbating kan een enorm belangrijke rol spelen bij het al dan niet veilig bevinden van een toestel.

Op p. 82 spreekt men over de extra kost voor het bijkomend personeel. Dit is logisch omdat het extra werk met zich meebrengt, maar we moeten onderscheid maken tussen volgende 2 facetten :

1. de coördinatie, de uitvoering van de nodige maatregelen om conform te zijn met de norm vereist extra personeel ;

2. de keuring, het opstellen van de risico-analyse, het opstellen van een onderhoudsplan echter is zo gespecialiseerd dat zulk personeel onbetaalbaar is. Ze zelf opleiden kost onvoorstelbaar veel geld en tijd. De keuringen moeten trouwens gedaan worden door externe organismen, daar kan men niet omheen. Bijkomend voordeel is dat wanneer er iets gebeurt, je alles kan aantonen door verslagen, contracten, onderhoudsboekjes. Door externen heb je meer kracht.

Dank u.

De heer gedeputeerde Van Gaeveren

Mijnheer de Gouverneur, Voorzitter, Collega's,

Het onderdeel provinciale domeinen in de beleidsnota is volgens mijnheer Gillis een "vreemd" werkstuk. Zijn tussenkomst vorige week over cultuur was vol lof, bijna lyrisch en volgens mijnheer Gillis moest de ganse provincieraad dit zelfs unaniem goedkeuren. Ik ben tot de vreemde vaststelling gekomen dat eigenlijk in het ganse hoofdstuk milieu ook geen enkel cijfer wordt genoemd, en er is geen sprake over enige investeringsenvelop. Ik begrijp daarom niet goed dat hij het hoofdstuk over de provinciale domeinen een vreemd werkstuk vindt.

Het is trouwens niet de bedoeling dat in een beleidsnota investeringsenveloppen vastgelegd worden, dit komt aan bod bij de begrotingsbesprekingen. Het beheer van de domeinen en in het bijzonder de domeinen voor actieve recreatie is bovendien een uiterst dynamisch gegeven dat onderhevig is aan een constante evaluatie en bijsturing. De discussie met betrekking tot het al dan niet doorvoeren van bepaalde investeringen maakt uiteraard deel uit van de begrotingsbesprekingen en is een effectieve concretisering van wat beleidsmatig wordt voorgesteld.

Hij vindt het ook vreemd dat de nota wordt opgesplitst in twee grote brokken namelijk Puyenbroeck en de "andere" domeinen. Dat is inderdaad zo, maar daar is niks vreemd aan omdat er in de beleidsvisie een onderscheid wordt gemaakt tussen de actieve en passieve recreatie. In de domeinen Puyenbroeck en De Gavers ligt de nadruk op actieve recreatie en sport. In de andere domeinen, bijvoorbeeld het Leen, ligt meer de nadruk op de passieve recreatie, op het milieu-educatieve als kerntaken van het domein.

Domein Puyenbroeck.

- U verwijst naar het masterplan. Het masterplan is door de provincieraad in kennis genomen. Dit houdt eigenlijk geen goedkeuring in. Met andere woorden, het masterplan is een dynamisch gegeven dat evolueert in de tijd en dat ook nood heeft aan bijsturing, zowel op inhoudelijk als op financieel vlak. De opties van het masterplan - die niet alleen verschillende malen in de 7e commissie besproken werden, maar ook reeds in de provincieraad - die nog niet uitgevoerd zijn, worden ook telkenmale aan de betrokken beleidsorganen voorgelegd, kritisch bekeken en aan de democratische controle onderworpen.
Er is geen sprake van betrachtingen om de wind uit de zeilen te nemen van de nieuwe provincieraadsleden.
- Het golfterrein is reeds twee of drie maal ter sprake geweest in deze provincieraad. U kent ondertussen mijn visie wel. Ik wil stapsgewijze het project aanpakken en naargelang het succes verder gaan. Blijkt het op termijn een succes, dan is het ultieme de 27 holes waarover u spreekt.
- Voor de kinderspeeltuin zijn op dit ogenblik een aantal alternatieve pistes in onderzoek met mogelijke repercussies op het personeelsbestand. Ook over dit onderdeel zal voldoende terugkoppeling zijn naar de commissie en de raad.
- U wil van het domein Puyenbroeck een autonoom provinciebedrijf maken. U vindt in de beleidsnota een aantal motieven terug waarom dit geen prioriteit heeft. Ik wil ook mededelen dat in het kader van de nieuwe provinciale analytische boekhouding die vanaf 2002 van kracht wordt, het voor de commissie en de raad nog meer dan in het verleden mogelijk zal zijn een precies beeld over in- en uitgaven te krijgen.

Het Leen.

- Om het fietsen in het domein toe te laten, zal een aanpassing van het intern reglement aan de provincieraad voorgelegd worden. Streefdatum : provincieraad van juni 2001. Iedereen zal alle dagen op de hoofdassen van het domein tijdens de openingsuren kunnen fietsen, conform advies van de milieuraden van Waarschoot, Zomergem en Eeklo.
- De wachterwoning is zo goed als gerenoveerd en wordt eerstdaags in gebruik genomen.

DEBATTEN

De oude cafetaria (arboretum) zal dienst doen als bezoekerscentrum voor het arboretum. De principebeslissing is binnen de bestendige deputatie genomen. De werken zullen dit jaar nog opgestart worden en in de eerste helft van 2002 gefinaliseerd worden.

- Vorige week werd ook de principebeslissing voor de renovatie van de sanitaire voorzieningen van het Leen goedgekeurd.
- Ik kan u trouwens meedelen dat de bestendige deputatie vorige week beslist heeft om een moeraszone aan te leggen binnen het Leen die de natuurwaarde van het domein aanzienlijk zal verhogen. De visie van het Leen is milieu-educatief, passieve recreatie en we denken dat daarmee ook de natuurwaarde binnen het domein aanzienlijk zal verhogen.
- Een groot deel van wat als KAN omschreven is, is op dit ogenblik reeds in UITVOERING. De investeringsenveloppe voor uitbreiding van het bosareaal is afhankelijk van de gebieden die vrijkomen en de prijzen die ervoor gevraagd worden. Om een aankoop te realiseren, moeten er bovendien twee partijen zijn en daarom werd de tekst in de voorwaardelijke wijs geschreven. Ik herinner me nog dat een collega er vorig jaar op uit ging om de aankoop van een bos te realiseren, maar teruggekomen is zonder. Men kan dus in een beleidsnota schrijven dat men de intentie heeft tot aankoop, maar er is nog altijd een verschil tussen de intentie hebben en effectief de aankoop kunnen realiseren.

Het Heemmuseum.

Ik denk dat u ook daar de beleidsvisie van de deputatie kent. De deputatie wil haar museum onderbrengen in het gebouw dat momenteel gebruikt wordt door de stad Eeklo. Het is nogal evident dat we moeilijk vandaag of morgen de deurwaarder kunnen laten komen en de inboedel op straat laten zetten. Er werden in het verleden al stappen ondernomen, maar het is uiteraard geen eenvoudige zaak. De besprekingen met het stadsbestuur van Eeklo zijn in ieder geval aan de gang.

Mevrouw Van Grembergen, u heeft een aantal praktische vragen die al aan bod zijn geweest en waarover in de commissie ook reeds werd gesproken.

U vraagt naar een studie die aantoonde dat er behoefte is aan een golfterrein. De studie is beschikbaar. U kunt inzage krijgen in het dossier en de studie via de griffier.

Ik moet er wel bij vermelden dat er ondertussen een actualisatie aan de gang is. In opdracht van minister Van Mechelen wordt er een nieuwe behoeftenstudie gemaakt die binnen enkele maanden zal voltooid zijn.

Veiligheid speeltoestellen.

Het K.B. over de veiligheid van de toestellen heeft betrekking op de fabrikanten zèlf en heeft dus geen invloed op het provinciebestuur.

De veiligheid van de speelterreinen.

De verantwoordelijkheid ligt volledig bij de uitbater, in casu het bestuur. Het provinciebestuur is verantwoordelijk voor de risico-analyse, de dagelijkse en wekelijkse controle en de jaarlijkse grondige controle alsook voor het bijhouden van een logboek. Binnenkort zullen die zaken eens van nabij worden bekeken in de 7e commissie, samen met de mensen die op dit ogenblik cursussen volgen in verband daarmee.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil afsluitend nog een woordje zeggen over het domein en informatica. Er zijn daaromtrent geen specifieke vragen geweest. Mijnheer Liebaut heeft in zijn algemene tussenkomst wel een aantal zaken aangehaald in verband met informatica.

Het is inderdaad juist dat het beleidsplan informatica, communicatie en technology zeer prestigieus is, maar ik denk dat dat moet. Zonder die ambitie kan de provincie haar intermediaire rol onmogelijk waarmaken en zou zij haar eigen bestaansreden in het gedrang brengen. Het is daarom ook dat wij in de beleidsverklaring spreken over een strategisch en vitaal belang. Ik denk dat ICT, e-government en GIS domein- en taakoverschrijdende speerpunten moeten worden van het provinciaal beleid. Het is eveneens juist dat de haalbaarheid daarvan in vraag kan gesteld worden en mijnheer Liebaut stelt zich terecht vragen over de financiering ervan.

Die obstakels zijn niet de enige uitdaging voor wat dit beleid betreft, er is ook een noodzakelijke flexibiliteit nodig bij de besluitvorming en de uitvoering, de vlotte mogelijkheid tot recrutering, de alliantievorming met publiek en private partners, de juiste balans vinden tussen het zèlf doen en het uitbesteden. Dat zijn nog maar enkele te nemen hindernissen op weg naar resultaat.

Ik denk, Mijnheer de Voorzitter, dat ik hierbij de voornaamste antwoorden heb gegeven. Als er nog bijkomende vragen zijn, zal ik daar zeker in concreto verder op ingaan.

De heer Verleyen

Ik zou nog even willen inpikken op de vraag van mevrouw Van Grembergen rond haar bedenking over het golfterrein. De golfnota waarnaar verwezen wordt, is de golfnota van 1992 die gebruikt wordt door de Vlaamse regering waarin kan gelezen worden dat Oost-Vlaanderen behoefte heeft aan 10 golfterreinen en er momenteel slechts twee heeft. Er is dus ruimte voor acht terreinen, in te planten in een recreatiegebied en er zijn buiten Puyenbroeck niet zoveel zones. Als er dus een zone in aanmerking komt, dan is het ons recreatiegebied Puyenbroeck.

Ik ben het helemaal niet eens met haar stelling dat de provincie zou moeten instaan voor het realiseren of het meerealiseren van de gemeentelijke sportinfrastructuur. Vlaanderen zelf zegt ons dat we dat niet mogen doen. De minister zegt dat met zoveel woorden. Het is onze taak een bovengemeentelijke sportinfrastructuur te realiseren en een golfterrein behoort daartoe. Een gemeente kan dat niet aan en het zit hem juist in de democratisering van de golfsport. 20 jaar geleden tennisten ook alleen maar de happy few. Het zou de bedoeling kunnen zijn dat binnen vijf jaar in Oost-Vlaanderen de golf binnen eenieders bereik ligt. Dat is juist het sterke van het concept van het golfterrein. Het moet een open golfterrein zijn waar de scholieren kunnen komen leren golfen. Ze arriveren 's morgens en 's middags eindigen ze met een proefscenario putten. Dat is de bedoeling van het golfterrein, zonder prioriteiten voor de clubs, zonder de Koninklijke Belgische Golffederatie voordelen te geven.

Uiteraard is het zo dat als je kwaliteit wilt, je moet beschikken over mensen die kunnen golfen. Vandaar dat men een golfprof zal moeten hebben, zoals trouwens op elk golfterrein, om de techniek bij te brengen. Democratisch betekent niet noodzakelijk minder kwaliteit. Golf op hoog niveau qua sportieve prestaties - mede door mensen die de golf kennen en aanleren - maar democratisch wat de toegang betreft. Bijna gratis, voor 100 BEF, zal men in Puyenbroeck een halve dag kunnen golfen.

Economie en KMO

BELEIDSPROGRAMMA P. 91: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Van Hecke

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

In het luik economie en KMO wordt er niet veel nieuws verteld. Er zijn niet onmiddellijk spectaculaire trendbreuken of opmerkelijke koerswijzigingen in terug te vinden.

Jaarlijks keurt de provincieraad de diverse overeenkomsten goed die worden afgesloten met de EROV en de GOM. Ook daar zijn geen echte wijzigingen te ontdekken.

Toch wens ik wat dieper in te gaan op een aantal specifieke punten uit de beleidstekst.

Zoals kon worden verwacht, duikt de Huysmanhoeve opnieuw op, maar ik zou uiteraard niet durven het gras voor de voeten van collega Gillis weg te maaien die in de bespreking van het luik provinciaal patrimonium uitgebreider op dit dossier zal terugkomen, want ook daar duikt het op ...

De voorzitter

Het heeft iets van het monster van Loch Ness.

DEBATTEN

De heer Van Hecke

Inderdaad, Mijnheer de Voorzitter, het is een serieus monster.

De terugkoppeling en communicatie vanuit de subregionale initiatieven.

Onderaan op p. 92 van de beleidstekst vinden we een opmerkelijke zin terug : "Absoluut prioritair wordt de op punt stelling van een vlot lopende terugkoppeling en communicatie vanuit en met al de subregionale initiatieven (ook de intercommunales) naar het provinciaal beleidsniveau".

De provincie duidt heel regelmatig, maar vooral bij het begin van de legislatuur, rechtstreekse vertegenwoordigers en beheerders aan in verschillende, vele tientallen van dergelijke instanties, maar we moeten vaststellen dat bijna alle provincieraadsleden in de praktijk cavalier seul spelen. Ze laten zich bijna nooit leiden door een provinciale visie, maar nemen standpunten in en stemmen in functie van de positie die zij of hun partij in hun gemeente innemen.

Al jaren staan we met de Agalev-fractie alleen met onze vraag dat provincieraadsleden die door de raad zijn afgevaardigd in een samenwerkingsverband, ook aan die raad verantwoording verschuldigd zijn, dat ze kunnen worden bevestigd en desnoods hun mandaat kunnen verliezen.

Geen enkele partij is ons tot nu toe hierin willen volgen en we zijn dan ook tevreden dat in de beleidsverklaring alvast een eerste stap wordt aangekondigd. Concreet is de zinsnede evenwel niet. We hebben nog vragen. Hoe zal deze terugkoppeling precies verlopen, hoe zal er gecommuniceerd worden, zullen onze afgevaardigden kunnen worden ondervraagd in deze raad, enz. ? De vele vragen waarop we hopelijk in de loop van deze legislatuur een concreet antwoord kunnen verwachten en misschien vandaag al.

De herwaardering van de lokale winkelbuurten.

In het onderdeel over de economische ontwikkeling wordt aangekondigd dat bijzondere aandacht zal uitgaan naar de distributieproblematiek en dat ondermeer het winkelen in de kernen zal worden aangemoedigd en dat initiatieven zullen worden genomen rond de herwaardering van lokale winkelbuurten.

Zowaar een mooie beleidsdoelstelling waar we volledig kunnen achter staan. Het is alsof de schrijvers van de tekst net het boek "Small is beautiful" van Schumacher uit 1973 hebben gelezen. Inderdaad, moet alles zo groot en grootschalig worden dat we op de duur in ons dorp niet meer om 200 gram versgemalen gruyèrekaas kunnen gaan, maar verplicht zijn om in onze wagen te springen om ergens kilometers verder in een supermarkt langs een drukke baan, waar de typische Vlaamse lintbebouwing even doorbroken wordt door een kledinggigant en een winkelcentrum met 1001 winkels waar je de zondag nog nauwelijks een parkeerplaats vindt, na een kwartier zoeken in gang 53 twee zakjes van 100 gram voorverpakte gemalen kaas te kunnen vinden waarvan je hoopt dat het de gruyère is die je zocht en dat de versheidsdatum niet in een of andere beschutte werkplaats op professionele wijze werd verlengd. Winkelen in de buurt en in het eigen dorp is iets unieks en is een noodzaak. Het heeft alleen maar voordelen : het is milieuvriendelijk, het is sociaal, het is veilig, het zorgt voor sfeer in het dorp, voor leefbaarheid van de buurten en het heeft ook de kans aan gezinnen en families om een handelszaak op mensenmaat uit te bouwen.

Deze mooie doelstelling ook in de praktijk realiseren, is een andere zaak. Dit zal van de deputatie een ernstige inspanning vragen. Het staat er zo mooi op papier, zo mooi in de beleidsverklaring, maar het betekent in de realiteit dat de bestendige deputatie haar verantwoordelijkheid zal moeten nemen bij het vaststellen van bijvoorbeeld het Structuurplan Oost-Vlaanderen, maar vooral bij het verlenen van allerlei vergunningen. Vooral daar zal dit voornemen een concrete vertaling vragen. Zullen er nog vergunningen worden afgeleverd voor grote winkelcomplexen buiten de stad en langs grote invalswegen ? Zal de bestendige deputatie een vergunning verlenen voor de bouw en de exploitatie van een outletcenter in onze provincie, waar koopjetoeristen van heinde en verre en zelfs van buiten de landsgrenzen op zullen afkomen ? In deze dossiers zullen we zien of de deputatie deze beleidsdoelstellingen ook effectief in de realiteit zal volgen.

De vzw Pensioenfonds.

Hoewel de vzw Pensioenfonds niet wordt vermeld in het luik economie en het eerder thuishoort in het personeelsbeleid, kunnen we het in dit hoofdstuk niet buiten beschouwing laten.

Door het creëren van een pensioenfonds is de provincie, of ze dit nu wil of niet, eigenlijk een beursspeler geworden. Door op de beurs aan te kopen en te verkopen, worden duidelijk economische daden gesteld. We kopen aan in functie van de te verwachten opbrengsten en hopen dat we goed kopen, dat we goed gokken. In tijden van hoogconjunctuur op de beurs, word je weggelachen als naïeveling als je pleit om het geld van de pensioenen van onze personeelsleden op een veilige manier te beleggen. Want men spreekt ten tijde van hoogconjunctuur van grand cru jaren en meer van dat lekkers. Je moet er de jaarverslagen van de vzw Pensioenfonds eens op nalezen, het is werkelijk bijna culinaire literatuur. Pleiten voor ethisch bankieren zal wel helemaal getuigen van wereldvreemdheid.

Maar in tijden van laagconjunctuur op de beurs kan dit debat misschien eindelijk wel eens gevoerd worden. Hoeveel heeft de vzw Pensioenfonds eigenlijk in waarde verloren het laatste jaar of het laatste kwartaal ? Was het niet 70 miljoen ? Hoeveel aandelen van Lernout en Hauspie hebben we in onze portefeuille zitten of hebben we gehad ? Hoe is die operatie afgelopen ?

Het is maar een vraag, maar moeten we niet eens grondig nadenken over waar we als overheid met ons pensioenfonds naar toe willen ? Moeten we ons echt op de aandelenmarkt begeven, al was het maar voor een deel ? En als we dit doen, welke aandelen kopen we dan ? Aandelen van de wapenindustrie, van multinationals die GGO's in hun voeding verwerken of in ontwikkelingslanden hun producten laten produceren door kinderarbeid en uitbuiting, van bedrijven die een loopje nemen met de bescherming van het leefmilieu, en ga zo maar voort. Want als we dergelijke aandelen kopen, dan gaan we in tegen andere doelstellingen en principes die we terugvinden in ons ontwikkelingsbeleid, sociaal beleid, milieubeleid, enz. We zouden bijvoorbeeld ook kunnen investeren in windenergie. De problematiek wordt binnenkort trouwens besproken in de commissie Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening.

Al te gemakkelijk wordt opgeworpen dat het ene niets met het andere te maken heeft, maar dat is wel het geval. Het heeft er alles mee te maken. Want wil de bestendige deputatie geen geïntegreerd beleid voeren ? Ja toch. Dat betekent dan toch ook dat we die mooie principes die we op papier huldigen en die meermaals in onze beleidsnota voorkomen, moeten toepassen in alle facetten van het provinciaal beleid ? Onze beleggingen via de vzw Pensioenfonds horen daar ook toe, die kunnen niet buiten deze integratie gehouden worden.

Het lijkt ons dan ook nuttig dat onze beleggingspolitiek in de vzw Pensioenfonds wordt getoetst aan alle mooie principes in ons beleidsplan die we, soms te pas en te onpas, - maar ze staan wel in de tekst - tot de onze maken.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, ik had nog in deze tussenkomst een luikje voorzien over China, maar dat valt eigenlijk onder het volgende hoofdstuk en met uw toestemming zal ik met dit luikje verdergaan na de tussenkomst van mevrouw Storms omdat zij toch voorbehoud heeft gevraagd voor dit punt.
Dank u.

BELEIDSPROGRAMMA P. 91 : ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Willems

Mijnheer de Voorzitter, Leden van de Deputatie, Waarde Collega's,
Mijn tussenkomst zal vooral gaan over het luikje regionale economie en daarbinnen enerzijds over de streekplatforms en anderzijds over de lokale winkelbuurten.

Streekplatforms en streekeconomie.

De beleidsverklaring blijft hier vaag. Ik heb daarbij twee vaststellingen :

1. als provincie zijn wij zeer nauw betrokken bij de streekplatforms en wij ondersteunen ook deze initiatieven ;
2. op het niveau van de Vlaamse regering stel ik vast dat de minister van economie momenteel werkt aan het concept van streekeigen management. Het meest visuele en concrete dat we daar tot nu toe van merken, zijn de streekhuizen.

Ik stel mij daarbij een aantal vragen.

1. Zal de provincie zich bij de streekhuizen laten reduceren tot de financier of de cofinancier van deze streekhuizen ?
2. Mengt de provincie zich ook in het debat op dat niveau van de Vlaamse regering ? Heel concreet naar het streekeigen management toe.

DEBATTEN

3. Hebben wij al voldoende onze eigen rol gedefinieerd die wij wensen te spelen in die streekeconomie ? Een begin van antwoord van mijn kant is : volgens mij is de provincie de natuurlijke plaats waar de coördinatie van die initiatieven kan gebeuren.
4. Moeten wij de streken waarover wij spreken bij het uitwerken van een streekeconomie niet opnieuw bekijken en zoeken naar gebieden die dichter aansluiten bij de economische en historische realiteit ? Ik verklaar mij nader : ik stel vast dat wij ook zullen evolueren naar provinciale kieskringen, dat het dan wellicht ook nuttig en nodig is dat wij van de bestaande kieskringen waarmee wij werken wat afstand nemen. In de toeristische sfeer heeft men toch ook gezocht naar kleinere gebieden die veel compacter zijn, die nauwer bij elkaar aansluiten en waar het mogelijk is een meer consistent en coherent beleid te voeren ?

De lokale winkelbuurten.

Hierover is ook collega Van Hecke tussengekomen. Jarenlang reeds horen wij de klaagzang waarbij de teloorgang van de buurtwinkels en de kleinhandel in de binnensteden wordt bezongen. De analyse klopt. We kennen dat al jaren, het dateert al van de jaren '70, maar oplossingen zijn er tot nu toe niet geboden. Op dit moment stelt men vast dat op het vlak van de algemene voeding de ene buurtwinkel na de andere verdwijnt en dat staat uiteraard in onmiddellijk verband met de komst van de grootdistributie aan de rand van de steden. Ik meen nochtans dat de provincie nu een instrument in handen heeft om het effectief aan te pakken. Via het Structuurplan Oost-Vlaanderen kunnen we volgens mij met het bindend gedeelte en de bepalingen die er instaan inderdaad een halt toeroepen aan die grootdistributie of zorgen dat het niet verder uitbreidt. Op die manier stoppen we het leegzuigen van de binnensteden op het vlak van kleinhandel en distributie. Ik hoop dan ook dat wij de binding zullen maken tussen die twee hoofdstukken, het hoofdstuk regionale economie en de ruimtelijke ordening en dat we de moed zullen hebben om die intentie ook te verwoorden in ons provinciaal structuurplan op een wijze die nadien ook dwingend zou kunnen doorgevoerd worden op planologisch vlak.

Ik dank u voor uw aandacht.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, ik zal eerst beginnen met collega Van Hecke met betrekking tot de terugkoppeling en meer specifiek de intercommunales. Het zal u trouwens opgevallen zijn dat het de enige plaats is waar we over de intercommunales spreken, terwijl we er in de beleidsverklaring 1994-2000 een relatief uitvoerig hoofdstuk aan gewijd hebben. Het had ook te maken met een strategische optie in het kader van het kerntakendebat en de teksten die momenteel voorliggen op het niveau Vlaanderen.

Trouwens, we zitten met een juridisch probleem wat die terugkoppeling betreft. Dat werd vroeger nog besproken aan de hand van juridische nota's. Er is een stelling die zegt dat provincieraadsleden die gemandateerd zijn met intercommunales geen verantwoording verschuldigd zijn aan de provincieraad en daar louter op persoonlijke titel zitten. Dat is een juridische stellingname die gebaseerd is op het privaatrechtelijk mandaat en daar kunt u veel beter over spreken dan ikzelf gezien uw specifieke beroepsbekwaamheden.

Persoonlijk heb ik daar een andere mening over en ik denk dat de teneur in de deputatie ook is dat wij ons wat dat betreft ruimer moeten opstellen. Het probleem is trouwens niet onbekend, want de decreetgever heeft in de teksten die vandaag voorliggen een aantal opties genomen om daaraan te remediëren. Vandaag stel ik vast dat er inderdaad een gebrek aan terugkoppeling is buiten het louter partijpolitieke circuit - laat ons de dingen maar zeggen zoals ze zijn - of binnen de meerderheid, minderheid, als je het wat ruimer wilt stellen.

Er is een wettelijke uitzondering en dat is bij de statutenwijziging. Bij de statutenwijziging moet deze raad statuëren en is er dus een niet zozeer impliciet, maar expliciet mandaat aan onze vertegenwoordigers in de algemene vergadering.

Het zal u ook opgevallen zijn dat wij de laatste tijd dat strikt juridische pad toch een klein beetje aan het verlaten zijn in deze provincie. Het is niet de eerste keer dat wij een uitvoerige toelichting laten geven in de commissie, zeker naar aanleiding van probleem dossiers. Ik denk dat collega Van Der Meiren samen met de intercommunale cel in dit huis ernstige inspanningen gedaan heeft rond het dossier Lemberge indertijd. Er was niet veel volk op de laatste commissie, u was aanwezig en ik ken nog een paar mensen.

Een ander voorbeeld : de statutenwijziging Teveeast. Bij Teveeast zijn we niet direct een échte speler in het geheel, u hebt de relativiteit van onze inbreng gehoord op die vergadering en u hebt ook de relativiteit kunnen vaststellen van wat we eventueel zouden kunnen peuren uit de gehele operatie, in vergelijking met de gemeenten waren dit peanuts. Principieel vonden we dat wij voor zo'n ingewikkelde materie inderdaad een deskundige uitleg moesten kunnen geven, zeker aan diegenen die geïnteresseerd waren. Dit is eigenlijk een opportuniteitshouding die we tot nu toe aannamen, maar juridisch zitten we wat dat betreft nog altijd zwak. We kunnen er persoonlijk een andere mening over hebben, maar de decreetgever probeert daaraan te remediëren. De teksten die vandaag voorliggen voorzien inderdaad in het ontwerpdecreet dat een hernieuwde aanstelling zal moeten gebeuren per algemene vergadering. Men zal er écht met een mandaat naartoe gaan, men zal jaarlijks verantwoording moeten afleggen. Persoonlijk denk ik dat indien dat decreet niet zou goedgekeurd worden, wij ons toch op een meer realistische basis zullen moeten stellen in de toekomst. En persoonlijk ben ik van mening - ik denk dat ik niet alleen in mijn eigen naam spreek, maar in naam van de ganse deputatie - dat de verhoogde terugkoppelingsacties vandaag reeds mogelijk zijn, ook in onze provincie, en misschien kunnen wij daar een voorbeeldfunctie ontwikkelen naar andere besturen toe. Wij hebben daar geëigende instrumenten voor : de commissies. Het is perfect mogelijk om regelmatig aan de hand van een commissiezitting de problematiek toe te lichten die zich in een of andere communale stelt en waarbij provinciale belangen in het geding zijn, ik zeg daarom niet in het gedrang komen. Al wie de provincie vertegenwoordigt in intercommunales kan beroep doen op de ambtenarencel die daaromtrent een paar jaar geleden in dit huis is gevormd. De vertegenwoordigers kunnen dat op eigen initiatief doen, ofwel kunnen ze aangeschreven worden. Wij hebben recent briefwisseling gevoerd aangaande de statutenwijziging Veneco. Er bestaan oude engagementen tussen de diverse partners waarbij de verhoudingen duidelijk gesteld werden. We hebben recentelijk aan die oude engagementen herinnerd. Resultaat daarvan : er staat aan de agenda van deze raad de aanduiding van een derde vertegenwoordiger in het directiecomité Veneco conform die oude engagementen. Natuurlijk moeten we dit doen onder voorbehoud van goedkeuring door de geijkte organen van Veneco zèlf. En nu kom ik terug in de juridische context. De provincie duidt vertegenwoordigers aan, maar het zijn de organen van de intercommunales zèlf die ze aanstellen. Dat kunnen juridische subtiliteiten lijken, maar het is nu eenmaal zo.

Geresumeerd : ik denk dat wij inderdaad zèlf inspanningen moeten doen, inspanningen die provincieraadsleden moeten waarderen, daarvoor is ambtelijke ondersteuning voorzien. Het geëigend orgaan om dit te doen is niet zozeer deze plenaire zitting, maar de commissie als dusdanig en heel specifiek is dat de eerste commissie. Deskundigen werden vroeger reeds uitgenodigd. Dat kan uiteraard in de toekomst ook. U zult ons moeten beoordelen op onze daden in de toekomst.

Lokale winkelbuurten.

Ik heb daar een zeer uitvoerig antwoord op, maar ik zal de vaderlijke raad van de voorzitter ter harte nemen en geresumeerd antwoorden. De voorliggende teksten vormen de beleidsverklaring. U zegt allebei dat er mooie principes in verwoord worden. Wij hopen ze te kunnen realiseren. Een instrument dat we daarvoor beschikbaar hebben is het structuurplanningsproces. Wat dat betreft, verwijs ik naar de teksten tot stand gekomen met GEDAS, met de deskundigen in dit huis en met de diverse overlegmomenten die er geweest zijn. In die studie zeggen we ondermeer op p. 196 van het deel dat 266 bladzijden telt, dat een verderzetting van de huidige trend waarbij steeds meer winkels uitwijken naar invalswegen en kruispunten buiten de stedelijke gebieden niet wenselijk is. Dat staat in de nota GEDAS en dat staat in onze beleidsverklaring. Handel en wandel moeten inderdaad, denken we, mogelijk blijven in de dorpscentra, in de stedelijke centra. Het buiten de steden drijven en het creëren van winkellinten is in een fase gekomen dat eerder onder negatieve effecten geressorteed moet worden dan wel onder positieve. In dit perspectief is de visie die vandaag ontwikkeld wordt in alle teksten die voorliggen in de provincie drieërlei :

1. nieuwe kleinhandelsontwikkelingen moeten vooral toegelaten en gestimuleerd worden in stedelijke gebieden, hoofddorpen en woonkernen. Ook de woonkernen in het landelijk gebied omdat zij essentieel zijn om een minimum aan dynamiek, sociale leefbaarheid en - wat u beide ook genoemd hebt - sociale veiligheid te waarborgen in die landelijke kernen ;
2. creatie van kleinhandelszones voor handelszaken die behoefte hebben aan grote verkoopsoppervlakten moeten inderdaad in stedelijke gebieden en economische knooppunten op goed ontsloten plaatsen, liefst ook voor het openbaar vervoer, komen, gelet op de mobiliteitsproblematiek ;

DEBATTEN

- we worden daar vandaag in gesteund door een administratie zoals AROHM. Vroeger waren zij wat soepeler daarin, vandaag zijn ook zij strenger geworden. Kleinhandel kan inderdaad niet op bedrijventerreinen. Die tijd is voorbij. We hebben onze bedrijventerreinen voor andere dingen nodig, daar moeten bedrijven komen. Gelet op de ligging van Oost-Vlaanderen zijn de opportuniteiten voor outletcenters beperkt. Trouwens, wat dat betreft hebben we geen bevoegdheid. De uiteindelijke bevoegdheid inzake vestiging van dergelijke activiteiten ligt bij het Vlaams gewest. Ziedaar onze stelling in resumévorm. Ik ben gaarne bereid op een andere gelegenheid of als men aandringt zelfs vandaag daar nog wat dieper op in te gaan.

Bedankt.

De heer voorzitter

Ik ben de deputatie en mijnheer Vercamer erkentelijk voor de relatieve beknoptheid van de antwoorden. Ik zie aan het vorderen van het uur dat we een kans maken om de zitting van morgen te vermijden. Het zou vergadereconomisch goed zijn. Ik vergader gráág met u, maar we moeten ook een beetje de vergadereconomie in het oog houden.

De heer gedeputeerde Van Gaeveren

Voorzitter, een kort antwoord op de tussenkomst van collega Van Hecke over de vzw Pensioenfonds. De provincie zou door het creëren van de vzw Pensioenfonds ook een beursspeler zijn geworden die hoopt goed te kopen en zelfs goed te gokken. De gelijkschakeling van een beursspeculant met een pensioenfonds gaat echter helemaal voorbij aan het totaal verschillend profiel van de speculerende kortetermijnbelegger en de vzw Pensioenfonds met een langetermijnvisie in functie van het veiligstellen van de pensioenen van de aangesloten personeelsleden. Het zal het raadslid wel bekend zijn dat over langere periodes beschouwd aandelenbeleggingen een betere return opleveren dan vastrentende effecten. Een deel van het rendement van een aandelenbelegging bestaat immers uit een risicopremie. Investeerders met zeer langetermijnhorizonten zoals de vzw Pensioenfonds kunnen de ups en downs eigen aan aandelenbeurzen aan zich laten voorbijgaan en zullen op termijn eigenlijk beloond worden met een hogere return. De toekomstige pensioenverplichtingen van de provincie Oost-Vlaanderen worden via een objectief actuariële studie vastgesteld die in 2000 werd uitgevoerd door PricewaterhouseCoopers. Deze studie vormt de grondslag voor de opbouw van een uitgebalanceerde beleggingsportefeuille die, gelet op de looptijd van de toekomstige pensioenverplichtingen, voor een fundamenteel gedeelte uit aandelen (tot 50%) bestaat. Bovendien zijn die zogenaamde veilige beleggingen waarnaar raadslid Van Hecke refereert bij nadere beschouwing misschien toch niet zo veilig. Een volledig vastrentende portefeuille zou op lange termijn bijvoorbeeld door muntontwaarding wel eens minder veilig kunnen blijken dan een gediversifieerde beleggingspolitiek zoals nu aangehouden door de vzw Pensioenfonds. Momenteel volstaat een bijdrage van 9,10 % van de weddemassa van de aangesloten personeelsleden voor de volledige dekking van de toekomstige verplichtingen. Het efficiënt beleggen, wat dus ook een aandelenbelegging impliceert van de pensioenreserves, creëert aldus reële beleidsruimte.

Raadslid Van Hecke vraagt zich af hoeveel de vzw Pensioenfonds het laatste jaar in waarde is gedaald en ik kan het raadslid wat dat betreft geruststellen : de return over het jaar 2000 bedraagt 3,53 %. Dit resultaat is te danken aan het veeleer defensieve karakter van de portefeuille. De return van april 2000 tot en met maart 2001 bedraagt -0,5 %, maar u weet dat eind maart eigenlijk zowat het dieptepunt inzake aandelenkoersen was.

Ook over de vraag naar het aandeel van Lernout & Hauspie kan ik kort zijn. De laatste aandelen werden in de loop van de maand september verkocht en uit de historiek van de vermogensbeheerder blijkt dat de vzw Pensioenfonds zelfs uit de transactie van de aandelen van Lernout & Hauspie noemenswaardige winst kon halen. De posities van de vzw Pensioenfonds in individuele aandelen zijn trouwens van die aard dat het mogelijk risico van een faillissement van één individueel bedrijf nauwelijks de rendabiliteit van de portefeuille zou kunnen ondermijnen.

Blijft de vraag naar het ethisch bankieren. Ik denk dat het raadslid het verkeerd voorheeft door te stellen dat het beleggen in aandelen meer of minder ethisch is dan bijvoorbeeld een termijnbelegging bij een financiële instelling, aangezien deze instellingen de zelf belegde gelden immers ook zullen uitlenen aan andere economische sectoren die op hun beurt misschien in meer of mindere mate "onethisch" zouden handelen. Vaak is het profiel van ethische bedrijven niet zo verschillend van de marktleaders in de diverse sectoren waarin bijvoorbeeld de vzw Pensioenfonds investeert. Deze blue chips dienen onder terechte druk van de politieke opinie meer en meer te voldoen aan waarden die als ethisch kunnen beschouwd worden. Duurzaam ondernemen is dus ook meer en meer een noodzakelijke voorwaarde om financieel rendement te verzekeren. Voor verdere informatie over de portefeuille als dusdanig van de vzw Pensioenfonds zou ik het geachte raadslid toch willen verwijzen naar de vertegenwoordiger van zijn fractie in de raad van bestuur die uiteraard over alle informatie inzake het gevoerde beleid beschikt. Dank u.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, ik weet dat het een beetje moeilijk is omdat we met een drieluik zitten : een deel van de vragen lagen in de bevoegdheden van gedeputeerde Vercamer, een deel bij collega Van Gaeveren en ikzelf ben ook betrokken bij de vragen.

De heer voorzitter

Ik reken op u in uw voorbeeldfunctie.

De heer gedeputeerde De Buck

Op de opmerkingen van mijnheer Van Hecke kan ik het volgende zeggen : de formule van de beheersovereenkomst zal inderdaad aangehouden worden. Er zijn uiteraard mogelijkheden tot verandering wat de inhoud betreft van die beheersovereenkomsten. Economie is nu eenmaal een dynamisch gegeven. Nieuwe omstandigheden, nieuwe thematieken vereisen nieuwe aanpakken en de formule van de beheersovereenkomsten is ook voor nieuwe themata toepasselijk.

De vragen gesteld door mijnheer Willems waren zeer kort en zeer bondig en ik zal ook zeer kort en zeer bondig antwoorden.

Zijn we van plan om de streekhuizen alleen te financieren ?

Laat ik het zo stellen : de problematiek van het streekeigen management is nog niet uitgeklaard, de discussie is volop bezig en wordt, wat de provincies betreft, gevoerd op het niveau van de VVP. Onze financiering zal in functie zijn van de bevoegdheden die eraan gekoppeld zijn. Het is evident dat wanneer wij uiteindelijk alleen een coördinerende functie hebben, wij daar volledig anders tegenover zullen staan dan wanneer we werkelijk in het beleid zullen betrokken zijn.

Trouwens, de problematiek van streekeigen management van de streekplatformen en van de GOM's is met elkaar verbonden, want ook wat betreft de GOM's is er een nieuw decreet in de maak en men is er ook nog niet uit wat uiteindelijk de functie zal worden. Men schijnt wel de knoop te hebben doorgemaakt dat - en u vergeeft mij het letterwoord - de GOM's EVA's zullen worden en geen IVA's, want u kent allemaal de titulatuur in die zaak. Dat wil zeggen dat ze toch gedecentraliseerd zullen zijn, dat ze toch verder door raden van bestuur zullen beheerd worden, alhoewel men het nog niet eens is over de samenstelling van die raden van bestuur. De vraag stelt zich of men de Vlaamse volksvertegenwoordiging erbij zal betrekken of niet. Ook de verhouding tussen de raden van bestuur en de directiecomités is nog niet uitgeklaard op dit ogenblik. In ieder geval, wij volgen die evolutie, wij zijn klaar om onze organiserende, coördinerende en beleidsvoorbereidende en eventueel uitvoerende rol daarin te spelen en de financiële inbreng zal in evenredigheid zijn tot de bevoegdheden die we daarin zullen hebben.

Tot zover mijn antwoord, Mijnheer de Voorzitter.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Mijnheer de Eerste Gedeputeerde, uw voorbeeldfunctie is voorbeeldig vervuld, zowel wat de duidelijke beknoptheid betreft als de volledigheid van antwoord. Gaan we over naar China ? Neen, Mijnheer Lockefer.

De heer Lockefer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,
Als lid van de vzw Pensioenfonds ...

De heer voorzitter

... Niet teveel over de vzw Pensioenfonds. De aandelen, dat is voor het bestuur. Ik mag hier toch de stand van het debat bepalen en vragen om dit zoveel mogelijk binnen de geëigende organen te bespreken.

De heer Lockefer

Wel, ik heb dat eenmaal geprobeerd, Mijnheer de Voorzitter, en het werd zeer stil. Slecht eenmaal heb ik geprobeerd te praten over ethisch beleggen. Mogen wij als overheid daarover nadenken ? ...

De heer voorzitter

... U kunt dat opnieuw proberen ...

De heer Lockefer

Ik ben nu een poging aan het doen. Ik zou gedeputeerde Van Gaeveren willen aanraden om even contact op te nemen met de Triodos Bank. Dan zou hij misschien te weten komen wat er op de markt allemaal bestaat. De vzw Pensioenfonds had vorig jaar een return van 3.5 %. Wel, ik ga eens pochen met mijn aandelen in de windenergie en het is misschien wel wind in de ogen van anderen, maar ik heb een netto return van 6.5 % jaar in, jaar uit. Dit wat betreft de vzw Pensioenfonds ...

De heer voorzitter

... U moet geen bekentenissen doen over uw persoonlijk fortuin.

Rumoer

De heer Lockefer

Mijnheer Vercamer wou ik iets vragen met betrekking tot de kleine winkelbuurten. Mijnheer Willems heeft het daarover ook gehad. Ik zou een oproep willen doen aan alle collega's die in huisvestingsmaatschappijen zitten om het probleem daar eens aan te kaarten. Het zou misschien het moment zijn om deze problematiek eens aan te pakken in wijken waar geen enkele winkel te vinden is, behalve bijvoorbeeld een drankzaak. Ik ken in Beveren zo'n wijk van 650 woningen. Men kan zich daar wel een delirium drinken, maar qua voeding nul komma nul. Dus, algemene oproep aan collega's in huisvestingsmaatschappijen.
Dank u.

Internationale relaties

Mevrouw Storms

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
 Hetgeen mij in de beleidsverklaring onder het hoofdstuk Internationale Betrekking enorm tegen de borst stuit is de gestructureerde samenwerking met de Chinese provincie Hebei.

Hoewel de samenwerking zich hoofdzakelijk op economisch vlak situeert kunnen de bestendige deputatie en de gouverneur toch niet blind zijn voor de vele schendingen van de mensenrechten die nog steeds in de Chinese Volksrepubliek plaatsvinden.

Als men eventjes het jaarrapport 2000 van Amnesty International bekijkt, zal men de talrijke wanpraktijken kunnen lezen die worden aangeklaagd, zoals de schendingen van het recht op vrijemeningsuiting, het recht op verenigingen, het recht op religie, zoals het arbitrair opsluiten van burgers, veroordelingen zonder grondig onderzoek en zonder eerlijke processen, zoals foltering en mishandeling, zoals het opleggen van de doodstraf gevolgd door effectieve executie.

Ook in de recente persmededeling van 20 april jongstleden klaagt Amnesty opnieuw het gebrek aan een voorafgaandelijk grondig en eerlijk proces aan bij de terdoodveroordeling van vier mannen. De persmededeling eindigt met de oproep om per brief die schendingen aan te klagen bij de gouverneur van de Chinese provincie Hebei.

Ik ben er wel van overtuigd dat de bestendige deputatie op de hoogte is van deze schendingen van mensenrechten en daar ook oor naar heeft. Zij heeft trouwens al eerder gezegd, hier, in deze raad, dat zij bij de contacten met de Chinese provincie deze schendingen van de mensenrechten zou aanklagen.

Om de bestendige deputatie toe te laten haar mooie woorden voor de humanitaire missie tot waarheid te maken en om haar humanitaire missie even serieus te nemen als haar economische, wil ik een voorstel formuleren waardoor zij haar mooie woorden kan waarmaken.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik zou willen suggereren om een groots opgezet colloquium te organiseren over de situatie van de mensenrechten in China. Ik denk dat de tienjarige samenwerking met de provincie Hebei daar een uitgelezen kader kan voor bieden. Misschien kunnen we wel de gouverneur van Hebei als gastspreker uitnodigen.

Dank u.

Applaus

De heer Van Hecke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
 Ik wil het ook over China hebben, maar ik wil een ander aspect van onze relaties met China toelichten.

We hebben het al vaak gehad over de opportuniteit, maar ik zou het willen hebben over het inhoudelijke en de rol van de gedeputeerden daarin. En het woord "missie" – want het woord "missie", Mijnheer Liebaut, komt ook in dit hoofdstuk aan bod – moeten we misschien lezen in zijn andere betekenis, want wij zijn eigenlijk net een beetje missionarissen, misschien wel scheutisten, en gedragen ons toch wel een klein beetje zo.

DEBATTEN

Tijdens de tweede commissie van enkele maanden geleden werd ons een document overhandigd met de titel "China. Stand van Zaken op 16 februari 2001".

Tot mijn niet geringe verbazing vond ik in de tekst de volgende passage over een bepaald bedrijf, waarvan ik de naam niet zal noemen : "Op vraag van het bedrijf werd onder leiding van gedeputeerde De Buck met een kleine delegatie een bezoek gebracht aan de stad Tangshan, waar met de plaatselijke overheden werd onderhandeld over de mogelijkheden voor het bedrijf om te participeren in een afvalverbrandingsinstallatie met een totale waarde van 1 300 000 000 BEF."

De naam van het bedrijf zal ik niet zeggen, zoals ik al zei, maar in de naam zelf komt het woord 'technologies' voor. Nu noemt het 'bettertechnologies', en dat zegt al wat.

Het is goed te begrijpen wanneer we weten dat het bedrijf onder meer actief is in de afvalverwerking en de waterzuivering. De technologie was vroeger blijkbaar niet zo goed. Nu zou het dus al wat beter zijn - vandaar 'bettertechnologies' - en dan trekken ze naar het buitenland, naar China, de groeimarkt bij uitstek.

Deze passage roept toch wel enkele vragen op die ik ook in de commissie heb gesteld, maar waarop ik eigenlijk geen voldoeninggevend antwoord heb gekregen.

De vragen zijn concreet de volgende :

1. is het de gewoonte dat leden van de deputatie op vraag van een bedrijf een bedrijf vergezellen wanneer het gaat onderhandelen met plaatselijke overheden in China ?
2. kan elk bedrijf uit Oost-Vlaanderen een beroep doen op onze gedeputeerde van Economie die dan, als een soort Oost-Vlaamse prins, Chinese deuren probeert te openen ? Of is dit een privilege dat voorbehouden is aan enkele bedrijven ?...

De heer voorzitter

Mijnheer Van Hecke,

Wees toch voorzichtig de vergelijking niet te ver te drijven. Rustig aan.

De heer Van Hecke

... Ik spreek niet over prinsessen, Mijnheer de Voorzitter.

3. stelt de deputatie inhoudelijke voorwaarden aan een vraag om een bedrijf te vergezellen ? Weet de deputatie wel welke producten en welke technologieën het bedrijf wenst te verkopen in het buitenland ? Hanteert de deputatie criteria – kwalitatieve, ethische, ecologische, sociale, enz... - om te bepalen welke technologieën en producten van de bedrijven zij mee wenst te promoten in het buitenland ?

Voor zover we hebben kunnen vaststellen, wordt er niet alleen afvalverwerkingstechnologie en waterzuiveringstechnologie geëxporteerd met onze steun, maar tevens technieken inzake intensieve veeteelt.

En dan stelt zich wel de vraag of het geciteerde bedrijf haar "oude", letterlijk en figuurlijk afgeschreven afvalverwerkingstechnologieën exporteert, dan wel haar beste technologieën die nu in Vlaanderen de norm zijn, die in Europa de norm zijn en hier verplicht zijn ?

Wij weten ondertussen uit ervaring in Vlaanderen wat de gevolgen zijn voor het leefmilieu en de volksgezondheid van slechtwerkende afvalverbrandingsinstallaties die decennia geleden zijn gebouwd en welke hoeveelheden dioxines en andere giftige stoffen ze de laatste jaren hebben uitgebraakt.

De vraag is of het deze technologie is die we nu promoten en mee helpen verkopen ? Of is het de nieuwste technologie ?

Uit het antwoord van de gedeputeerde in de commissie bleek dat hij niet wist welke soort technologie hij in China mee had gepromoot : de oude of de nieuwe. Hij heeft beloofd het te onderzoeken, maar eigenlijk is het toch wel vrij hallucinant. De deputatie gaat mee op missie, maar weet niet welk soort product, welk soort technologie gepromoot wordt en wat de gevolgen zijn, heel concreet, voor de volksgezondheid en het leefmilieu daar in China.

Wij hopen, Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, dat de deputatie heel binnenkort duidelijke afspraken maakt - intern, in commissie, maar het mag even goed in de raad besproken worden - over de wijze waarop zij bedrijven mee zal ondersteunen op missie in China.

Wij vragen dat zij duidelijke, inhoudelijke en kwalitatieve criteria vastlegt van de te ondersteunen bedrijven, de producten en de technologieën. Want als het de deputatie werkelijk menens is met een geïntegreerd beleid, dan dient ook op dit domein nog heel wat werk te worden verricht.

Dank u.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De interpellanten trachten luimig te interpellieren over zeer ernstige vragen. Ik zal op een ernstige toon een ernstig antwoord geven en het komische of het in het belachelijke trachten te trekken van deze ernstige problematiek aan de kant laten, want ik zou ook een paar schimpscheuten kunnen lossen, maar ik zal dat hier nu niet doen.

Ik heb met veel aandacht de interpellatie van collega Storms aanhoord en u zult het mij niet kwalijk nemen wanneer ik zeg dat u niet alleen staat in uw bekommernis over de naleving van de mensenrechten in China. Van bij de aanvang van ons China-verhaal was dit probleem soms latent, soms manifest aanwezig en heeft ons bestuur het steeds als haar plicht beschouwd hierover een standpunt in te nemen.

Voor de collega's die minder vertrouwd zijn met de geschiedenis van ons China-verhaal, en dan vooral voor wat het aspect mensenrechten betreft, wil ik even terugkeren naar de begingeshiedenis. Amper enkele maanden na de eerste contacten met Hebei waren er de vreselijke gebeurtenissen op het Tiananmenplein. De bestendige deputatie besloot onmiddellijk tot het bevriezen van de contacten en schreef zich volledig in in de politiek van de internationale gemeenschap en de Belgische officiële politiek ten aanzien van de Volksrepubliek China.

Het was pas nadat er vanwege de Belgische regering een signaal kwam dat de contacten opnieuw konden worden opgestart dat de banden met Hebei opnieuw werden aangehaald. Maar ook in de periode daarop wees de gouverneur bij elk bezoek aan Hebei of bij een ontvangst van een delegatie uit Hebei op het belang van de mensenrechten en beklemtoonde hij het belang dat wij er aan hechtten. Ook bij de organisatie van colloquia of symposia werd, telkens de gelegenheid zich aandiende, het probleem van de mensenrechten aangekaart.

Dit neemt niet weg dat het probleem zich nog steeds stelt in de Volksrepubliek en er is niemand onder ons die de objectiviteit van de Amnesty International-rapporten in twijfel stelt. Wij moeten durven toegeven dat Hebei geen uitzondering op de regel vormt. Het blijft dan ook een grote bekommernis waar wij niet alleen in staan. Ook in de provincie Zuid-Holland, dat eveneens een samenwerkingsakkoord heeft met Hebei, wordt dezelfde discussie gevoerd en ik denk dat een goede wederzijdse afstemming een bijkomende druk voor de bestuurders in Hebei zou vormen.

Dit neemt niet weg dat wij zelf zeer alert blijven reageren ten aanzien van de gebeurtenissen in Hebei. Naar aanleiding van de recente bomaanslagen in de hoofdstad Shijazhuang, die volgens Westerse waarnemers wel eens het gevolg zouden kunnen zijn van ernstige sociale spanningen als gevolg van toenemende werkloosheid in een aantal verouderde sectoren en staatsbedrijven, heeft de gouverneur onmiddellijk een aantal initiatieven genomen.

Bij brief heeft hij zijn collega Niu Maosheng om uitleg gevraagd.

DEBATTEN

Daarnaast werd aan het ministerie van Buitenlandse Zaken en aan ambassadeur Maricou gevraagd om de situatie ter plaatse te evalueren en ons bestuur op de hoogte te houden van de situatie ter plaatse, wat ook gebeurde. Ambassadeur Maricou bevestigde de situatie, maar deed terzelfder tijd een oproep om de banden met Hebei niet te verbreken. Hij stelt zich hierbij op de lijn van onder andere Amnesty International dat stelt dat juist het blijven onderhouden van de contacten en parallel het geven van signalen met betrekking tot vrijwaring van de mensenrechten een ideale strategie is.

Maar het bestuur denkt ook in de richting van meer structurele oplossingen.

Met de rechtsfaculteit van onze eigen universiteit zijn verkennende gesprekken lopend om als nieuwe bestuurlijke pijler in onze samenwerking met Hebei te gaan in de richting van het leveren van een bijdrage in de uitbouw van een rechtsstaat.

Het quasi ontbreken hiervan in China kan voor ons, Westerlingen, merkwaardig overkomen, maar is jammer genoeg een realiteit die betreurd wordt door de jonge generatie Chinese juristen en ook stilaan erkend wordt door de Chinese overheid als een prioriteit.

Indien wij daar een bijdrage kunnen toe leveren, zullen wij ongetwijfeld een constructieve en structurele bijdrage leveren in de verdediging van de mensenrechten.

Wat betreft de zeer interessante en zeer luimig begonnen interpellatie van collega Van Hecke met betrekking tot onze relaties met China, die het gevolg is van een tussenkomst die hij reeds in een recente commissievergadering deed waar het China-dossier besproken werd.

Ik moet eerst zeggen dat ik het moeilijk heb met zijn uitgangspositie, waar hij stelt dat wij ons ten aanzien van de Chinese partner als "missionarissen" gedragen.

Ten eerste, Collega, hoeft "missionarissen" geen negatieve connotatie te hebben. Respect voor andere meningen en andere opvattingen past hier ook, zo dacht ik.

En verder, zelfs in uw negatieve connotatie, denk ik dat u verkeerd bent.

Wij willen geen afbreuk doen aan het nobele werk dat velen van deze missionarissen in het verleden hebben gepresteerd, maar ik meen hier te moeten zeggen, Collega, dat wanneer u denkt dat wij daar met een soort paternalistische houding naartoe gaan, u verkeerd denkt. Een dergelijke attitude zou getuigen van een fundamenteel gebrek aan kennis over het China van vandaag.

Het China van vandaag is immers reeds lang geen ontwikkelingsland meer. Wie de kustprovincies van Beijing tot Hongkong – en Hebei is er één van – heeft bezocht, zal duidelijk onder de indruk gekomen zijn van de maatschappelijke en economische evolutie welke die gebieden op één decennium hebben gekend.

Het zou ook wat naïef zijn te denken dat de Chinezen in hun drang naar welvaart gewillige slachtoffers zijn. Wie de Chinese geschiedenis een beetje kent, weet dat de Chinezen een echte cultuur hebben ontwikkeld rond zaken doen die zich over duizenden jaren heeft ontwikkeld en die ook niet door zestig jaar communistisch regime is weggegomd. Menig Westers zakenman die geregeld onderhandelt met Chinezen zal u kunnen bevestigen dat zij terecht het predikaat van zeer moeilijke onderhandelaars dragen.

Deze beide elementen zijn scharnieropmerkingen bij het beantwoorden van uw vraag of wij niet het risico lopen dat bepaalde bedrijven verouderde en hier niet meer of minder commercialiseerbare of om milieuredenen aanvaardbare producten en technieken in China zouden slijten. In uw interpellatie verwees u zeer duidelijk naar het engineeringbedrijf – ik zal de naam wel noemen - Seghersbettertotechnology dat momenteel een waterzuiveringsinstallatie bouwt in Shijazhuang, de hoofdstad van de provincie Hebei en waarvan de werken in het najaar zullen worden afgerond.

De milieuproblematiek staat bovenaan de lijst van de bekommernissen van de Chinese overheden. Het mag duidelijk zijn dat het land dreigt een zware factuur te betalen voor het vele jaren onderschatten van milieupercussies welke een grote economische groei met zich meebrengt.

Ik situeer eventjes de omvang.

In Hebei plant de overheid in de komende jaren de bouw van zo maar eventjes 80 grote waterzuiveringsinstallaties. Tegen die achtergrond zult u begrijpen dat er een harde concurrentiestrijd gaande is tussen grote internationale ondernemingen uit de Verenigde Staten, Japan, Frankrijk en Duitsland om een deel van de markt te veroveren.

Tegen dit perspectief op de markt komen met verouderde technologie lijkt mij allesbehalve een logische strategie of alvast toch een zelfvernietigende kortetermijnstrategie.

Ik denk niet dat Seghersbettertechnology deze kortetermijnambitie heeft. Het bedrijf heeft duidelijk laten verstaan China een "vitriinefunctie" te laten vervullen in de internationale positionering en uitbouw van het bedrijf.

De waterzuiveringsinstallatie van Shijazhuang is immers maar één van de vele projecten waar Seghers in China mee bezig is.

Er is de zeer grote waterzuiveringsinstallatie die strategisch in Macao werd gebouwd en die als visitekaartje geldt voor het bedrijf en tevens dienst doet als opleidingscentrum.

Recent werd een groot contract binnengehaald in Hangzhou en vorig jaar werd in aanwezigheid van prins Filip een groot contract ondertekend voor de bouw van vijf verbrandingsinstallaties ter waarde van 6 000 000 000 BEF.

In tegenstelling tot de installatie van waterzuiveringstations zou men vragen kunnen stellen bij de installatie van verbrandingsinstallaties, die minder neutraal zouden kunnen genoemd worden wegens de uitstoot die er toch steeds mee gepaard gaat.

Ik ben inderdaad niet in staat om die parameters uit het hoofd op te noemen, maar ik denk, Collega, dat velen hier in deze raad daar kunnen inkomen. En als u vraagt naar de geldende normen voor bepaalde stoffen die daar worden gehaald, dan denk ik dat dit een zeer technische vraag is en dat u zeer streng bent als u denkt dat ik daar zo voor de vuist moet kunnen op antwoorden.

Hier geldt toch wel de kanttekening dat men vooralsnog niet buiten deze techniek kan terwijl wij ondertussen geleidelijk ook recyclage en hergebruik bepleiten.

Wanneer minister Michel binnen twee weken naar China vertrekt zal Seghers één van de vier bedrijven zijn die de minister meeneemt om de Belgische zakelijke belangen in China te illustreren.

Wat de waterzuiveringsinstallatie in Shijazhuang betreft, wil ik ten slotte ook nog opmerken dat deze wordt gefinancierd via Belgische soft loans, wat automatisch impliceert dat er een duidelijke kwaliteitscontrole vanwege de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel aan gekoppeld is.

Een andere tak van de Seghersgroep, Seghersgenetics, heeft sinds een aantal jaren een joint-venture lopen in Anping waar aan intensieve veeteelt wordt gedaan, in casu de productie van varkens, vooral ten behoeve van Beijing. Het mag duidelijk zijn, gezien de bevolkingsexplosie en de daaraan gekoppelde voedselvoorrading, dat intensieve veeteelt geen luxe is. Dat bepaalde facetten van die intensieve veeteelt in West-Europa, gezien de recente gebeurtenissen, in vraag worden gesteld doet geen afbreuk aan het feit dat de implementatie van deze technieken een absolute noodzaak is voor de Chinese overheid. De eerste resultaten van deze joint-venture zijn zo bemoedigend dat Seghers intussen reeds diverse vragen heeft gekregen van andere Chinese partners om nieuwe vestigingen op te starten.

Tegen de achtergrond van deze twee door u geciteerde voorbeelden wil ik toch nog even terugkomen op uw algemene bemerking dat wij als bestuur ongenueanceerd ten dienste zouden staan van onze bedrijven.

Ik kan absoluut niet akkoord gaan met deze stelling omdat zij fundamenteel indruist tegen de filosofie van onze nu reeds meer dan tien jaar lopende contacten met Hebei. Die is er steeds één geweest van een bestuurlijke bijdrage te leveren aan de ontwikkeling van Hebei en zijn bevolking. De wijze waarop wij ginds ontvangen worden, de constructieve sfeer waarin de contacten lopen, het feit dat alle belangrijke Chinese leiders die de laatste jaren België bezochten ook tijd vonden om in onze provincie hun waardering uit te drukken voor de door ons bestuur geleverde inspanningen, toont naar mijn mening aan dat onze bestuurlijke inspanningen gewaardeerd worden.

U zult dan ook begrijpen dat wij al het mogelijke zullen blijven doen om de bedrijven die minder ethisch en deontologische codes hanteren in hun zaken doen uit onze missies te weren.

Tot zover, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, mijn antwoord.

Dank u.

Land- en tuinbouw

De heer Anthuenis

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Vooreerst acht ik het mijn plicht om u, Mijnheer de Gedeputeerde Vercamer, te feliciteren met de sector Land- en Tuinbouw binnen de begroting 2001.

Voor een liberaal is het verheugend te kunnen vaststellen dat de uitgaven binnen de perken zijn gebleven. Daarvoor verdient u achting en lof. Goed werk, maar let op : beschouw dit alstublieft niet als een soort "eeuwigdurende liefdesverklaring".

De gedeputeerde en ik zijn het in het verleden reeds oneens geweest, dit over de gedwongen ruilverkavelingen, waarvan er één mijn thuisstad trof met de kracht van een orkaan. Vanuit mijn functie toen heb ik de beslissing, het verloop, de afhandeling, de valkuilen en onrechtvaardigheden van zo een gedwongen ruilverkaveling met eigen ogen kunnen zien. Het heeft mijn afkeurend standpunt alleen maar scherper en feller gemaakt.

Maar goed, daar wil ik het verder niet over hebben, want de rol van het provinciebestuur in de gedwongen ruilverkavelingen is al met al zeer beperkt en valt zelfs niet onder de rubriek Land- en Tuinbouw, waar ik het hier wil over hebben.

Vooraleer ik de land- en tuinbouwbegroting aansnijdt, zal ik, als u mij dat toestaat, Mijnheer de Voorzitter, eerst kort stilstaan bij mijn visie over de rol van de provincies bij het nieuwe in voorbereiding zijnde takenpakket dat voor de provinciebesturen een nieuwe toekomst moet uittekenen. Het feit dat ik in deze vergadering zit, betekent logischerwijze dat ik er voorstander van ben dat de provinciebesturen nog altijd een taak en een betekenis hebben in dit land, nu en in de toekomst.

Ik ben – net als u allen, wellicht – ervan overtuigd dat de provincie nog altijd een rol te spelen heeft in het veld van ons, op bestuurlijk vlak, verkavelde Vlaanderen. "Verkavelde" heeft hier voor mij geen negatieve betekenis, dat moet ik er onmiddellijk bij zeggen. Het woord duidt op een stuk autonomie, op "naast elkaar staan", maar toch ook op verbondenheid, op "elkaar aanvullen".

In het licht van het voortbestaan van de provincies is het van het allergrootste belang dat de provinciebesturen optimaal functioneren en dat ook de burger van het bestaansrecht van de provincies overtuigd wordt en blijft. Om die reden is het mijns inziens absoluut vereist dat het overleg dat gaande is tussen de Vlaamse provincies uitmondt in een eensgezind, realistisch en concreet voorstel aan de hogere overheid. Een voorstel dat een realistisch en concreet takenpakket bevat en dat duidelijk maakt welke plaats in het Vlaamse bestuurlijke landschap de provincies voor zichzelf weggelegd zien. Een voorstel dat ook de goedkeuring van de burger kan meedragen, want ik merk bij mijn dagelijkse contacten met mensen van allerlei soort en slag dat de meesten de provinciebesturen een goed hart toedragen.

Niet zelden, Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, wordt met waardering gesproken over het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen. Dat geloof van de burger in de provincies moeten we absoluut behouden, anders zagen we de tak af waarop we als provinciebestuur zelf zitten, een tak waarvan we weten dat die nog volop vruchten kan dragen.

Op het moment dat de federale en Vlaamse overheden de belastingdruk verlagen, moeten wij vermijden dat de provincies volop de andere richting uitgaan. Men hoeft geen helderziende te zijn om te beseffen dat dan ons imago schade wordt toegebracht. Wij hebben de plicht zuinig en efficiënt te besturen en de belastingdruk zo laag mogelijk te houden.

In dit opzicht wil ik graag de tussenkomst van onze fractieleider Johan Beke onderlijnen.

Iedereen van ons weet maar al te goed dat in elke politieke partij – ook vandaag nog – mensen zetelen die het voortbestaan van de provincies in vraag stellen. We weten ook dat vandaag de provincies alleen kunnen worden afgeschaft door een grondwetswijziging. Maar het zou heel goed kunnen, Dames en Heren, en het zou bovendien heel goed passen in de nieuwe politieke cultuur dat bepaalde voorstellen, zoals een nieuw takenpakket, of zelfs de afschaffing van de provinciebesturen, in een referendum aan de bevolking zouden worden voorgelegd.

Laten we dus één ding goed tot onze geest laten doordringen, Geachte Collega's, namelijk dat we er alle belang bij hebben dat de bevolking achter de provinciebesturen staat.

Maar laten we terugkeren naar de orde van de dag, namelijk de land- en tuinbouw binnen de provinciebegroting en de beleidsverklaring 2001-2006 : een rubriek – ik zei het reeds – die ik met enthousiasme zal goedkeuren.

Dames en Heren Collega's, ik ben niet uit landbouwmiddens afkomstig. Ja, als ik een paar generaties in de stamboom van mijn familie terugga, vind ik daar landbouwers. Maar dat geldt niet alleen voor mij, maar voor het overgrote deel van de Vlamingen. De meesten van ons stuiten bij het uittekenen van hun familiestamboom op kleine keuterboertjes.

Maar dat ik geen landbouwer ben wil niet zeggen dat ik niet met kennis van zaken zou kunnen spreken. Men hoeft niet met Joyce De Troch, Phaedra Hoste of Anke Vander Meersch het bed te hebben gedeeld om met kennis van zaken over hun capaciteiten, hun kwaliteiten of geheimen te praten. Enig studiewerk in de gespecialiseerde en – liefst – geïllustreerde “boekjes” levert daarvoor genoeg kennis op.

Gelach

Uit de reactie van de zaal, Mijnheer de Voorzitter, zou ik durven opmaken dat niet ik alleen die boekjes lees.

Ik ken de land- en tuinbouwsector uit de vakbladen en ik kom veel in contact met landbouwers. Zo heb ik vanop de eerste rij kunnen vaststellen dat de sector door de rampen en plagen van de laatste jaren tot in zijn diepste vezels is geschokt en dooreen geschud.

Ik zal hier niet opnieuw het trieste verhaal vertellen van dioxine, BSE, mond- en klauwzeer en slechte weersomstandigheden. Belangrijk om weten is dat de sector met het water aan de lippen staat, net niet onder water is verdwenen.

Land- en tuinbouw hebben steun nodig, onze steun.

Geachte Collega's, het beleidsplan 2001-2006 – ook al bevat het slechts enkele bladzijden – bestrijkt vrij volledig de agrarische sector, met vooral aandacht voor het beheer van de open ruimte, al blijven de beleidsvoorstellen vaag. In dit opzicht mag het een “klassiek” beleidsplan genoemd worden.

Opvallend is ook dat er weinig echt nieuwe beleidsvoorstellen worden gedaan en des te meer vind ik zinsnedes als “verderzetten van...”, “overleg met...”, “inventariseren van...”, “onderzoeken van...”, “verder uitwerken van...”, enz...

De beleidsverklaring 2001-2006 schetst de intentie van het provinciebestuur om een systematisch overleg met de gemeenten te organiseren. Voor mij rijst hier de vraag of de gemeenten daarbij hun autonomie voldoende zullen kunnen bewaren ? Of zal hun beleid door de provincie in een bepaalde richting gedwongen worden ?

Dat zou dan ten nadele kunnen gaan van de reguliere land- en tuinbouw.

Duurzame landbouw, structuurplanning en landschapsbeheer, biologische landbouw zeker : ze dragen allemaal mijn goedkeuring weg.

Maar moeten we er tegelijk ook niet voor zorgen dat de reguliere land- en tuinbouw levensvatbaar blijft ?

Indien we op het vlak van ruimtelijke ordening en structuurplanning werk willen maken van de “gewenste agrarische structuur in Oost-Vlaanderen”, dan is ruime inspraak vanuit de sector volgens mij onontbeerlijk. Vanuit de land- en tuinbouw zal immers bijzonder alert worden gereageerd op een eventuele verdere aftakeling van het landbouwareaal.

DEBATTEN

Op milieuvlak dient daaraan te worden toegevoegd dat steun aan initiatieven die een duurzame ontwikkeling van land- en tuinbouw beogen zeker een goede zaak is. En dat er een plattelandsbeleid wordt opgestart dat zich kan inschrijven in de visie binnen de hele Europese gemeenschap, is zonder meer positief. Thema's zoals hoevetoerisme, hoeveproducten, agrarisch natuurbeheer, landschapsbeheer zijn op zich zeer positieve ontwikkelingen. Bestaat er geen gevaar dat we de landbouw al te zeer in deze richting dirigeren ? Wordt er op de duur niet té veel aandacht besteed aan gebiedsgerichte projecten ? Wat doen we met gebieden die niet in één of ander project kunnen vallen ?

Eén van de belangrijkste taken van de Vlaamse provincies is het bestrijden van de muskusratten. Dat is volkomen terecht als apart item in de beleidsverklaring opgenomen, meen ik. Gemeenten hebben de plicht de muskusratten te bestrijden over heel hun grondgebied, en niet alleen voor waterlopen van tweede categorie.

Daarvoor werden begeleiding en middelen ter beschikking gesteld van de gemeentebesturen door het Vlaams gewest en de provinciebesturen. Maar toen in Oost-Vlaanderen, Mijnheer de Gedeputeerde, de provinciale vzw Rato werd opgericht werden bij gemeentebesturen door de vzw Rato hier en daar in dienst zijnde rattenvangers weggehaald. Nadien moesten de gemeenten dan een beroep doen op de vzw Rato om hun muskusrattenbestrijding uit te voeren. Ik heb het zien gebeuren in mijn thuisstad, waar onze gemeentelijke rattenvanger naar de vzw Rato overstapte omdat hij daar meer geld kon verdienen en betere arbeidsvoorwaarden kreeg. Door de hoge toelage die de vzw van de provincie krijgt, kunnen en mogen daar hogere lonen worden uitbetaald dan bij de gemeentebesturen. Voor de Lokerse rattenvanger in kwestie was dat uiteraard een logische overstap, maar voor zijn werkgever, het stadsbestuur, een bittere pil om te slikken, want het vinden van een nieuwe rattenvanger lag niet voor de hand en Lokeren had tijd en middelen besteed aan het opleiden en uitrusten van hun rattenvanger, die ze daarna met lede ogen moesten zien vertrekken. Is het niet hoog tijd dat hier sluitende afspraken worden gemaakt tussen gemeenten, provinciebesturen en de provinciale vzw Rato ? Een gentleman's agreement kan vermijden dat de provincie hier onder de duiven van de gemeenten komt schieten.

Moet er overigens ook niet meer aandacht gaan naar de bestrijding van de bruine rat ? Het Vlaams gewest heeft reeds deze problematiek onderkend en voert op de waterlopen van eerste categorie de bestrijding van de bruine rat samen met de bestrijding van de muskusrat uit, dit met succes, zo meen ik.

Rond mestverwerking wordt geëxperimenteerd op zeer diverse plaatsen en niveaus. De agro-industrie, het Vlaams gewest en diverse particulieren zoeken verwoed naar oplossingen. Vandaag is het technisch reeds mogelijk om uit drijfmest drinkwater te puren. Toch geraakt men het er niet over eens waar die verwerking moet gelokaliseerd worden. De dienst 102 zal meewerken om concrete locaties voor te stellen. Op zich een goede zaak, maar als het alleen daarbij zou blijven, is die ondersteuning dan niet absoluut ondermaats ? Er moet meer gebeuren dan alleen maar ondersteuning bieden bij het vinden van locaties. Moeten we ons hierbij niet de bedenking maken dat in andere sectoren van de economie dat locatieprobleem al lang zou opgelost zijn ?

Wat nu het subsidiebeleid van de provincie op land- en tuinbouwgebied aangaat. De instanties of organisaties die toelagen krijgen hebben hun rol te spelen en verdienen misschien wellicht ondersteuning. Duurzame landbouw, milieuzaken en natuuracties zijn een goede zaak en verdienen door het provinciebestuur gevolgd te worden. Opleiding, bijscholing en onderzoek : dat alles heeft zijn nut. Maar toch dienen we hierbij op te merken dat het allemaal initiatieven zijn die bestaande bedrijven rechtstreeks of onrechtstreeks ten goede komen.

Maar is het niet de hoogste tijd dat we ook systematisch aandacht beginnen op te brengen voor de jonge en beginnende boer of tuinder ? Doemberichten alom over het niet langer meer aantrekkelijk zijn van de land- en tuinbouw voor jonge mensen doen sommigen concluderen dat de sector in Vlaanderen op sterven na dood is, dit wegens gebrek aan jong en dynamisch bloed. Een overdreven reactie ? Dat zou ik niet zo maar durven stellen. Wie de tekenen des tijds wil lezen, maakt zich met recht en reden ongerust.

Daarom, Dames en Heren, Geachte Collega's, wil ik hier vandaag toch een lans breken voor de jonge boer of tuinder, die de gigantische uitdaging van het opstarten van een land- en tuinbouwbedrijf nog aandurft. Jonge mensen die niet opzien tegen een loodzware schuldenlast, tegen risico's en onzekerheden allerhande. Jonge mensen die misschien duizend goede redenen zouden kunnen opsommen om niet te starten met een land- of tuinbouwbedrijf, maar die toch beslissen om ermee door te gaan.

Deze ondernemende jonge mensen, Dames en Heren, deze durvers, deze koppige Vlaamse wroeters zijn de toekomst van onze landbouw. Hebben niet ook zij het recht om aan onze deur te komen kloppen, op zoek naar steun en hulp ? Moeten we de deur van het provinciebestuur niet ook voor hen wijd open zetten ?

Een aanvulling op de rentesubsidie of een startpremie in gevallen waar het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds daar niet of niet voldoende voor instaat, zou toch een zeer gewaardeerde steun in de rug betekenen van de boer en de tuinder van morgen. Misschien kunnen we er op die manier toe bijdragen dat een generatie land- en tuinbouwers aan het einde van hun loopbaan weer een zoon of dochter als opvolger van het ouderlijk bedrijf klaar kan zien staan.

Let op, ik pleit niet voor meer financiële premies of toelagen, maar voor een onderzoek naar een herschikking. Een herschikking met een ruim aandeel voor de startende jonge landbouwer.

Een zoon of dochter als opvolger van het ouderlijk bedrijf, zoals ik reeds zei.

Een beeld, Dames en Heren, dat àl te zeldzaam is geworden in de landbouw van nu, maar dat, net als in lang vervlogen tijden, het hart van de boer en de tuinder zou laten zwellen van trots en geluk. We moeten doen wat we kunnen om ervoor te zorgen dat het weer zo ver kan komen.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Mijnheer Anthuenis,

Proficiat met uw maidenspeech, al heb ik wat bemerkingen over uw nogal gewaagde vergelijkingen. Ik wou u een beetje beschermen tegen uzelf, maar u was zodanig opgehitst dat u verder deed in uw tekst met die prachtige beelden. Arie Abbeloos zei : "Het is niet alleen een maidenspeech, het is ook een madchenspeech.", dit om een taal te gebruiken die de laatste dagen gevaarlijk is om in dit land te gebruiken.

De heer Anthuenis

Ik heb een zwak voor de madchen.

De heer voorzitter

Ik zie dat u een zwak hebt onder andere voor de landbouw.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Vandaag spreken over landbouw is niet zo eenvoudig. Men speelt voor een stuk met vuur. En ik wil niet luimig zijn. Ik ga proberen correct te zijn, althans vanuit mijn visie.

Vandaag meer dan ooit bevindt de landbouw zich in crisis. Wat wij de laatste maanden beleefden in verband met mond- en klauwzeer is een holocaust van dieren : dieronwaardig, mensonwaardig, maatschappij-onwaardig.

DEBATTEN

De laatste tien tot vijftien jaar werd het landbouwgebeuren gekenmerkt door kommer en kwel. En ik ga ze toch nog maar eens opnoemen : de varkenspest, de hormonenproblematiek, de mestoverschotten, de dioxine, de BSE, de enorme milieuvervuiling van pesticiden die onderschat wordt en mond- en klauwzeer, de druppel die de emmer doet overlopen.

Niet de landbouwer als individu is oorzaak van al die ellende, maar de grootschaligheid ingebakken in het puur liberaal kapitalisme, waarvan de globalisatie een exponent is.

Binnen deze context wordt elk beleidsniveau, zo ook het provinciaal niveau, geconfronteerd met serieuze uitdagingen.

Een landbouwbeleid, geconfronteerd met deze problematiek, dient een afspiegeling te zijn van een maatschappelijk gebeuren naar de landbouw toe en omgekeerd.

Binnen deze beleidsverklaring merk ik daar weinig of niets van.

Ik vind, en ik ben niet de enige die dat gezegd heeft, dat er weinig of niets vernieuwends in zit. We doen gewoon verder zoals we al jaren bezig zijn : een magere blauwdruk van de beleidsverklaring van 1995.

Het begrip duurzaamheid staat hier op zeer fragiele pootjes. Persoonlijk beweer ik dat er in onze provincie geen sprake is van een duurzame landbouw. Enkel de bio-landbouw kan duurzaam zijn en al de rest is wishful thinking.

Weinig doorzichtig, heb ik daarjuist gezegd, vooral wat het begrip duurzaamheid betreft. Op pagina 103 lees ik : "De sector als duurzame producent." Op pagina 104 spreekt men van duurzame uitbating.

In beide gevallen beperkt men zich tot een economische term.

Nog op pagina 103 staat, en ik citeer : "Afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden dienen de nodige prioriteiten gelegd."

Kiest men niet eerst de prioriteiten in functie van de middelen ?

Men spant hier het paard achter de kar, vind ik. Over welke prioriteiten heeft men het hier ?

Van een coherent beleid in verband met natuur-, cultuur-, historische en landschappelijke waarde, wat steeds meer aan belang wint, is hier helemaal geen sprake. Ik noem het één grote zwevende bedoening.

Over het vergunningenbeleid - het hete hangijzer bij uitstek – zou ik kunnen zeggen dat er een algemene stilte heerst.

Op pagina 104 lees ik : "Inzake bouwberoepen is de huidige wetgeving relatief onduidelijk en biedt niet voor elke situatie een oplossing."

Wat moet ik hieronder verstaan ? Een vorm van regularisatie ?

De bio-landbouw, wat mij zeer nauw aan het hart ligt, is één groot zwart gat. En dan heb ik het nog niet over een mogelijk toekomstig land- en tuinbouwbeleid in onze provincie. Wat willen we eigenlijk op korte en op lange termijn ? Met andere woorden, doelstellingen en acties, ik vind ze niet.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, ik hoor sommigen bijna luidop denken : "Die man is de landbouw helemaal niet goed gezind." Dat is fout en velen onder u weten dat.

Ik kom op voor kleinschalige landbouw - noem het een gezinslandbouw - voor familiebedrijven, kleinschalig zoals er nog vele in onze provincie zijn, maar die omwille van het grootschalige marktdenken gewoon niet meer mee kunnen en dreigen te verdwijnen.

Niet voor mezelf, maar voor hen, sta ik hier en wil ik mijn verhaal verderzetten. Ik heb zeven generaties ver geen enkele landbouwer in mijn familie aangetroffen. Het zijn allemaal vissers. En met mij heeft het opgehouden.

Noem het : "Ik kom op voor een landbouw met toekomst".

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, binnen het kader van de Europese landbouw – en we zitten er nu in, of we willen of niet – waarin een markt- en prijsbeleid gevoerd wordt, dient men op Vlaams, maar ook op provinciaal niveau tot een duurzame landbouw te komen via een onomkeerbaar proces van vernieuwingen – en we zullen mee moeten – gebaseerd op drie pijlers, met name :

1. een landbouw die op milieu- en diervriendelijke wijze kwaliteitsvolle producten en diensten levert, wat voor mij de belangrijkste pijler is ;
2. een landbouw die de open ruimte op een verantwoorde wijze beheert ;
3. een landbouw die ervoor zorgt dat deze activiteiten aan de landbouwer een verantwoord inkomen geven.

Land- en tuinbouwers hebben recht op een goed inkomen, maar consumenten hebben recht op goed en gezond voedsel en op een kwaliteitsvolle omgeving.

Om deze drie doelstellingen te bereiken zijn concrete stappen nodig binnen een strategisch kader, noem het een strategisch plan.

De strategische doelstellingen bepalen dus de krachtlijnen waarlangs de provincie haar beleid dient te realiseren. Eén van de belangrijkste doelstellingen vandaag heeft te maken met het herstellen van het vertrouwen van de consument, de burger. Maar ook het zelfvertrouwen van de producent, de landbouwer dient de volle aandacht te krijgen om het maatschappelijk draagvlak van de primaire sector te versterken.

Hieruit vloeit de tweede doelstelling voort, namelijk het bevorderen van kwaliteitsvolle productiemethoden die milieuvriendelijk, diervriendelijk en sociaal verantwoord zijn.

Dit impliceert de derde doelstelling, met name een versnelde ontwikkeling van verbrede activiteiten, biologische landbouw, beheerslandbouw en van de markt van hoeveproducten.

Deze drie belangrijke doelstellingen dienen de economische leefbaarheid van de provinciale land- en tuinbouw te schragen, uiteraard in een kader van diversificatie, risicospreiding en multi-functionele taakomschrijving.

Laat mij toe om niet in vaagheid te belanden en één van deze doelstellingen ietwat van nabij te belichten, met name de versnelde ontwikkeling van verbrede activiteiten, de biologische landbouw, beheerslandbouw en van de markt van hoeveproducten.

Ik wil toch wel even verwijzen naar het bezoek dat we vorig jaar met de 5e commissie brachten aan een bio-boer in omschakeling. Het was een noodkreet van deze familie, een noodkreet ook naar het provinciale beleid. Ik wil ook even verwijzen naar het bezoek dat wij brachten aan een bio-boer in de polders van Kieldrecht. Een jong gezin dat vijf jaar geleden de overstap maakte naar een bio-landbouwbedrijf. Met vallen en opstaan zijn ze erin geslaagd. Een bedrijf van 30 hectaren is geen klein bedrijf meer en op dit ogenblik werken daar twee families voltijds aan, denkt men eraan een winkel te starten, enz...

Onder deze doelstelling verstaan we het aanmoedigen van vernieuwde en tot nog toe niet algemeen gangbare activiteiten op de landbouwbedrijven. Er is dringend nood aan een versnelde ontwikkeling van verbrede activiteiten op het landbouwbedrijf, anno 2001.

Hierbij gaat het om :

- het begeleiden van bedrijven die volgens de Europese normen werken inzake biologische landbouw ;
- het aanmoedigen van bedrijven om de stap te zetten naar bio-land- en tuinbouw en niet aan de kant te blijven staan ;
- het introduceren van vormen van beheerslandbouw in de bedrijfsvoering, zowel op het vlak van natuurbeheer, landschapsbeheer en waterbeheer, enz... . Ik wil eventjes bij onze noorderburen op bezoek gaan. We moeten uiteraard niet voor alles naar onze noorderburen gaan kijken, maar op dit ogenblik resulteert dat in een beheerslandbouw met meer dan 30 000 hectaren ;
- het introduceren van nieuwe activiteiten in de bedrijfsvoering en ik verwijs hier nog eens naar de Atlas van het Vernieuwde Platteland ;
- het aanmoedigen van bedrijven die hun producten, al dan niet zelf verwerkt, rechtstreeks overmaken aan de consumenten.

DEBATTEN

Deze doelstelling is strategisch omdat via de ontwikkeling van de deelmarkten beter kan ingespeeld worden op de vragen van de consumenten. De diversificatie van de bedrijfsvoering schept via alternatieve inkomensvorming een bredere basis voor het behoud van tewerkstelling in de sector en voor de continuïteit van de bedrijven.

Door het inschakelen van taken inzake natuur- en landschapsbeheer op de landbouwbedrijven kan op het terrein een betere verstandhouding tussen landbouwers en natuur- en milieubeweging ontstaan, wat meer dan ooit maatschappelijk noodzakelijk is.

Hetzelfde geldt voor de verhouding consument-producent, waarbij de huidige afstand kan overbrugd worden via de introductie van korte circuits op het vlak van afzet en verwerking.

De bedrijven die vernieuwde activiteiten inpassen in hun bedrijfsvoering kunnen bovendien fungeren als kenniscentra waaruit ideeën kunnen geput worden die de gangbare landbouw in een meer duurzame richting kunnen laten evolueren.

Al deze doelstellingen dienen uiteindelijk te leiden tot een toename van de bio-diversiteit op bedrijfsniveau, wat het bedrijf ten goede komt en een versterking en heroriëntering van de landbouw-economie met zich mee zal brengen.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, de landbouw heeft vooral zekerheid nodig op het vlak van beleid. Een duidelijke langetermijnvisie die naast het landbouwbeleid ook betrekking heeft op een milieu-, natuur- en ruimtelijk beleid zijn mijns inziens meer dan ooit prioritair, ook in deze provincie.

Alleen binnen deze prioriteitskeuze kan het wantrouwen ten opzichte van de sector weggewerkt worden. Een betere kennis en een beter inzicht van het publiek – zeg maar de consument – kan de sector alleen maar ten goede komen. Het slechte imago van de sector moet weggewerkt worden opdat de land- en tuinbouwers hun zelfvertrouwen kunnen herwinnen.

Het provinciaal landbouwbeleid kan en moet hierin het voortouw nemen. Het is volgens mij niet alleen een maatschappelijke opdracht. Persoonlijk koppel ik hier als het ware een ethische plicht aan vast.

Ik wil even eindigen met een klein stukje proza uit een boekje dat verschenen is onder auspiciën van de provinciale staten Zeeland. Het noemt Tussendijks. Het heeft te maken met natuurwaarde Tussendijks : "In 1999" – dat is vrij recent – "is begonnen met het zogeheten akkerlandenbeheer. Akkerranden die aan natuurgebieden grenzen en akkerranden die in een akkervogelgebied liggen. De boer die hieraan meedoet en jaarlijks zes tot twaalf meter van zijn akker braak laat liggen of inzaait met een bloemrijke schakering krijgt van de provincie 56 cent/m². Dat moet voor een periode van vijf jaar. In eerste instantie was er geld om 300 hectaren beheersgebied in te richten. De boeren maakten volop gebruik van de mogelijkheid om die 300 hectaren te vullen. Ze bleken, gezien de grote belangstelling, met de onkostenvergoeding goed uit de voeten te kunnen. Om de vaart erin te houden heeft de provincie het beheersgebied in 2000 uitgebreid met 100 hectaren en in 2001 nog eens met 100 hectaren. Behalve dat de regeling het landschap een ander aanzien geeft en het goed is voor dieren en planten, is akkerrandbeheer ook een goed hulpmiddel voor het tegengaan van vervuiling van het oppervlaktewater door mest en bestrijdingsmiddelen."

Ik zou zeggen : aangename lectuur.

Dank u.

De heer De Roo

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wanneer wij het over het Oost-Vlaams landbouwbeleid hebben, dan hebben wij het over de drie pijlers : de sector als economische drager, de sector als ruimtelijke drager en de sector als duurzame producent.

Met andere woorden, de sector is nog steeds belangrijk wat betreft de werkgelegenheid en er is nood aan ruimte.

Maar wat is de impact op de ruimte ?

Men moet ook streven naar rechtszekerheid in de landbouwsector. Men dient voedsel te produceren van goede kwaliteit en men dient ook nog te boeren met oog voor het milieu, want men is de grootste gebruiker van de open ruimte. Als u het mij vraagt : geen gemakkelijke klus. De papiermolen die men als landbouwer te verwerken krijgt, is ook niet te vergelijken met die van enkele jaren terug.

Ook de dienst Landbouw van de provincie Oost-Vlaanderen is de laatste jaren beter uitgebouwd. Er is een goede samenwerking met de verschillende proefcentra. Zij die samen met de 5e commissie het Proefcentrum voor de Sierteelt en het Proefcentrum van de Groenteteelt en de Biologische Teelt hebben bezocht, zijn er volgens mij van overtuigd dat de provinciale centen goed gebruikt worden. De dienst Landbouw heeft de laatste jaren heel wat nieuwe zaken uitgebouwd. Denken we maar aan de studie Landelijk Gebied die door de gemeenten kan gebruikt worden bij de opmaak van hun structuurplan. Ook heel wat zaken die het imago van de landbouw moeten versterken zoals erfbeplanting, waterzuivering en tal van andere ...

In de beleidsnota wordt verwezen naar een landbouw met verbrede doelstellingen. Men promoot zaken als hoevetoerisme, verkoop van hoeveproducten, agrarisch natuurbeheer, enz... Men heeft het over een landbouw met nieuwe maatschappelijke opdrachten. In het plattelandsdenken blijft land- en tuinbouw een centrale plaats innemen. Hierbij is het belangrijk dat zij, om hun nieuwe opdrachten te kunnen waarmaken, ook nog "kunnen" overleven.

De inspanningen naar inkomensvervangende en aanvullende activiteiten moeten dan ook gewaardeerd worden, of, met andere woorden, verrekend worden in bijvoorbeeld beheersovereenkomsten.

En daar heb ik een bedenking bij, dus ik eindig een beetje zoals mijnheer Lockefeer.

Beheersovereenkomsten worden of zullen meestal worden opgemaakt in landschappelijk waardevolle gebieden. Meestal zijn dat nitraatgevoelige gebieden. In sommige van die gebieden had men in het verleden slechte ervaringen met beheersovereenkomsten. Bemestingsnormen verbonden aan het MAP gaven in sommige gebieden ook recht op vergoedingen die momenteel voor sommigen nog steeds niet zijn uitbetaald.

Er zijn heel wat mensen uit deze sector die interesse betonen om inkomensvervangende en aanvullende activiteiten uit te voeren als landschapsbouwer.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, wat ik bedoel is dat wij als provincie geen loze beloften mogen doen. Als we centen beloven, moeten wij er ook op toezien dat wij die kunnen uitbetalen. Ik zou zeggen : "Bezin vooraleer je begint".

Dank u.

Mevrouw Jansegers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In de beleidsverklaring spreken de beleidsvoerders zich opnieuw uit voor structurele medewerking en financiële steun aan het Vlaams Coördinatiecentrum voor de mestverwerking.

Reeds bij de begrotingsbesprekingen van eind vorig jaar kantte onze fractie zich tegen de medewerking aan het centrum. We handhaven het standpunt omdat we van mening zijn dat het centrum hoofdzakelijk ten dienste staat van de Agro-industrie.

We vragen niet dat de provincie deze vorm van landbouw zou tegenwerken of bekampen. Dat is niet haar opdracht. Maar we vragen wel dat de provincie deze vorm van landbouw niet zou ondersteunen.

Het is begrijpelijk dat de Agro-industrie het probleem van de mestoverschotten te allen prijze wil oplossen. De tijdsspanne die ze zichzelf hadden toegemeten is al lang verstreken. Bovendien beschikt de Agro-industrie zonder enige twijfel over de nodige financiële middelen om alle aspecten van de mestverwerking te bekostigen. De bedragen die aan zelfstandige landbouwers worden aangeboden om op hun akkers industriële mest te mogen storten zijn zodanig hoog dat er geen enkel vermoeden van enig gebrek aan middelen kan zijn. In sommige gevallen overstijgen ze vele malen de pachtwaarde van de grond. Deze praktijk heeft bovendien een nefaste invloed op de solidariteit die steeds heeft bestaan tussen de zelfstandige boeren die bij tijdelijke mestoverschotten elkaar uit de nood hielpen.

DEBATTEN

De 300 000 BEF die de provincie jaarlijks aan het centrum besteedt, zijn dan ook totaal overbodig en geven vooral een volkomen verkeerd signaal, namelijk een indirecte ondersteuning van de Agro-industrie. 300 000 BEF op een begroting van 7 000 000 000 BEF is geen groot bedrag. Het gaat ook niet over de grootte van het bedrag. Het gaat om de signalen die de provincie geeft. De signalen waarmee ze aangeeft welk soort beleid ze wil voeren en in dit geval, welk soort landbouw ze wil ondersteunen.

Ik ga in deze niet echt akkoord met de heer Lockefer die beweert dat alleen de bio-landbouw duurzaam zal zijn, maar ik kom daarop terug bij de bespreking van het milieubeleidsplan.

Bio-landbouw is goed, maar er zijn ook een aantal landbouwers die op een duurzame manier werken, en die soms om een aantal praktische redenen het bio-label niet kunnen verwerven. Wat betreft het Coördinatiecentrum weet iedereen dat dat centrum niet draait op de toelage van 300 000 BEF van onze provincie, net zoals iedereen weet dat het niet hoeven betalen van 4 200 BEF APB een bedrijf in moeilijkheden niet zou redden.

Anderzijds denk ik dat geen enkele landbouwer boos zal zijn wanneer hij een bericht krijgt dat hij dit jaar de 4 200 BEF niet zal moeten betalen, zelfs niet wanneer zijn aangifte reeds is ingediend. Het zou een signaal zijn. Een signaal dat de provincie begaan is met het lot en met de problemen van de zelfstandige boeren, dat de provincie die problemen kent en erkent.

De niet-ondersteuning van het Coördinatiecentrum zou een belangrijk signaal zijn naar de industriële landbouw toe, namelijk dat zij de door hen veroorzaakte problemen zelf en vooral met eigen middelen moeten oplossen. Duurzaamheid is een mooi en belangrijk woord, maar zoals de heer Lockefer reeds zei, dreigt het betekenisloos te worden wanneer het teveel en lichtzinnig wordt gebruikt.

Deze beleidsverklaring draait als het ware rond het woord duurzaamheid. Het is één zaak om het woord te gebruiken, het is een andere zaak om de keuzen te maken die daarmee samenhangen en de signalen te geven naar de bevolking toe die deze keuzen duidelijk maken.
Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer de Gedeputeerde,
Zou ik u vriendelijk mogen vragen om vrij grondig, maar toch beknopt te antwoorden. U weet : de boer destijds bad 's middags het Angelus. Het was zeer kort. Het klepte maar vijf keer, maar de oogst was groot. Help ons.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Ik zal mijn best doen, maar ik heb gedurende een uur naar een aantal tussenkomsten geluisterd en het zal niet simpel zijn om te resumeren, want er zijn heel veel technische vragen gesteld die eigenlijk, denk ik, hier niet thuishoren, maar eerder in de klassieke debatten. Maar als men niet antwoordt, zegt men : "Hij kent zijn stiel niet.", ofwel ; "Hij kijkt denigrerend neer op de raad en hij wil niet antwoorden."

Niets is minder waar, want ik praat graag over landbouw.
Het is een sector die mij heel nauw aan het hart ligt, want, in tegenstelling tot wat sommige interpellanten gezegd hebben, kom ik uit een boerenfamilie.
Mijn vader was de achtste van 20. Daarvan zijn er drie die niet boeren, maar dat zijn handelaars in veevoerders en landbouwproducten geworden. Ik ben daar een zoon van.
Mijn schoonvader is een kleine polderboer.
Ik ken de boeren, ik kom veel bij de boeren, nog dagelijks zelfs. Dus ik weet dat het juist is als er gezegd wordt dat ze afzien. En als men hier zegt "alleen nog duurzame en biologische landbouw", dan geeft men geen goed signaal. Maar daar kom ik nog op terug.

Ik wil beginnen met te zeggen dat wie voor de landbouw zorgt, voor zichzelf zorgt.

Dat is een oude uitspraak die nog altijd door vele landbouwcommiezen gebruikt wordt. Dat is ook nog zo één van die oude organen, maar nog één van de weinigen die buiten alle rangen en standen boeren van divers pluimage groepeert her en der, ook in onze provincie.

Wat collega Anthuenis betreft, probeer ik concreet te antwoorden op de vijf concrete vragen die hij gesteld heeft, want daar komt het op neer.

Behouden de gemeenten in het gevoerde beleid hun autonomie ?

Uiteraard.

In tegenstelling tot wat anderen gezegd hebben, is deze beleidsverklaring in die zin wel vernieuwend. Wij zeggen deze keer uitdrukkelijk dat wij de continuïteit in het beleid willen bewaren rond onze drie klassieke uitgangspunten : de economische sector, de ruimtelijk belangrijke sector en duurzaamheid promoten. We zeggen er deze keer wel bij dat wij ons uitdrukkelijk inschrijven in federale, Europese en Vlaamse beleidsprogramma's. Wij willen daarbij een aantal eigen accenten leggen met bescheiden middelen.

U hebt daar ook op gewezen.

Onze middelen zijn niet onuitputtelijk. Wij beschikken alleen over een relatief kleine dienst 102, een tiental mensen, en daarnaast over 100 000 000 BEF middelen.

Daarmee zullen we de landbouw niet redden, maar daarmee kunnen we wel een aantal eigen accenten leggen, onder meer in het kader van duurzaamheid, op het vlak van ruimtelijke ordening – en ik denk hierbij aan onze studie Landelijk Gebied -, van het economisch belang, aanmoedigingspremies, enz...

We hebben niets voor startende boeren, maar we doen dat via de Provinciale Landbouwkamer. Er is namelijk een – en dat loopt een beetje zoals dat gebeurt voor de middenstand – ruimtesubsidie voor startende zelfstandigen via de Kamer voor Ambachten en Neringen. Er is een starttoelage. Ze is niet groot. Ze is maar 30 000 BEF. Het is natuurlijk netto. Ze is gekoppeld aan de VliF-reglementering omdat we de administratie zo eenvoudig mogelijk willen houden. Wie als starter erkend is door het Vlaams Investeringsfonds die kan dat krijgen. 30 000 BEF dit jaar, vroeger was dat 20 000 BEF.

We geven nog een aantal andere incentives op economisch gebied en terzelfder tijd leggen wij de link naar duurzaamheid, mestontleding, grondontleding.

Dat zijn bescheiden zaken, maar we hebben gezegd dat die drie accenten bewaard blijven. Continuïteit en standvastigheid zijn ook belangrijk, niet alleen in pedagogische en didactische processen, maar ook in een provinciaal beleid.

Continuïteit van wat we deden. Een paar nieuwe accenten leggen, vooral rond duurzaamheid, het inschrijven in doelstellingen, verbrede doelstellingen landbouw, het inschrijven in federale, Europese en Vlaamse programma's om ook daar naar een stuk associatie te komen waardoor we in staat zijn om van één plus één drie te maken.

En wat vooral belangrijk is, is de link naar de gemeenten toe.

Niet alle 65 gemeenten in onze provincie beschikken over een dienst Land- en Tuinbouw. Wij beschikken over basisdocumentatie en -informatie. Dat is vlot raadpleegbaar. Onze diensten zijn daarvoor beschikbaar en geven dat met plezier. Vandaar dat wij gezegd hebben dat wij proberen op een bescheiden manier een éénloketfunctie te organiseren vanuit onze dienst 102 naar alle gemeenten toe die basis-informatie moeten hebben. Wij vertalen de statistische gegevens naar elke gemeente.

Wij zijn bezig met een vertaling te maken van de studie Landelijk Gebied en op lokaal vlak, als men het vraagt, zijn wij bereid met de gemeentelijke parameters die men zelf invoegt rekening te houden.

Coördinatie met standpunten van het Vlaams gewest.

Uiteraard is het zo, onder meer in het kader van de beheersovereenkomsten. Maar ik heb u dat al proberen zeggen en ik kom daar straks nog op terug.

Wij hebben daarvoor een krediet voorzien. Wij stellen vast dat Vlaanderen daar nu een duidelijke positie in neemt, onder meer via het plattelandsontwikkelingsplan dat ook voorligt. Dat is een sector in evolutie.

Wij zullen daarover met de Vlaamse Landmaatschappij moeten praten, want een aantal dingen zijn nu door de Vlaamse overheid uitbesteed aan de VLM. Wij zullen daarover moeten overleggen. We gaan dat uiteraard doen. Het is niet de bedoeling dat we naar dubbelgebruik komen, maar wij moeten proberen de continuïteit te bewaren en elkaar wat te bevruchten in die programma's.

DEBATTEN

Wat betreft de gebiedsgerichte projecten.

Soms is dat een probleem. Niet alleen in onze sector. In de sector Land- en Tuinbouw gaat het nog relatief goed.

Maar wie durft nog protesteren of kritisch kijken naar gebiedsgerichte projecten rond natuurbeheer ? Niemand meer, want dat is heilig verklaard vandaag.

De bedoeling is echter – niet alleen in deze sector, maar ook in andere sectoren van het provinciaal beleid – dat wij vanuit die gebiedsgerichte projecten leren en dat we dat implementeren naar het gehele grondgebied van onze provincie.

Het zijn eigenlijk pilootprojecten waar we oefeningen doen. Zo hebben we wat dat betreft ook gebruik kunnen maken van Europees geld, onder meer in het 5B-gebied. Wij hebben een co-financiering moeten doen - vooral de Vlaamse overheid heeft een co-financiering gedaan – en wij gaan die dingen implementeren. We hebben daar oefeningen gedaan rond bedrijven in omschakeling van akkerbouw naar groenteteelt alsook rond een paar bedrijven naar biologische teelt. Eén van de grootste biologische tuinbouwbedrijven is onder meer in het 5B-gebied gestart met middelen van de Vlaamse en de federale overheid, dit met begeleiding vanuit de provincie. En dat functioneert vandaag. Wij hebben daaruit geleerd. Wij kunnen dat nu implementeren naar andere bedrijven in onze provincie.

De bestrijding van de bruine ratten.

Dat is een specifieke problematiek. De gemeenten zijn ruim vertegenwoordigd in een vzw. Ze zitten daar gratis in. Wij hebben alleen basiscontracten voor de bestrijding van de muskusrat. Dat is onze eerste doelstelling. Wie een uitbreiding van de acties wil van die vzw op het terrein naar bruine ratten moet daar een meerprijs voor betalen. Maar de mogelijkheid bestaat.

En daar hebt u wel gelijk in.

We moeten opletten dat we elkaars personeel niet gaan afpakken. Wij moeten opletten dat de Vlaamse overheid ons personeel niet afneemt. We zijn ook statussymbool. Ons personeel heeft maar kleine bestelwagentjes, groen geverfd. De Vlaamse overheid mag met een jeep rijden met zwaailichten op, enz... Dat speelt allemaal mee. Het betaalt voor sommige graden ook iets meer. Wij weten dat. Wij moeten die zaak bewaken. Maar wij hebben - en dat project is vorige week in deputatie geweest – vanuit de vzw Rato, in samenwerking met onze dienst 102 en met de Oost-Vlaamse Bestuursacademie een opleidings- en bijscholingsprogramma op punt gesteld voor lokale gemeentelijke muskusrattenvangers. Ook die mensen hebben recht op een geëigende bijscholing, een geëigende vorming.

Dat staat op punt. Dat is een service die we aanbieden naar de gemeenten toe om ook voor hun eigen personeel bij te blijven.

Het gevoerd subsidiebeleid.

Uiteraard moeten we voorzichtig zijn met subsidies. Het is altijd gevaarlijk om subsidies te lanceren. Dat kan men bijna nooit terugschroeven. De collega's in de deputatie weten dat ik daar vaak kritische vragen bij stel. We moeten daar voorzichtig mee zijn. Mijnheer De Roo heeft het ook gezegd : bezin eer ge begint. Als men zulke dingen lanceert, weet men dat men dat bijna nooit meer kan terugschroeven. Er zal altijd wel een provincieraadslid zijn die argumenten vindt die hier publiek moeten gemaakt worden en degene die de subsidie krijgt zal zich altijd verongelijkt voelen als ze later afgeschaft wordt.

We zijn daar bewust voorzichtig mee.

We hebben wel al dingen afgeschaft.

Wij hebben bijvoorbeeld een heroriëntatie gedaan van de klassieke grondontledingspremies naar de mestontledingspremies. We hebben een aanpassing gedaan, maar via de Landbouwkamer dan, bij de starterspremies.

U zult gezien hebben dat het subsidieboek een relatief klein boek is, dat daar wat vernieuwing in gekomen is, dat we een heel concreet subsidieproject hebben rond duurzame landbouw, rond erosiebestrijding en dat daarbij staat "projectmatig", waarmee we een signaal willen geven – wij beloven u niet dat dat ten eeuwigendage zal blijven bestaan – rond beheerslandbouw.

We hebben vorig jaar een reglement in deze raad gebracht rond duurzaamheid met een aantal criteria waaraan men moet voldoen wil men daarvoor betoelaagd worden.

We zijn daar dus bewust voorzichtig mee.

Een aantal van die subsidies zijn ook uitbesteed naar de Provinciale Landbouwkamer, zoals dat in de middenstandsector gebeurt.

Dit in een notendop wat collega Anthuenis betreft.

De tweede tussenkomst was van collega Lockefeer.

Collega, we kennen elkaar al enige jaren. We kunnen onze teksten van de voorbije zes jaar uithalen en uitwisselen. Ik wist wat u vandaag zou zeggen. U bent altijd zo beleefd om mij toch nog een tekst te bezorgen.

U weet wat ik u vandaag zal antwoorden.

Maar ik denk dat u ook zult moeten toegeven – en ik heb dat ook geleerd – dat de verschillen eigenlijk kleiner zijn dan we soms zelf willen laten uitschijnen.

Dat is een realiteit.

Veel hangt af van de premissen ook.

Als u zegt dat de biologische landbouw alleen zaligmakend is, dan kan ik niet meer mee.

Dat is maar 1 % van de landbouw vandaag. Het zou vanuit de overheid niet goed zijn om 99 % van het landbouwbeleid te laten vallen.

Voor het overige gebruikt u ook continu de termen duurzaamheid, economisch beleid, rendabiliteit, ruimtelijke ordening, enz... U gebruikt altijd dezelfde terminologie. Soms is de volgorde omgekeerd. U start met duurzaamheid en bij ons is dat het derde punt.

Dat geef ik toe. Dat is juist.

Maar zeggen dat alleen de biologische landbouw zaligmakend is, is niet juist.

Dat staat niet in deze beleidsverklaring. En zo lang ik verantwoordelijkheid te dragen heb, zal ik er mijn collega's proberen van overtuigen om voor geheel de sector landbouw te werken. Dus voor de biologische landbouw, maar ook voor de gangbare landbouw.

Er zijn nog altijd 20 000 mensen die daar hun boterham mee verdienen.

Landbouw is een belangrijke sector, en dit niet alleen economisch, ruimtelijk en in het kader van de duurzaamheid.

Landbouw noemt niet toevallig de primaire sector. De landbouw staat nog altijd in voor de voedselvoorziening. Ik weet wel dat we de laatste jaren de meeste successen in Vlaanderen, en in Oost-Vlaanderen vooral, hebben geboekt bij de niet-eetbare tuinbouwproductie, ook ecologisch en ook qua exportcijfers. Dat is een realiteit. De sierteelt is trouwens een heel goed voorbeeld van omschakeling waar we met de provincie bewust aan meerwerken. Het Proefcentrum voor de Sierteelt bestaat voor een groot stuk dankzij de belangrijke financiële en personele inspanningen van de provincie.

Ik kan alleen maar zeggen dat ik bevestig dat wij werken aan een duurzame landbouw, wat inhoudt : milieu en diervriendelijkheid promoten, kwaliteitsvolle producten en diensten leveren.

U zegt dat ook en ik zeg dat ook.

Wij vinden dat dat moet gestimuleerd worden en dat het uit ons concreet dagdagelijks beleid moet blijken.

U zult ons daar de komende jaren kunnen op beoordelen.

Ten tweede zeggen we dat landbouw de beheerder is van de open ruimte. Daar zitten we op dezelfde lijn.

U gebruikt ook landbouw in de open ruimte op de tweede plaats in uw tekst. Wij ook.

Landbouw moet op een verantwoorde manier meewerken aan het beheer van de open ruimte. We moeten daar stimuli rond geven. Wij hebben een reglement rond de subsidiëring van kleinschalige landschapselementen. De dienst Land- en Tuinbouw werkt daaraan mee. Wij werken mee met de Vlaamse Landmaatschappij rond inderdaad erfbepanting, rond kleinschalige landschapselementen. Wij hebben een studie Landelijk Gebied gemaakt. Ze bestaat nog en we vertalen ze naar de gemeenten, liefst naar allemaal, waarbij wij zeggen : "Wij moeten onszelf misschien wel normen gaan opleggen in de landbouw." Er wordt een differentiatie gemaakt waarbij wij zeggen : "Open gebieden moeten wij zoveel mogelijk beschermen. Er is ook geen plaats meer voor nieuwe vestigingen. Als u nog een uitzondering maakt, kunt u het alleen doen voor bedrijven die getroffen zijn door herlokalisatie." Wij duiden zones aan waarvan wij zeggen : "Dit is een ideale zone voor de vestiging van para-agrarische bedrijven omdat ze reeds aangesneden is en versnipperd is, omdat er veel gedesaffekteerde landbouwbedrijven zijn."

Dat doen wij ook op het terrein.

Ten derde vinden wij ook dat de landbouw moet zorgen dat er een verantwoord inkomen verschaft wordt. U zegt dat ook. Maar blijkbaar zegt u dat dit alleen geldt voor de biologische landbouw. Neen. Dat geldt voor alle landbouwbedrijven. Voor al wie een economische activiteit doet op ons grondgebied vinden wij - niet alleen voor land- en tuinbouw, ook voor andere beroeps categorieën - dat ze zinvolle arbeid moeten kunnen verrichten om een behoorlijk inkomen te genereren.

DEBATTEN

Wat betreft de duurzame landbouw.

Ik heb u al een paar voorbeelden gegeven van wat we proberen te doen.

We moeten natuurlijk opletten.

Wij doen bewust inspanningen voor de biologische landbouw. Daar is een markt voor en daar zijn mensen voor die dat willen doen. Wij hebben er mee begeleid in omschakeling via het Proefcentrum voor de Groenteteelt in 5B.

Die moeten ook op onze hulp kunnen rekenen. Die moeten ook kunnen rekenen op de interesse van het provinciebestuur Oost-Vlaanderen.

We moeten ook opletten, terug, dat we niet in fanatisme vervallen. U hebt een aantal provincieraden terug eens gezegd : "Die biologische teelt onder glas strookt niet met de doelstellingen van de biologische landbouw."

Als u niet aanvaardt dat dat ook een goede vorm van biologische landbouw is en onderzoek, moeten we niet meer praten met elkaar.

In Kruishoutem is een deel van onze serres vandaag in omschakeling naar biologische landbouw en het is het enige effectief werkend centrum voor biologische groenteteelt vandaag.

U zult over dit en een paar maanden de gelegenheid krijgen om de nieuwe infrastructuur te bezoeken.

We hopen dat plechtig te kunnen openen in het najaar. U zult u de visu kunnen overtuigen. Maar als u blijft zeggen dat groenteteelt onder glas per definitie niet biologisch kan zijn, dan zijn we uitgepraat.

De sla kost op dit ogenblik 70 BEF per krop. Als de mensen dat willen dan komt hij onder glas. Daar is niets aan doen. En als de mensen tomaten willen met kerstdag komen ze onder glas.

En wat is nu ecologisch interessanter ?

Ofwel verbiedt u de mensen om ze te eten, dat is goed mogelijk, ofwel zet men ze in vrachtwagens in het zuiden van Europa, vervoert men ze naar hier en verkoopt men ze, ofwel kweekt men ze hier onder glas, maar op een biologische teeltmethode. Zo simpel is dat.

En we doen dat. We oefenen dat en we bewijzen de telers dat het kan. We bewijzen hen dat er technieken bestaan dat het op een economisch verantwoorde manier kan gebeuren. Dat is onze rol in de proefcentra.

Ik ga resumeren.

Over ruimtelijkheid heb ik het al gehad. We zullen nog de gelegenheid krijgen om daarover te discussiëren en desnoods van mening te verschillen. Er is meer dan biologische landbouw en ook in de klassieke landbouw kan men duurzaamheid realiseren. Dat is perfect mogelijk. Dat moet zelfs. Dat is onze beleidsdoelstelling om daaraan mee te werken.

Wat betreft het economisch belang.

Daar telt, denk ik, in de eerste plaats de rechtszekerheid. En daar knelt het schoentje. Vandaag worden vaak zelfs vergunningen geweigerd in agrarisch gebied, alhoewel in de wetgeving op ruimtelijke ordening, ook in de nieuwste teksten, nog altijd staat dat in agrarisch gebied alle agrarische en para-agrarische handelingen mogen verricht worden.

Maar men stelt daar beperkingen voor landbouwbedrijven wegens schending van de open ruimte.

Dan moet u andere zones maken. Dan moet u zones maken 'agrarisch gebied met verbod tot bouwen'.

Dat bestaat. Men kan dat via de bestemmingsvoorschriften regelen, net zoals het in landschappelijk waardevol agrarisch gebied oorspronkelijk de bedoeling geweest is van de wetgever in de jaren '60 om beperkingen te stellen met betrekking tot materiaalgebruik en kleurkeuze. Dakhellingen, geen schreeuwerige kleuren, enz... Vandaag interpreteert men dat als een absoluut verbod tot het bouwen van agrarische gebouwen, en ik spreek dan nog niet van para-agrarische gebouwen.

Wat betreft het milieuvergunningenbeleid.

Ik stel vast, en ik denk dat mijn collega dezelfde vaststelling heeft, dat degenen die we echt willen beschermen, en waar we het allemaal over eens zijn, de gezinslandbouw, het klassiek modaal gezinsbedrijf, vandaag de grootste problemen hebben in de milieuvergunningenproblematiek. De groten, de integratoren, hebben voldoende knowhow - juridisch en technisch - in huis om de dingen te voorzien en ervoor te zorgen dat ze met alles in orde zijn.

Ik stel vast dat het twintigtal dossierjes die we nu liggen hebben - kleine vergunningen noemen we dat - kleine bedrijfjes zijn die de mestproductie niet doen toenemen, want ze hebben alles aangegeven aan de Mestbank. Maar ze hebben in het begin van de jaren '90 ofwel vergeten hun vergunning aan te vragen ofwel is ze nooit behandeld geweest.

Morgen zullen we zo een dossier moeten bekijken in de deputatie.

Die man heeft een aanvraag gedaan en die werd nooit behandeld. Hij kan ons bewijzen dat hij dossiertaks betaald heeft. Het is een bedrijf met een tien of twintig runderen. Ik weet dat het niet juist is. Dat wordt geweigerd. Dat is het virtueel failliet van een twintigtal kleine bedrijven.

Economisch belang heeft vooral te maken met rechtszekerheid.

En op het einde, Collega, zegt u : "imago".

Het is inderdaad belangrijk. Ik heb het al op andere gelegenheden gezegd : "Imago, daar komt het op neer." Ook voor land- en tuinbouw.

De boeren krijgen de indruk dat ze met alle zonden van Israël beladen worden. Water, wat is dat ? H₂O. Geurloos, kleurloos en smaakloos.

Als ik één of ander grootwarenhuis binnenstap, zie ik meer dan vijftig soorten water staan. Maar geen enkel wordt gepromoot met geurloos, kleurloos en smaakloos.

Dat heeft met imago te maken.

Ze zeggen : "Zout water moet u drinken" - Vichy, of een andere merk - "en u moet ons daar 50 BEF per liter voor betalen."

Wij lopen daar in in dat imago. Wij aanvaarden dat als consument.

Twee jaar geleden was er de dioxinecrisis. Geen varkensvlees meer, geen kippen meer. Hoeveel staan de varkens vandaag ? 68 BEF, want het rundvee is nu slecht.

Alles heeft met imago te maken. Subjectieve beweging van consumenten. En als we die producenten inderdaad fierheid willen geven, denk ik dat we ook moeten meewerken aan een positief imago van land- en tuinbouw. Het is een sector die economisch belangrijk blijft, die de helft van de ruimte beheerst in onze provincie en die echt hard werk maakt van duurzaamheid. En daar willen we aan meewerken, ook via het provinciaal beleid. Dat is met zoveel woorden uitgeschreven in onze beleidsverklaring.

Collega De Roo, ik heb al op een paar dingen geantwoord.

We zullen uw goede raadgevingen niet in de wind slaan. Als we met nieuwe subsidiereglementen beginnen, moeten we voorzichtig zijn. Beheerslandbouw is belangrijk voor een landbouw met verbrede doelstellingen. Er is meer te doen dan het produceren van bulkproducten. Er is meer dan de productie van biologische producten. Er is het meewerken in acties recreatief medegebruik, hoevertoerisme, enz... Er is inderdaad ook niet alleen het recreatief medebeheer, er is ook medebeheer wat de duurzaamheid betreft en wat inderdaad een aantal ecologische aspecten betreft.

De boeren hebben daar het materiaal en het verstand voor, maar we zullen ze op een behoorlijke manier moeten vergoeden. Niet te veel, niet te weinig, op een rechtvaardige manier.

Wij zijn daar evenwichten aan het zoeken. Wij hebben daar al oefeningen rond gedaan. We zullen verplicht zijn om daar nog verder op te zoeken.

Toen wij de beleidsverklaring opstelden was er nog veel meer onduidelijkheid dan nu. Wij weten ondertussen dat de Vlaamse overheid haar plattelandsontwikkelingsplan goedgekeurd heeft in het kader van de EG-verordening. De EG heeft dat ook aanvaard. De Vlaamse Landmaatschappij zal een aantal taken op zich nemen. Wij zullen met de Vlaamse Landmaatschappij het één en ander moeten overleggen. Het kan uiteraard niet de bedoeling zijn dat we onze betoelaging nog eens extra gaan geven aan deze die men van elders haalt, maar het is echt belangrijk dat er een eerlijke prijs afgesproken wordt in het kader van de beheerslandbouw.

Wat het Vlaams Centrum voor Mestverwerking betreft kan ik heel kort zijn.

U weet wat ik u zal antwoorden, Mevrouw, want ik heb het u al geantwoord.

De herhaling is een goed didactisch principe, maar we mogen het niet teveel doen natuurlijk. Ik blijf erbij - en dat is misschien de vorige keer niet met zoveel woorden gezegd - dat de mestverwerking en het Vlaams Centrum voor Mestverwerking niet in de eerste plaats bedoeld is voor de integratoren. De integratoren beschikken over de kennis - juridisch en technisch - om grote mestverwerkingsinstallaties te bouwen. Ze kunnen daarvoor zelfs naar de industrieterreinen. Daar ben ik heilig van overtuigd. Maar het zijn de kleine die we moeten leren samenwerken om kleinschalige mestverwerkingsinstallaties te bouwen. En daar kan het VCM, denk ik, een goede rol in spelen.

Het is dus principieel belangrijk.

DEBATTEN

Ik ben geen etatist, maar ik vind ook dat het in deze sector van principieel belang is dat overheden zoals de provincies en de Vlaamse overheid, via haar administratie Land- en Tuinbouw bij deze problematiek betrokken blijven. Het ligt daarvoor te gevoelig en heeft daarvoor te veel potentiële maatschappelijke implicaties. Als overheid moet men dat blijven volgen en blijven in de gaten houden. Het is vandaag vooral van belang voor de kleinere bedrijven die ook hier weer in de onzekerheid zitten.

Waar mag men zo een kleine mestverwerkingsinstallatie oprichten ? Mag dat in het agrarisch gebied ? En als dat niet mag, moet dat dan naar een industriezone ? En hoe gaat het dan zitten met de mobiliteit en het transport ?

Daar is nog altijd studiewerk rond bezig. Men is met het werk nog niet rond.

U weet trouwens dat de Vlaamse regering een driesporenbeleid heeft. Dat is niet ons beleid, maar wij zijn loyale partners daarin en we werken daarin mee.

Ze zeggen :

1. minder beesten houden.

Dat gebeurt elke week. Er worden elke week vergunningen of aanvragen geweigerd ;

2. verlaging van het nutriëntengehalte in de voeders.

De veevoedernijverheid is daar effectief mee bezig, dus een andere veevoedersamenstelling ;

3. mestverwerking, en ook dat is het beleid van de Vlaamse overheid.

Dat blijft een cruciaal gegeven. Dit is een mogelijkheid om een mestoverschot dat er na dat de twee eerste middelen uitgeput zijn nog overblijft, te verwerken.

De overheid moet dat blijven op de voet volgen. Ik denk dat de vijf Vlaamse provincies daar een goede rol in spelen. Ze hebben terreinkennis. Het zal u ook niet ontgaan zijn dat van elke Vlaamse provincie er een ambtenaar als adviseur bij betrokken is om die zaken te volgen. Er is trouwens - ik geloof twee jaar geleden - een interessante uiteenzetting over gegeven in de commissie Landbouw.

Maar u was hier toen nog niet. U was toen ook nog met minder. Misschien hebt u dat gemist, maar de verslagen zijn uiteraard te uwer beschikking als ze kunnen helpen om u te overtuigen om ons beleid minstens te accepteren.

Dank u.

De heer Lockefer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik vind dat collega Vercamer het soms nogal te simplistisch voorstelt.

Op een bepaald ogenblik zegt hij dat ik zou beweerd hebben dat de bio-tuinbouw onder glas niet biologisch zou zijn. Ik heb gezegd dat het energetisch niet verantwoord is. Dat is iets anders, maar dat is mijn persoonlijke mening.

Ik stel alleen maar vast dat onze landschappen kapot gaan door de grootschalige landbouw, of wij nu willen of niet. Er is bijna nergens in onze provincie nog een identiek landschap en dat ligt niet aan mij, dat ligt aan weet ik veel. Dat is de huidige manier van aan landbouw doen, of wij nu willen of niet.

Ik lees in ons eigen tijdschrift dat wij deze week allemaal hebben gekregen, en misschien sommigen vandaag, dat men in ons Vlaamse land een onderzoek heeft gedaan naar een aantal broedvogels.

Is dat belangrijk ?

Ja, ik vind dat belangrijk. Ik vind dat enorm belangrijk.

Wel, in het open landschap, waar op dit ogenblik landbouw wordt gedaan zoals we het nu kennen, zijn een aantal soorten praktisch volledig verdwenen. Ik moet ze u niet opnoemen. Ik noem er één die we allemaal kennen : de veldleeuwerik. Dat heeft te maken met de landbouw van vandaag of wij willen of niet. En kom dan niet af met te zeggen dat er maar 1 % biologische landbouw is.

Probeer dat dan te stimuleren op alle mogelijke manieren. Waar zijn we met het rentmeesterschap naartoe ? Er is maar één aarde. En de landbouw van vandaag, zoals ze nu is, maakt die kapot.

Excuseer.

Ik blijf daarbij.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Een heel korte repliek.

Ik neem het niet dat men de landbouw met alle zonden van Israël belast. Zeg dan, ook aan de verantwoordelijken op andere echelons die daar meer aan te zeggen hebben, dat men de landbouw verbiedt. Dan weten we het. Men moet daar duidelijk in zijn. Continu zeggen dat de boeren het landschap naar de vaantjes helpen, dat ze de vogels doen verdwijnen, de amfibieën doen verdwijnen. Dat moet gedaan zijn. Ofwel is er in Vlaanderen plaats voor de landbouw ofwel niet. Men moet daar duidelijk in zijn en daar begeleidende maatregelen treffen. Als men bedrijven doet verdwijnen, doet men dat ook.

De heer Lockefefer

Het staat hierin.

De heer gedeputeerde Vercamer

Ik heb dat niet geschreven.

De heer Lockefefer

Ik heb dat ook niet geschreven. Het is een provinciaal document.

De heer gedeputeerde Vercamer

Ik zeg u dat men daar duidelijkheid moet in geven. Dat is al wat ik zeg. En ik neem het niet dat men die mensen, die 20 000 land- en tuinbouwers in onze provincie, met alle zonden van Israël belast. Dit gaat niet op.

De heer voorzitter

Beiden zijn vrij in het woordgebruik binnen het reglement. Rustig aan. Desnoods maakt u zich kwaad, maar geen woord en wederwoord tegelijkertijd, want dan verstaan we het niet.

De heer Lockefefer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,
Ik heb nooit in deze raad beweerd dat de landbouwers daarvan de fout zijn. Het is het soort landbouw. Ik gooi geen enkele steen naar een landbouwer. Maar het is het soort landbouw waar men – droevig genoeg – via het systeem Mansholt in terecht is gekomen. Ik vraag alleen maar of we de flora en de fauna in Oost-Vlaanderen belangrijk vinden.
Laten we er dan wat aan doen.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Er is in deze samenleving toch iets raars aan de hand.
Er is overal schaalvergroting. Ik hoor niets anders. Er is mondialisering, globalisering, enz... Er is maar één sector die aan kleinschaligheid moet gaan doen en dat is de land- en tuinbouw. Die zijn veroordeeld om kleinschalig te gaan werken. Voor de rest is het allemaal verbreding, mondialisering, schaalvergroting.

DEBATTEN

Als u morgen een systeem kunt ontwikkelen waarbij de boeren op een kleinschalige manier met twee en drie hectaren en opnieuw met paard en kar hun boterham zullen verdienen, zal ik de eerste zijn om dat te steunen. Maar ik denk dat de consumenten nog altijd niet bereid zijn daar veel voor te betalen. Het is nog maar 50 jaar geleden dat men bijna de helft van zijn inkomen besteedde aan voeding. Vandaag is het minder dan 15 %.

Dank u.

De heer voorzitter

Het is nu 17 30 uur. Er zijn nog tamelijk veel raadsleden aanwezig als ik de occasionele barbezoekers – die eventjes zijn gaan uitrusten – erbij tel. Ik zou bij handopsteking eens willen vragen wie er bereid is om tot 19 00 uur te blijven ?

Wie kan dat ? Want er zijn natuurlijk problemen ook met gemeentelijke activiteiten, enz...

Handopsteking

Het is fifty-fifty.

We gaan voorlopig door en zien waar we belanden. Om in te gaan op de kritiek van de eerste gedeputeerde op de tussenkomst van Stefaan Van Hecke : de toestand is hopeloos, maar niet ernstig.

Provinciaal patrimonium

BELEIDSPROGRAMMA P. 107 : ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Gillis

Voorzitter, Collega's,

Het luik provinciaal patrimonium is een zeer divers patrimonium. Wie de bladzijden heeft doorgenomen, zal tientallen panden en goederen aangetroffen hebben. Ik denk dat er een uitgebreid antwoord van de deputatie zal volgen.

Niemand in deze raad zal ontkennen dat er in het verleden met talrijke investerings- en infrastructuurdossiers, opgestart door de verschillende deputaties door de jaren heen, heel wat fout is gelopen. Programma's dienden drastisch te worden herzien, budgetten dienden drastisch te worden verhoogd, plannings liepen soms jaren uit. En vaak zonder echt aanwijsbare redenen. Er ontstond een probleem, dat probleem werd soms groter en niemand kon uitleggen hoe het probleem ooit was begonnen. Bij het lezen van de beleidsnota is het duidelijk dat er ook binnen de deputatie nogal wat ongenoegen blijkt te bestaan over de huidige manier van werken en ik verwijs naar bladzijden 107 en 108. Blijkbaar zijn inderdaad een aantal procedures duidelijk aan herziening toe.

Het is dan ook goed dat bij de aanvang van het luik patrimonium in de beleidsnota een aantal principes naar voren geschoven worden. Zo legt men op p. 107 de nadruk op een kwaliteitszorgsysteem waardoor kan voorkomen worden dat oorspronkelijke principesbeslissingen over een investering achteraf dienen herzien te worden.

Dit is een zeer mooie gedachte en wij hopen dat het kwaliteitszorgsysteem vruchten zal afwerpen. Maar wie het provinciaal huishouden een beetje kent, zal weten dat hun invloed op het herzien van genomen principesbeslissingen beperkt zal zijn.

Het probleem is immers dat opeenvolgende deputaties van verschillende samenstellingen, over verschillende verkiezingen heen, er een gewoonte van gemaakt hebben om oorspronkelijke principesbeslissingen niet te herzien, maar vaak gewoon over te gaan tot het vragen van extra middelen aan de provincieraad. Niet zelden via een saucissioneringssysteem gespreid over opeenvolgende begrotingswijzigingen.

Er is het dossier van de Bank van de Arbeid (renovatie x2), het golfterrein Puyenbroeck (prijs x3), het nieuw zwembad in Puyenbroeck dat 80 miljoen meer zal kosten, het archief in de Pelikaanstraat waar nu toch extra stabiliteitswerken nodig zijn, de bronzen beelden op het PAC (uiteindelijk x2), het URBIS-gebouw zelf, het Provinciaal Centrum voor Volwassenonderwijs Waas en Durme site Zele, het huis Thuysbaert dat veel meer gekost heeft dan oorspronkelijk begroot, en zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan ...

Sinds 1991, het jaar dat ik in deze raad binnengekomen ben, heb ik slechts weet van 2 dossiers die ooit na een principesbeslissing en een opstartfase door de provincieraad zijn stopgezet, namelijk het nieuwe molenmuseum in Wachtebeke en het Boerenkrijgmuseum.

Op p. 108 wordt een ander principe naar voren geschoven, namelijk "de nood aan voorbeeldprojecten, waarbij een meer vooruitstrevende trend, bijvoorbeeld op het vlak van duurzaam bouwen, toegepast zal worden".

Wij zijn zeer tevreden met deze passage, want - en misschien zijn de nieuwe collega's zich daar niet van bewust - deze ene zin is een opmerkelijke trendbreuk met het verleden. Het is immers zo dat in de vorige legislatuur, bijvoorbeeld bij de bouw van een nieuw sanitair blok op de camping Puyenbroeck, of het bouwen van een nieuwe turnzaal aan de Henleykaai, de Agalev-fractie voorstellen indiende om bijvoorbeeld het regenwater op te vangen en te gebruiken als sanitair spoelwater, maar die voorstellen werden toen weggestemd. Toen een bestek werd uitgeschreven voor houten paaltjes om een fietspad af te boorden, werden onze amendementen om tropisch hardhout te verbieden, weggestemd. Of we nu wezen op onze verplichtingen door de ondertekening van de milieuconvenanten of we citeerden uit de door de VVP uitgegeven brochure over duurzaam bouwen, telkens kregen wij nul op het rekest.

Nu is er blijkbaar een trendbreuk en wij zullen er dan ook op toezien dat die in alle dossiers zeer goed aan bod komt en wij zullen die dossiers ook met vreugde stemmen.

Er worden in de beleidsnota patrimonium ook nogal wat projecten aangekondigd voor de lopende legislatuur. Een aantal heb ik al behandeld in het luik cultuur, een aantal in het luik provinciale domeinen, maar er zijn toch nog een aantal zaken waar ik een aantal vragen bij heb.

1. De renovatie van de Gouvernmentstraat 22 tot en met 28.

In het kader van de renovatie is het positief dat men opnieuw het oude plan van stal haalt om de fracties in een aparte locatie buiten dit gebouw te huisvesten, waardoor we dus ook 's avonds of in het weekend van de faciliteiten kunnen gebruik maken. De passage over de externe huisvesting van het bureau van de provincieraad begrijp ik niet. Waarom de PIBO weggetrokken zou worden van de onderwijsadministratie in het PAC en ook in de Gouvernmentstraat zou komen, begrijp ik ook niet.

2. Bank van de Arbeid.

Ik heb het dossier onlangs ingekeken op de diensten en het is duidelijk dat het op dit ogenblik in een stadium zit dat, indien de ontwerpers niet ingaan op de eis van de deputatie om zich te beperken tot de financiële ruimte die de deputatie heeft gesteld, de kans groot is dat alles van voren af aan moet beginnen. Nieuwe architecten, nieuw ontwerp, nieuw dossier, nieuwe bouwvergunning, enz. De kans bestaat dus dat we nog jaren zoet zijn met dit dossier en mede gelet op de restauratie- en subsidiëringdossiers voor de als monument beschermde delen, kunnen we misschien zelfs deze legislatuur het pand niet meer in gebruik nemen als economisch huis.

3. Scheepswerf Baasrode.

We waren het er in de raad, denk ik, een beetje formeel over eens dat we de scheepswerf best voor een symbolisch bedrag, al weze het een frank, overdragen aan de Vlaamse Gemeenschap. Er was toen de denkpiste dat we in elk geval gingen aanbieden aan de Vlaamse Gemeenschap. Ik vind de scheepswerf Baasrode niet echt terug in de beleidsnota. Graag daarover wat meer verduidelijking.

4. Een ander luik, en de voorzitter heeft het daarnet al het monster van Loch Ness genoemd, is de Huysmanhoeve. We lezen "Wat betreft het overige patrimonium van de Huysmanhoeve, momenteel private eigendom, en de mogelijke samenwerking met het provinciebestuur, zijn de beleidsopties nog in te vullen".

In het luik economie op p. 93 lezen we "De opmaak en de uitvoering van een globaal herwaarderingsconcept voor de Huysmanhoeve te Eeklo zal kaderen binnen deze beleidsoptie" die erin bestaat "valorisering van infrastructuur voor initiatieven met bovenlokale draagwijdte". Een mondvoll.

DEBATTEN

Het dossier heeft een lange voorgeschiedenis : het sleept aan sinds 1991. In al die jaren werd nog nooit een deugdelijk contract voorgelegd aan de raad. Het dossier werd in de vorige legislatuur tweemaal door de hogere overheid na een Agalev-klacht vernietigd. Het is voor mij onbegrijpelijk dat dit in een bestuursakkoord en in een beleidsnota, waar werk, gepraat en onderhandelingen aan vooraf zijn gegaan, niet is uitgeklaard. Zetten we het project voort ?

Voor de Agalev-fractie is in dit geval één zaak duidelijk. Zolang de deputatie blijft uitgaan van de premisse dat de provincie van plan is om minstens 70 miljoen te investeren in het eigendom van een privé projectontwikkelaar die stedenbouwkundig in de knoei zit als niet-openbaar bestuur, zal de Agalev-fractie alle middelen aanwenden om dit dossier tegen te houden. Ik denk dat daar geen onduidelijkheid over bestaat.

5. De Sint-Baafskathedraal is een ander stuk patrimonium dat we vaak vergeten en dat nogal imposant is. Ook daarover staan in de beleidsnota een aantal regels en ik denk dat Onze-Lieve-Heer zichzelf mag danken dat hij ooit de provincies heeft geschapen en dat de provincies bovendien hun concordataatsverplichtingen gul nakomen. We investeren nogal wat middelen, en terecht, maar dat is vaak niet geweten. Als Gentenaar en Oost-Vlaming kan ik alleen maar hopen dat tijdens de jarenlange werken vroeg of laat onder een of andere steen, achter een of andere houten wand het ontbrekende paneel van het Lam Gods mag gevonden worden. Ik denk dat dat de provincie qua public relations zeer veel goed zou doen.
6. Misschien is het nu het moment om te wijzen op een ander groot patrimoniumblok dat in de beleidsnota volledig ontbreekt, met name het seminariegebouw. Een tijd geleden stonden in de kranten allerlei berichten over erfpacht aan de Vlerick School, al dan niet met ondergrondse parking. In de beleidsnota vind ik het gebouw op zich niet terug, laat staan eventuele plannen voor erfpachtgeving. Ik denk dat het goed zou zijn mocht de deputatie hierrond ook wat uitleg geven. Naar het schijnt zouden er nog wat problemen zijn met onder andere het bisdom. Ik vraag me trouwens af of we zo'n ruimte op dit ogenblik als provincie wel kunnen missen. Als we het aan de Vlerick School in erfpacht geven waar moeten onze eigen diensten dan heen ? En tegen welke prijs ?
6. Tot slot het pand in de Doornzelestraat. Alhoewel we het pand nog niet verworven hebben, staan er in de begrotingswijzigingen toch al kredieten ingeschreven voor dringende werken. Het gaat mij niet over de invulling van het pand, maar wel om het feit dat alle bakstenen, alle panden die wij kopen, degelijk zijn en aan een reële kostprijs aangekocht worden. Onze fractie zal ook hier goed bekijken hoe het schattingsverslag in elkaar zit, welke eventuele meerkosten en renovatiewerken er aan te pas kunnen komen zodat we ook hier geen kat in een zak kopen.

Dank u.

De heer Verleyen

Voorzitter, vooreerst antwoord op de inleidende bedenkingen van de interpellant.

Voor degene die de teksten heeft gelezen, zal het wel duidelijk zijn dat de deputatie zich bewust is van de vaak ongelukkige evolutie van zware investeringsdossiers, grote gebouwen zeg maar. Dergelijke dossiers vergen veel tijd, er moeten veel vergunningen aangevraagd worden, ze moeten bijgestuurd worden, enz. Gewoonlijk komt dit neer op een realisatie die ver de oorspronkelijk ingeschatte prijs overtreft. Daar zijn tal van voorbeelden van te geven.

Dat gebeurt evenwel niet altijd ten gevolge van ingrepen vanuit de deputatie. Vaak is het zo dat een aantal reglementeringen ons verplichten tot bijsturingen tijdens de realisatie en tijdens de ontwerpfasen en dat brengt vaak meerkosten, meer tijdsgebruik met zich mee. De bemoeienissen van de Vlaamse Bouwmeester is er een voorbeeld van. Dit is een nieuwe reglementering die we nog niet mee op onze schouders hebben, maar die in de toekomst voor complicaties zal zorgen. Wij juichen dat allemaal toe, maar als die man morgen mee onze projecten gaat beoordelen, dan zal dat én geld, én tijd kosten en wellicht zal hij ons op bepaalde momenten zeggen : dit is een provincie onwaardig, je moet dat zus en zo aanpakken, met alle mogelijke complicaties vandien. Belast dus de provincie niet met alle zonden van Israël. Het is vaak omwille van oorzaken buiten de provincie en buiten onze administratie dat we met vertraging en verhoging van prijzen geconfronteerd worden.

Ik ben het er niet mee eens - en ik hoop dat het geen insinuatie is van de interpellant - wanneer gesteld wordt dat die zaken vaak tussen de plooiën door geregeld worden. Althans de dossiers mij bekend zijn altijd behandeld in alle openheid. Als er vragen daaromtrent waren, zijn die naar voren gebracht. Als er grondige wijzigingen waren, zijn die in de commissies besproken en alle adviesraden werden daarover geraadpleegd. Het is nooit de bedoeling geweest - en men mag dat ook niet insinueren - om dingen te verdonkeremanen en zaken te realiseren zonder dat elk raadslid daar ten volle zijn mogelijkheden en rechten zou hebben kunnen uitputten.

Dat brengt mij bij de concrete vragen omtrent patrimonium.

Het dossier van de Gouvernmentstraat 22-24-26-28 is een van die dossiers die al lang lopen. Sedert de start in 1995 zijn wij telkens geconfronteerd met alle mogelijke commissies, monumenten & landschappen, archeologie, monumenten & landschappen van de stad Gent en de commissie COMA hier in Gent. Al die commissies moeten hun zeg doen, samenzitten, adviezen schrijven, op één lijn gebracht worden en dat maakt dat de zaak altijd zeer lang duurt. In de vergadering van 31 augustus 2000 van de lokale commissie werd afgesproken dat de 3e directie zou instaan voor de opvolging van het behoeftenplan van de site. De voorlopige suggestie omvat een drukkerij, fracties met secretariaten, het bureau van de raad, de garage, een cafetaria, het onthaal en de provinciale inspectie en begeleiding onderwijs.

Er is blijkbaar nogal verwarring omtrent het bureau en misschien is het bureau van de raad, de terminologie, daar verkeerdelijk gebruikt. De commissie zegt dat zij met die terminologie eigenlijk bedoelde dat er een aangepast patrimonium van vergaderzalen diende te worden voorzien in dit gebouw die dienstig kunnen zijn voor de raad en al zijn geledingen. Je moet het bureau dus in die context niet beschouwen als die kleine groep van mensen rond de voorzitter die als bureau verkozen zijn, maar de raad ...

De heer voorzitter

Het bureau moeten we beschouwen als die groep mensen waarvan om de vier jaar in de provinciale publicaties een kleine postzegelfoto wordt afgedrukt. Terwijl van de gedeputeerden om de twee à drie maanden zes, zeven foto's worden afgedrukt.

Gelach

De heer Verleyen

Waarvan akte, Voorzitter, ik heb daar geen probleem mee. Voor mijn part ...

De heer voorzitter

Mijn opmerking is gericht aan de eerste gedeputeerde met wie ik daarover in correspondentie ben.

De heer Verleyen

... Voor mijn part hangt het hier vol affiches van het bureau, dat zal mij in geen enkele mate storen. Het zal wel moeten gerealiseerd worden via een overheidsopdracht en conform de reglementering. U bent hierbij uitgenodigd.

De Bank van de Arbeid.

U zult zich herinneren dat dit een van die realisaties is die explosief zijn gegroeid wat het budget betreft. Wij zijn gestart met 120 miljoen en op een bepaald moment zaten we aan 335 miljoen. Als ik me goed herinner, werd de vraag gesteld om dit te reduceren tot 300 miljoen.

Het feit dat het een geklasseerd gebouw is, is daar niet vreemd aan. Als men bovendien mensen aantrekt zoals architecten die prijzen hebben gewonnen en als wij straks ook De Bouwmeester zijn zeg laten doen, dan kom je in situaties terecht zoals die waarin wij vertoeven. De antwoorden op de gestelde vragen zijn binnen, de administratie is bezig de antwoorden te onderzoeken en hun antwoord is zo goed als klaar om voorgelegd te worden aan de deputatie. Binnenkort daarover dus meer nieuws.

DEBATTEN

De voormalige scheepswerf Baasrode.

De deputatie is eigenlijk informeel akkoord om de site af te staan aan Erfgoed Vlaanderen die er naar eigen goeddunken mee kan doen wat ze het beste achten. Het is inderdaad nog niet op papier gezet, daarin heeft mijnheer Gillis gelijk. Wij blijven bij onze beslissing, maar het zou inderdaad goed zijn dat het eens op papier wordt gezet.

De Huysmanhoeve.

Collega De Buck zal hierover een kort antwoordje geven.

Sint-Baafskathedraal.

Ik heb een zeer technische uitleg met juridische teksten die een antwoord geven op de vraag waarom wij als provincie instaan voor de kathedraal. De tussenkomst is èn verplicht èn subsidiair van aard, wij doen dus niets anders dan onze plicht.

Mijnheer Gillis, er is ondertussen een nieuw boek verschenen van Chris Noppe, de Antwerpse politieamateur. U kunt zich amuseren met lectuur rond de Rechtvaardige Rechters. U zult ondertussen ook gehoord hebben dat het paneel blijkbaar in de crypte in Laken verstopt zit. Misschien kunt u aan archeologie gaan doen, als u natuurlijk niet bij de kraag gevat wordt door de mensen die de crypte bewaken.

Het seminariegebouw.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik daar niet veel over kwijt wil. Je mag voor mijn part alle informatie hebben, maar ik gooi niet graag alle informatie op de markt terwijl we aan het onderhandelen zijn. Allicht zijn er kapers op de kust die van cijfers en ontwerpcontracten misbruik maken om de opties te doorboren. Het enige wat ik kan zeggen is dat er een vraag is voor erfpacht en we een voorstel van erfpacht van 50 jaar hebben gedaan aan de Vlerick School. Ik wil u straks van man tot man wel meer uitleg geven. Hun probleem is dat ze absoluut een ondergrondse parking willen, maar die is niet te realiseren onder de Seminariestraat. We zullen er dus derden moeten bij betrekken om een parking te kunnen realiseren. Onze diensten daar kunnen aanwezig blijven. Het achterste gedeelte kan volledig bezet blijven door de aanwezige provinciale diensten, maar er moet natuurlijk een oplossing gezocht worden voor de diensten van de bisschop die er momenteel vertoeven. Door onze eigen technische diensten is trouwens een onderzoek opgestart om de momenteel in het seminariegebouw aanwezige organisaties en diensten van de bisschop een goede oplossing te bieden zodanig dat er geen kwalijke gevolgen zijn. Dit alles gebeurt trouwens in overleg met het bisdom.

De Doornzelestraat

Dit pand werd als laatste aangekocht. Het is inderdaad zo dat er 12 miljoen is voorzien voor aankoop en grote herstellingswerken op vraag van de ngo's die wij huisvesten. Het is een toestand die uitgegeven is, er is daaromtrent nog geen definitieve beslissing. Het is voor een deel vooruitzien of anticiperen op een mogelijke beslissing dat men dat geld heeft ingeschreven. Ik neem aan dat de collega later met dat dossier naar raad en commissie zal gaan om een beslissing te nemen.

Voorzitter, ik denk dat ik daarmee de punten behandeld heb.

De heer gedeputeerde De Buck

De Huysmanhoeve.

De provincie blijft de intentie hebben om de globale site van de Huysmanhoeve een bestemming te geven die aansluit bij het bezoekerscentrum in het provinciale gedeelte dat nu bijna voltooid is. Op dit moment wordt bekeken om welke provinciale initiatieven het daarbij zou kunnen gaan. De eigen verzameling landbouwalaam kan weer een bestemming krijgen. Ook een deel van het Heemmuseum zou hier geherlokaliseerd kunnen worden. De regiocoördinatie Toerisme Meetjesland en het Regionaal Landschap zouden functies kunnen opnemen die aansluiten op het bezoekerscentrum.

Op basis van deze round-up zou een voorstel worden geformuleerd ter attentie van de privé-eigenaar om voor deze realisaties een zakelijk onroerend recht te verwerven op diens eigendom. Pas nadien zal bekeken worden of voor de bundeling van de initiatieven die privé-partijen wensen te realiseren binnen een nieuw BPA dat door de gemeente Eeklo wordt gemaakt, een juridische structuur voor een eventuele gemeenschappelijke exploitatie nodig is en hoe die best kan uitgewerkt worden.

Mijnheer de Voorzitter, tot zover de manier waarop het dossier zal aangepakt worden. We willen het voorzichtig aanpakken, stap voor stap.

Dank u.

De heer Voorzitter

Dank u. Eerst meester Abbeloos en dan nog de heer Verleyen.

De heer Abbeloos

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, een klein minuutje maar.

Tijdens een vorige zitting heb ik een aantal bedenkingen gemaakt over de voorgenomen afstand van de scheepswerf te Baasrode voor 1 BEF. Ik heb er niks over gelezen in de beleidsverklaring, maar ik zou willen vragen om er niet te vlug een beslissing over te nemen, gezien het feit dat er ook in de stad Dendermonde een stuurgroep bestaat en het zou misschien goed zijn om eerst de inzichten te kennen van die partij. We hebben trouwens al heel wat geld uitgegeven en het verkeerstechnisch probleem raakt niet opgelost door de werf gewoon weg te schenken.

Mijn vraag is om die zaak eens goed te bestuderen en in samenspraak met de stad Dendermonde naar een oplossing te zoeken die misschien voor de provincie nog wat geld kan opbrengen.

Dank u.

De heer Verleyen

We hebben dit alles nog niet op papier gezet omdat wij die zaken ook wat grondiger willen bekijken, wij willen de mening van de stad daaromtrent ook wel eens horen. Het is niet de bedoeling dit te blijven claimen, want wij weten nu al dat het veel geld zal kosten als we het later willen exploiteren.

Waterlopen

BELEIDSPROGRAMMA P. 117 : ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,
Heel fragmentair pik ik een aantal punten uit de tekst.

Op pagina 117 staat : "Polders en wateringen zijn openbare besturen die speciaal zijn opgericht voor de waterbeheersing in duidelijk omschreven gebieden waar de afwatering bijzondere zorg vereist".

Ik stel mij de vraag over welk soort waterbeheersing men spreekt. Waterbeheersing heeft te maken met het zo langzaam mogelijk laten wegvloeien van het water, zolang mogelijk het water ophouden. Ik verwijs even naar een wandeling die ik heb gemaakt in het Wallenbos in de streek van Ename, gedeputeerde Van Der Meiren zal dat wel kennen. Een aantal jaren geleden heeft men daar een natuurlijke beek die sterk meanderde, in beton gegoten. Het gevolg was van punt A boven op de heuvel naar beneden, op een minimum van tijd, een enorme puinkegel. Nu heeft men - zijnde de natuurvereniging De Wielewaal - die beek terug laten meanderen, nu duurt het 10 keer zolang vooraleer dezelfde hoeveelheid water van het bovenste punt naar het laagste punt komt. Gevolg : meer tijd, minder massa water per tijdseenheid. Het polderbestuur neemt in het ambtsgebied de taak van gemeenten en provincies over voor wat betreft het beheer van waterlopen en dat vind ik persoonlijk een probleem van eerste orde. Ik verklaar mij straks nader.

Ik dacht voorgoed van het rattenprobleem verlost te zijn. Wel, de problematiek is blijkbaar van gedeputeerde verhuisd. Vroeger kwam ik altijd terecht bij mijnheer Vercamer, nu kom ik terecht bij een andere collega. Ik had me voorgenomen er nooit meer over tussen te komen, maar goed.

DEBATTEN

Ik zou de gedeputeerde willen vragen om een heel eenvoudige kleine folder te maken met de predatoren die van nature uit het rattenbestand kunnen decimeren. Het is een noodoproep.

Het uitvoeren van gewone onderhouds- en herstellingswerken omvat maai-, ruimings- en oeverversterkingswerken. Deze werken zijn nodig om, weer, de waterafvoer in stand te houden. Ik leg nog eens de nadruk op het begrip bufferen. Het grote probleem van de provinciale wateren, maar niet alleen van de provinciale waterlopen, is natuurlijk het slib. Niemand wil nog dat slib, maar iedereen vervuult het water. Wat moet men ermee? In het verleden heeft het polderbestuur ook wel eens het recht in eigen handen genomen en de blubber zomaar ergens gegooid, er een beetje zand over gesmeten en ze waren het kwijt, het was niet meer te zien. Het gaat niet alleen om het feit dat er verontreinigd product in de rietzones komt, maar ook de flora wordt serieus vernietigd, ik ga hierover niet verder in detail. Is dit alles wettelijk gereguleerd? Bestaan er convenanten met de polderbesturen? Ik veronderstel van wel. Ik vind dat men de mensen van het polderbestuur te vrij laat. De impact van de provincie als actor is te gering. Op dat vlak moeten duidelijke afspraken worden gemaakt.

Ruilverkaveling.

Kleine bemerking: onderhoudszorg en kwaliteitscontrole ontbreken nogal. Men heeft in de nieuwe ruilverkaveling in mijn buurt de Vrasenebeek eventjes onder handen genomen. Men heeft plasbermen aangebracht, maar die zijn al weg. Is het bestuur daarvan op de hoogte? Hoe komt het? Ik weet het niet. Ik heb de ruilverkaveling in Hamme bezocht en ik moet tot mijn tevredenheid zeggen dat het de beste ruilverkaveling is die ik tot hiertoe heb gezien. Alhoewel, elke vorm van ruilverkaveling die vandaag plaatsgrijpt, is een verarming van het landschap. Nu, maar in de toekomst kan het zich herstellen.

Het project Leie-Schelde is een van de vier piloot landinrichtingsprojecten. Ik heb wel een vraag over dit project. Hoe staat het daarmee op dit ogenblik? Waar is het heen gevaren? Het is een van de weinige beleidsnota's waarin ik nieuwe beleidsaccenten lees en dat verheugt mij uiteraard. Alleen stel ik mij vragen over hetgeen op p. 123 staat: "een dynamisch computermodel dat wordt opgesteld voor het bestuderen van de waterloopsystemen".

Achter mijn deur loopt zo een provinciale waterloop. Ik weet niet of in die computer de bijna vijf maal op een rij overstromingen zijn opgenomen. Het was een maal goed prijs en vier keer bijna. Ik heb dus een beetje mijn vragen bij die computermodellen.

Ruilverkaveling Sint-Gillis.

Ik heb in het blaadje van Beveren een schitterende foto gezien hoe men met het kalibreren van de waterlopen omgaat. De gedeputeerde kijkt niet, maar goed.

In verband met het kalibreren zou ik willen zeggen - hij zal het dan waarschijnlijk wel lezen - dat men de hellingen van sloten en grachten veel te steil trekt. Ze mogen maximum 30° zijn, aan één kant op zijn minst. Voor de rest schuiven ze in daar waar vooral kwelwater aan de oppervlakte komt.

Actieve deelname aan projecten integraal waterbeheer.

Hier heb ik slechts één bedenking: men zou de polderbesturen eens een duidelijke richtlijn moeten geven met betrekking tot maaien, enz., want daar hebben ze geen kaas van gegeten. Ook zou ik willen vragen of men, samen met de dienst land- en tuinbouw, eindelijk eens een sensibilisatiecampagne zou kunnen starten om de landbouwers te doen ophouden met het sproeien langs hun akkers. Esthetisch is het al helemaal niks. Rosse zones links, rechts, achteraan, vooraan en dat als een lappendeken doorheen ons landschap. Ik zou zeggen, berg dat sproeiapparaat op.

Het beheer van onze waterlopen.

Persoonlijk vind ik dat er te veel actoren zijn, maar dat is natuurlijk niet onze bevoegdheid. Ik vind dat er een aantal actoren rustig op pensioen mogen gaan en dat men zich moet beperken tot de provincies en het Vlaamse gewest.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Voorzitter,
De polders.

Ik heb geen tekst gekregen van de heer Lockefefer, dus ik zal mijn best doen en zo goed mogelijk antwoorden. Het polderbestuur vervult zijn wettelijke opdracht en wij kunnen voor een stuk voogdij uitoefenen omtrent de resultaten van hun algemene vergaderingen, maar ik vrees dat we ons niet kunnen bemoeien met de praktische manier van werken. Dit zal wellicht tot problemen leiden als het niet gebeurt via een expliciete klacht op het terrein. Op die manier kunnen de zaken rechtgezet worden die niet conform zijn met de goede huishouding van de polders.

Ik denk dat de interpellant - als hij eerlijk is - zal moeten toegeven dat het basisidee in dat ganse waterbeheer juist verweven zit in datgene wat hij daar gepromoot heeft. Het is inderdaad correct om te stellen dat men vroeger altijd dacht - en sommige besturen vragen dat nog steeds - dat de oplossing voor het waterprobleem was te proberen zo vlug mogelijk het water bij de grote rivieren te brengen. Het is inderdaad een verkeerd uitgangspunt, maar als je eerlijk bent, Collega, dan zul je gezien hebben dat het uitgangspunt voor het waterbeleid van de provincie er juist in bestaat om het water zo lang mogelijk op te houden en het dus langzaam aan te laten afvloeien. Je moet ervoor zorgen dat de gebouwde bufferbekkens op ieder moment beschikbaar zijn. Dat betekent dus dat de bufferbekkens moeten leeggemaakt worden als de mogelijkheid zich daartoe aandient.

De slibproblematiek.

Je zult gezien hebben dat we met alle provincies samen geprobeerd hebben een oplossing uit te werken, een realistische oplossing. Op een bepaald moment waren wij klaar om met alle andere besturen die oplossing uit te schrijven. Spijtig genoeg - voor sommigen spijtig, voor anderen gelukkig - is op dat moment de regering geswicht en hebben we dit niet meer kunnen realiseren. In ieder geval, er wordt op dit moment aan gewerkt.

Plasbermen.

U heeft het voorbeeld aangehaald van een verdwenen plasberm. U zou ons de exacte plaats moeten aanduiden, dan onderzoeken we dat eens. Er is ons echter niks over bekend.

Ruilverkavelingen en landinrichting.

Dit onderdeel is voor collega Vercamer. Hij zal u daar graag op antwoorden.

Computermodellen.

Het is best mogelijk dat je op dit moment geen vertrouwen hebt in die computermodellen, want bij mijn weten zijn er praktisch nog geen uitgewerkt. Men werkt er momenteel aan, het is een zeer intensief werk en het is gewoon een computermodel zoals je dat ook in de waterlabo's hebt in Nederland. Als het goed uitgewerkt is - en dat zal het geval zijn - heeft men wel zeer goede resultaten, dat blijkt in Nederland.

Kalibreren van grachten en hellingen.

Wij proberen het kalibreren op de meest milieuvriendelijke manier te doen, maar we hebben niet altijd de ruimte daartoe. Wij schrijven in de beleidsnota dat we zelfs op vraag van de natuurverenigingen geen kalibraties uitvoeren waar voldoende ruimte aanwezig is, maar je moet de ruimte hebben natuurlijk. Men heeft in het verleden toegestaan te bouwen tot op drie meter van de grachten en de reglementering voorziet dat nog altijd zo. Dan zijn er natuurlijk niet veel mogelijkheden meer om de beek te laten meanderen, want je zit vlug te dicht bij de bouwwerken en daar komen processen van : muren die dreigen in te storten, enz.

Ik ben het eens met uw stelling dat er teveel actoren zijn die de waterlopen beheren, maar het zal u ook bekend zijn dat al drie, vier regeringen na elkaar hebben geprobeerd om een decreet integraal waterbeheer te finaliseren, maar dat ze iedere keer voor de meet gesneuveld zijn. Hopelijk gaat het deze keer beter, maar we moeten afwachten. Het is ook niet direct onze bevoegdheid om het te gaan veranderen, al kunnen we er uiteraard onze mening over hebben, Voorzitter.

Dank u.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Dank u zeer. Mijnheer Lockefeer, u moet zich niet laten ontmoedigen. Ik vind dat de hele geschiedenis van het kalibreren van de waterlopen nog eens in commissie zou kunnen worden besproken. Het is niet omdat het laat is dat het onderwerp niet belangrijk is. Ik dank u voor uw volharding zoals ook gedeputeerde Verleyen voor zijn antwoord.

Voor de zitting hebben we met enkele leden van het bureau, met de eerste ondervoorzitter, met ondervoorzitter Abbeloos en met de griffie het volgende uitgewerkt : we zouden mijnheer Hertog en ook mijnheer Couckuyt nog laten spreken vandaag. Ik dank hen beiden dat ze dit doen.

Morgen is er zeker vergadering om 17.00 uur met afwerking van dit onderdeel, stemmingen, amendementen, enz. en afwerking van de niet zo moeilijke en een beetje uitgezuiverde algemene agenda die nog wacht. Kan de raad instemmen ?

De eerste ondervoorzitter gaat voorzitten om te eindigen met de twee toespraken en de gedeputeerden die nog aan het woord moeten komen. Ik vraag de fractieleiders van de meerderheid op mijn kabinet in verband met de amendementen.

De heer Couckuyt

Voorzitter,

Als het voor u om het even is, zou ik liever morgen spreken, want ik moet mijn trein halen. Ik heb het vorige keer uitgesteld om de zaken vooruit te laten gaan, nu moet ik weer ...

De heer voorzitter

Is het de laatste trein ?

De heer Couckuyt

Neen, maar ik ben nu al over tijd voor een volgende vergadering en als ik dan nog een volgende trein moet ...

De heer voorzitter

Mijnheer Hertog, het is aan u, u heeft het woord. Neem de trein erna, mijnheer Couckuyt. Ik wijs er de raad op dat de vergoedingen opgetrokken zijn. Eens doorwerken kan ook geen kwaad. Mijnheer Hertog, komaan. We luisteren. Een beetje discipline.

Wegen

BELEIDSPROGRAMMA P. 127 : VOORSTEL TOT HET ONDERZOEKEN VAN DE MOGELIJKHEDEN OM HET GEBRUIK VAN DE DOBLI-SPIEGEL TE STIMULEREN

De heer Hertog

Hartelijk dank, Mijnheer de Voorzitter,

Het voorstel gaat over het onderzoeken van de mogelijkheden om het gebruik van de spiegel voor de dode en blinde hoek te stimuleren. Elke vrachtwagen heeft, ondanks de aanwezigheid van twee rechterspiegels, onmiddellijk rechts van de stuurcabine een zogenaamde "dode hoek". Door deze dode hoek zien vrachtwagenbestuurders vaak niet de voetgangers, fietsers of bromfietzers die zich naast de stuurcabine bevinden. Vooral bij het rechts afslaan van de vrachtwagen kan dit ernstige gevolgen hebben. In 1999 nog 13 doden en 55 gewonden op de Belgische wegen.

De heer voorzitter

De raadsleden die aanwezig blijven, gaan zitten en luisteren. Mijnheer Hertog, verontschuldig mij, u heeft opnieuw het woord.

De heer Hertog

Dank u, Voorzitter,

Deze slachtoffers kunnen evenwel vermeden worden door de installatie van anti-dodehoek apparatuur, meer bepaald de dode en blinde hoekspiegels die de dode hoek serieus verkleinen en de nog efficiëntere, maar iets duurdere dode hoekcamera's.

Jammer genoeg bestaat er nog geen wettelijke verplichting om deze spiegels of camera's te installeren. De bevoegde minister Isabelle Durant wenst deze problematiek wel op Europees niveau aan te kaarten wanneer België het Europees voorzitterschap bekleedt, maar volgt ondertussen de transportsector die stelt dat de installatie van deze apparatuur te duur is en de Europese concurrenten een té groot concurrentievoordeel zou opleveren. Deze uitleg slaat nergens op als je weet dat die apparatuur tussen de 10 000 en 30 000 BEF kost op een totale kostprijs van een truck van enkele miljoenen. Daarenboven hebben reeds een aantal werkgevers uit de vervoerssector laten weten dat de installatie van die apparatuur op hun vrachtwagens eigenlijk een besparing is omdat daarmee ook hun verzekeringskosten dalen en de herstellingskosten aan de wagens verminderen. Maar ondertussen is er dus nog geen wettelijke regeling.

Echter, het Koninklijk Besluit van 25 januari 2001 met betrekking tot veiligheidsvoorschriften bij tijdelijke of mobiele werkplaatsen laat de mogelijkheid open om nu al maatregelen te nemen. Dit KB verplicht opdrachtgevers van werken namelijk een veiligheids- en gezondheidsplan op te stellen en deze regeling geldt voor iedereen, dus zowel voor de overheid als voor de privé voorzover de werken door minstens twee onderaannemers of aannemers tegelijk of achtereenvolgens worden uitgevoerd. De provincie kan met andere woorden perfect beslissen dat verkeersveiligheid (en dus ook de anti-dodehoek apparatuur) integraal deel zal uitmaken van het veiligheidsplan bij werken die onder haar bevoegdheid vallen.

Vandaar dat ik aan de deputatie zou willen vragen om over te gaan tot :

- het invoeren van een provinciaal reglement dat de anti-dodehoek apparatuur integraal deel laat uitmaken van het veiligheidsplan voor werken in opdracht van de provincie ;
- het uitrusten van het provinciaal wagenpark met de nodige anti-dodehoek apparatuur, tenminste indien de provincie over zo een wagenpark beschikt ;
- het richten van een oproep aan de Oost-Vlaamse gemeenten om een gelijkaardig reglement op te stellen ;
- het organiseren van een sensibilisatieactie waarbij de Oost-Vlaamse private ondernemingen worden opgeroepen om gelijkaardige stappen te ondernemen en hun wagenpark uit te rusten met deze apparatuur ;
- het richten van een oproep tot de provinciale vertegenwoordigers in de huisvestingsmaatschappijen, intercommunales en andere verenigingen om in de desbetreffende raden van bestuur en algemene vergaderingen aan te dringen een gelijkaardig reglement op te stellen.

Deze maatregel zal alleen al in Oost-Vlaanderen jaarlijks twee verkeersdoden en een tiental gewonden minder kunnen betekenen. Het is een kleine moeite voor het provinciebestuur en het betekent misschien een wereld van verschil voor de zwakke weggebruiker.

Dank u wel.

BELEIDSPROGRAMMA P. 131 : TUSSENKOMST OVER HET FIETSPADENBELEID**De heer Couckuyt**

Dank u wel, Mijnheer de Voorzitter.

Waarde Collega's, de provincie Oost-Vlaanderen heeft in haar beleid reeds een belangrijke invloed uitgeoefend op de aanleg van fietsinfrastructuur door het stimuleren van een fietsbeleid onder meer in de gemeenten. Het in 1997 goedgekeurde basisdocument "Streven naar een provinciaal fietsbeleid", is hier een belangrijke pijler. In dit gevoerde beleid is het mijns inziens toch nodig om een accent te leggen op de kwaliteit en dit te doen samen met de participerende overheden.

DEBATTEN

Ik verklaar mij nader :

1. bij het selecteren van straten en verbindingen die moeten voorkomen in ons beoogde fietsrouten netwerk is het niet zo dat steeds de meest logische, meest veilige of meest gefreunteerde verbindingen door de gemeente worden aangeduid. De reden hiervoor ligt voor de hand : gemeenten selecteren vaak die wegen waar ze zelf op korte termijn investeringen willen gaan doen inzake riolering of wegeninfrastructuur. Provinciale betoelaging maakt het mogelijk dat een deel van die factuur door de provincie betaald wordt. De fietser zelf schuift zijn eigen logica naar voren en gebruikt de meest logische, de kortste weg. Hierdoor dreigt een veilige, doch verkeerd geselecteerde infrastructuur onderbenut te blijven ;
2. op het vlak van de bewegwijzering is in heel wat gemeenten reeds de uitvoering voltooid. De provincie heeft er in samenspraak met de gemeenten heel wat verbindingen aangeduid. Het is niet slecht dat bij de bewegwijzering de provincie ook aangeeft dat ze de initiatiefnemer is, hetgeen nu het geval is. Ongelukkig is wel dat op het grootste gedeelte van de aangeduide routes van deelgemeente naar deelgemeente geen enkele fietsinfrastructurele maatregel voorzien is. Wij leveren ons visitekaartje af, maar verbinden tegelijkertijd onze naam aan een oncomfortabele route. Los van dit aspect kan ik ook stellen dat er tal van fouten zijn geslopen in de aanduiding van dit fietsrouten netwerk waardoor de fietser heel vaak de verkeerde richting uitgaat of door een eenrichtingsstraat in de verboden richting moet.

Wat de beleidsverklaring 2001-2006 betreft, stel ik voor om de intenties hiervan onverminderd te realiseren, maar deze intenties na te streven in een meer kwalitatieve context. Dat wil zeggen dat we provinciaal slechts die routes kunnen aanduiden die aan zekere kwaliteitsnormen voldoen en dat ook inzake subsidiëring kwaliteitsnormen dienen te worden ingevoerd. Ook al besef ik dat het delicaat is tegenover de gemeenten en dat het vaak betuttelend zou kunnen overkomen. Het betekent toch wel dat we op termijn een aanpassing zullen moeten doen van ons subsidiereglement om hierin kwalitatieve normen te weerhouden.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u hartelijk, Collega Couckuyt, om in deze ondankbare omstandigheden nog de tussenkomst te hebben gehouden. Gelet op de tijdsdruk morgen, mag ik aan gedeputeerde Verleyen vragen nu nog te antwoorden ? Misschien kunt u morgen dan kort antwoorden op collega Hertog ?
Dank u voor uw antwoord.

Gelach

De heer gedeputeerde Verleyen

Ik zal mijnheer Hertog morgen een antwoord geven en vandaag antwoorden op de interpellatie van mijnheer Couckuyt.

In zijn betoog zitten twee elementen.

Enerzijds zijn er de criteria voor wat de selectie betreft. Nu, de kwaliteit is een van de selectiecriteria, althans in het provinciaal fietsnetwerk zoals we dat in 1998-2000 ontworpen hebben en in ons fietsbeleidsplan hebben uitgeschreven destijds.

Het tweede aspect is de bewegwijzering. Er zijn ondertussen natuurlijk verschillende soorten fietsplannen ontwikkeld, ook naar bewegwijzering toe, en dat brengt met zich mee dat men de zaak nogal eens door elkaar haspelt. Ik schrik me een aap als ik hoor dat er verkeerde aanwijzingen zijn. Ik vermoed dat het niet gaat om de bewegwijzering uitgevoerd in het kader van het fietspadenplan van de provincie, maar dat het allicht slaat op de toeristische wegen.

Wij hebben momenteel drie soorten fietsplannen in Oost-Vlaanderen :

1. de recreatieve, de toeristische fietsplannen die bewegwijzerd worden door toerisme Oost-Vlaanderen, vaak in samenwerking met de gemeenten. Die bewegwijzering laat inderdaad soms te wensen over, vaak door vandalisme. Ik weet niet of het daarover gaat ;

2. naast ons eigen provinciaal fietspadenplan zoals uitgewerkt in 1998-2000, hebben we in opdracht van het Vlaams gewest momenteel een
3. functioneel fietsroutenetwerk uitgewerkt dat eerstdaags wordt verzonden naar de gemeenten. In een volgende fase zal aan de gemeenten gevraagd worden naar hun standpunt daaromtrent en zal het bijgestuurd worden.

Kwaliteit was een van de criteria die we hebben gehanteerd, maar de twee primordiale criteria waren dat het vrij directe en veilige, comfortabele verbindingen moesten zijn. Uiteraard, als alles *pico bello* in orde is, dan is er geen subsidiëring meer nodig. Een bestaand fietspad dat helemaal in orde is, moet niet gesubsidieerd worden.

Als er bijvoorbeeld naast een rijksweg een betonnen landbouwweg van anderhalve of twee meter breed ligt voor tractoren, dan nemen we die weg op in de fietsroute, liever dan de rijksweg waar je het gevaar loopt om van de baan te worden gereden. Je moet het in dat licht zien.

Je moet ook de uitgangspunten bekijken van het plan dat we destijds ontworpen hebben en dat er in bestond om de verschillende centra met elkaar te verbinden. Je hebt gelijk dat de gemeenten daar soms misbruik van proberen maken. Als er ergens een riolering moet gelegd worden, dan laten ze er een fietspad boven leggen. Het fietspad wordt onteigend op kosten van de provincie en ondertussen hebben ze hun grond voor de riolering. Dat zijn praktijken die ons ondertussen bekend zijn. Er zijn hier trouwens burgemeesters aanwezig die die kunst bijzonder goed begrijpen. Je kunt ze het ook niet echt kwalijk nemen. Wij houden dat evenwel in het oog en proberen de oorspronkelijke doelstellingen niet uit het oog te verliezen.

Van de problemen met de signalisatie ben ik me niet bewust. Ik weet dat we ermee gestart zijn, maar ook dat gebeurt in overleg met de gemeenten.

Voor de kwaliteit zijn de keuzes gemaakt.

We hebben alles uitgewerkt via het GIS-model. Alle details over de fietspaden werden in kaart gebracht. Wij weten van elk van de wegen of fietswegen waaruit ze bestaan, of het enkele of dubbele fietspaden zijn, hoe breed ze zijn, enz. Wij hebben nadien aan de respectieve gemeenten gevraagd om hun gedeelte van het provinciaal fietspadennet goed te keuren in de gemeenteraad. Ondertussen is dat voor praktisch alle gemeenten gebeurd.

De voorstellen van 13 gemeenten hebben we afgewezen omdat ze nogal grof gesnoeid en gewijzigd hadden in het voorstel dat onze ambtenaren hadden gemaakt op basis van onze criteria. Na overleg met de betrokken gemeenten werd uiteindelijk een consensus bereikt.

Op die manier hebben we in bijna alle gemeenten een plan waarvan ik denk dat het ook aan de kwalitatieve eisen beantwoordt, maar altijd voor ogen houdend dat de twee criteria, veiligheid en directheid, worden gehanteerd.

Nu nog eventjes over de nieuwe opdracht die we uitvoeren voor het Vlaams gewest. Het gaat om een meer verfijnd fietspadenplan dat woon-werk, woon-school, alle mogelijke fietscentra verbindt. Men heeft samen met de verschillende provincies een uniform werksysteem daarvoor ontwikkeld. We hebben een driejarige opdracht gekregen om het helemaal uit te werken.

Ook daar zijn een aantal te volgen criteria, maar men neemt de meest gekozen weg, hetgeen de directheid impliceert. U zegt terecht dat men niet voor zijn plezier gaat rondrijden. Men aanvaardt slechts een omrijfactor van 1,3. Ook daar wordt de kwaliteit in het oog gehouden, maar die is niet direct primair.

Voorzitter, ik denk dat dat het essentiële is. Voor het overige zijn wij van plan om de intenties van onze beleidsnota voor de volle honderd procent te volgen.

De heer Couckuyt

Ik excuseer mij bij de collega's omdat ik nog even repliceer. Ik zal uiterst kort zijn, want het wordt vrij laat. Ik vind dat we het begrip kwaliteit iets nauwer moeten omschrijven. Het moet in het reglement worden herzien en verfijnder worden omschreven. Er moet op dat vlak iets gebeuren.

Ik kan een voorbeeld geven van een stuk fietsroute waar Parijs-Roubaix niet mag passeren omwille van de kwaliteit van het wegdek. Ik ben ervan overtuigd dat dat niet de bedoeling kan zijn geweest van de selectie.

DEBATTEN

Ik kan een aantal voorbeelden geven van verkeerde aanduidingen. Eén ervan situeert zich in de stad Aalst waar de fietsers komende van Lede wegens een verkeerde inplanting van de paal de richting van het stadscentrum opgestuurd worden.

Ten tweede vraag ik om wegen waarop investeringen gepland zijn nog niet als zodanig aan te duiden, want we komen er niet goed uit. Het is begrijpelijk dat de gemeenten die aanduidingen doen, maar fietsroutes over dergelijke wegen zijn niet het goede visitekaartje voor de provincie. De foto's verschijnen in de kranten, in de plaatselijke kranten, de Streekkrant, enz. De provincie kan zich ook niet verdedigen, want het is niet goed. Op dat vlak graag enige kwalitatieve verbetering.

De heer gedeputeerde Verleyen

Voorzitter,

Ik ben mij niet bewust van fouten. De provincie weet niet in hoeverre de bewegwijzering al geplaatst is. De administratie geeft daar opdrachten voor. Ik zou voorstellen dat wij de gemeenten dat zelf laten bekijken. Zij weten wat er ter plaatse misloopt. De opdracht wordt gegeven aan een aannemer, die aannemer moet terecht gewezen worden en de fout corrigeren. Het is voor een deel aan de gemeentebesturen om de uitvoering door de aannemer te bewaken. Als wij een seintje krijgen, gaan we het zeker corrigeren.

De heer voorzitter

Collega's,

Dank voor uw volgehouden aandacht. Het is nu precies 18 25 uur. Ik weet dat het een zeer lange rit is geweest deze namiddag. Mijn oprechte dank. Deze raad vergadert morgen opnieuw op 10 mei 2001 om 17 00 uur stipt. Wij vangen aan met het beleidsprogramma milieu.

Dank u.

EINDE VAN DE ZITTING